

(2) คนพิการไม่ได้รับการศึกษาขั้นพื้นฐาน มีเจตนาในทางลบต่อตนเอง ไม่รู้จักตนเอง มีความอ่อนแอทั้งร่างกายและจิตใจ ขาดทักษะทางสังคม ไม่มีความอดทนในการทำงาน ยังไม่มีความพร้อมเพียงพอที่จะเผชิญโลกและชีวิตในสังคม ขาดความพร้อมพร้อมด้านร่างกาย จิตใจ และสติปัญญาที่เหมาะสม ทำให้ศักยภาพในการทำงานของคนพิการขาดมาก ความรู้ความสามารถไม่ตรงกับความต้องการของสถานที่ประกอบการ คนพิการ ไม่มีโอกาสเข้าร่วมกิจกรรมทางสังคมอย่างกว้างขวาง

(3) คนในสังคมทั้งนายจ้างในภาครัฐ และเอกชนคิดว่าคนพิการไม่มีความสามารถในการทำงาน นายจ้างมีความเข้าใจว่า คนพิการด้อยกว่าคนไม่พิการ จึงไม่เปิดโอกาสให้คนพิการเข้าทำงาน บางแห่งยอมปฏิบัติตามกฎหมายแต่ไม่เข้าใจเรื่องการอยู่ร่วมกันในสังคม หรือบางหน่วยงานรับคนพิการเข้าทำงานเพราะสงสาร แต่ไม่ได้คำนึงถึงการพัฒนาศักยภาพคนพิการ การดำเนินงานในภาพรวมส่วนมากจึงออกมาในแง่ของการสงเคราะห์มากกว่าการส่งเสริมและพัฒนา

(4) สภาพสิ่งแวดล้อมทางกายภาพไม่ว่าจะเป็นการเดินทาง สถานที่ทำงาน สถานที่พักผ่อน เต็มไปด้วยอุปสรรค ขาดเครื่องมือ สื่อ เทคโนโลยี หรือสิ่งอำนวยความสะดวกที่จะช่วยให้คนพิการประกอบอาชีพได้ การเดินทางที่ลำบากทำให้ค่าใช้จ่ายที่สูงกว่าหรือบางครั้งรายได้ไม่เพียงพอต่อรายจ่าย

(5) ขาดการประสานงานหรือการสนับสนุนที่ดีจากรัฐ แม้แต่ภาครัฐยังไม่รับคนพิการเข้าทำงาน ในขณะที่กำหนดให้ภาคเอกชนรับคนพิการเข้าทำงาน ขาดหน่วยงานที่รับผิดชอบด้านอาชีพสำหรับคนพิการอย่างจริงจังโดยเฉพาะอย่างยิ่งภาครัฐทำงานเป็นส่วน ๆ ไม่เป็นองค์รวม ขาดระบบการส่งต่อระหว่างกัน ขาดแกนนำที่ชัดเจนและเข้มแข็ง นอกจากระบบราชการที่มีการย้ายข้าราชการบ่อย ๆ ทำให้ต้องศึกษางานใหม่กันบ่อย ๆ ก็เป็นปัญหาเช่นกัน

(6) บริการด้านแนะนำอาชีพ และส่งเสริมทักษะในการทำงานสำหรับคนพิการยังไม่เพียงพอ การจัดการศึกษาและการฝึกอาชีพสำหรับคนพิการยังขาดคุณภาพ การฝึกอาชีพที่ไม่ทันสมัย ไม่เป็นไปตามความต้องการของตลาด

(7) คนพิการและสถานที่ประกอบการขาดข้อมูลข่าวสารด้านการอาชีพหรือตำแหน่งงานสำหรับคนพิการ คนพิการกับภาครัฐก็ยังไม่ได้ทำความเข้าใจระหว่างกัน ความต้องการของตลาดกับคนทำงานที่มีอยู่ไม่สอดคล้องกัน

(8) กฎหมายไม่เอื้อต่อการส่งเสริมอาชีพคนพิการ และบางส่วนเป็นอุปสรรคขัดขวางคนพิการเข้าสู่การประกอบอาชีพ

(9) สถานประกอบการขาดข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับการจ้างงานคนพิการ กฎหมายก็ไม่ชัดเจนในแง่การปฏิบัติและการประชาสัมพันธ์มีการเข้าถึงนายจ้างน้อย

(10) ขาดการให้ความรู้เรื่องการจ้างงานคนพิการขาดการประชาสัมพันธ์ ละการบังคับใช้กฎหมายหรือระเบียบปฏิบัติเกี่ยวกับการจ้างงานคนพิการ

(11) ปัญหาเศรษฐกิจเป็นอุปสรรคสำคัญที่ทำให้คนพิการมีโอกาสทำงานน้อยลง

สรุปได้ว่า คนพิการเป็นกลุ่มบุคคลที่ด้อยโอกาสทางสังคมเพราะมีความบกพร่องทางสภาพร่างกายและจิตใจที่ไม่ปกติเหมือนกับบุคคลทั่ว ๆ ไป จึงจำเป็นต้องมีการฟื้นฟูสมรรถภาพและพัฒนาส่งเสริมให้เขามีความรู้เข้าใจ ความสามารถมีชีวิตอยู่ในสังคมได้ดี แต่คนพิการยังขาดการส่งเสริมพัฒนาที่ถูกต้องและจริงใจจากคนในครอบครัวและหน่วยงานในภาครัฐ

4) ผู้ค้าขายหามแม่แฝดลอย ในข้อบัญญัติกรุงเทพมหานครเรื่องการควบคุมผู้เร่ขาย พ.ศ. 2519 ให้ความหมายไว้ว่า ผู้เร่ขาย หมายความว่า ผู้นำอาหาร น้ำแข็ง เร่ขายในที่ต่าง ๆ ไม่ว่าทางบกหรือทางน้ำ แฝดลอยหมายความว่า ที่ซึ่งจัดไว้บนถนนสาธารณะหรือที่สาธารณะ รวมตลอดถึงแคร่ แท่น โต๊ะ เสื่อ พื้นดิน เรือหรือแพ สำหรับขายอาหารน้ำแข็งหรือสิ่งของอย่างอื่น (ประชุม สภาวดี, 2523: 8-9)

สำหรับ รูดิเกอร์ (Rudiger, 1992: 45-46) ให้ความหมาย ของหาบเร่-แฝดลอยว่า หาบเร่เป็นกิจกรรม การค้าที่ไม่มีที่ตั้งที่แน่นอน สินค้าสามารถยกหรือถือไปยังที่ต่าง ๆ ได้ และถือว่าเป็นการค้าที่ผิดกฎหมายในเรื่องที่ตั้ง แฝดลอย เป็นกิจกรรมการค้าที่มีที่ตั้งแน่นอน ปกติตั้งบริเวณหน้าบ้านหรือหน้าร้านค้า ซึ่งต้องจ่ายค่าเช่าเป็นรายวันหรือรายเดือน(อ้างในวิชัยญา บำรุงชล, 2541: 16)

ประชุม สภาวดี และคณะ (2523: 9) กล่าวว่า ผู้มีอาชีพหาบเร่-แฝดลอย คือ บุคคลหรือกลุ่มบุคคลผู้ขายสินค้าหรือบริการใดก็ตามโดยใช้ที่สาธารณะ โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้ขายสินค้าหรือบริการตามทางเท้าหรือที่สาธารณะ

โสภา อ่อนโอภาส (2544: 1) ให้ทัศนะว่าคือ กลุ่มคนผู้ตั้งแผงขายของ รถเข็นหรือใส่หาบเร่ขายของหลากหลายอยู่ตามถนนบนเส้นทางเดินเท้าหรือทางสาธารณะ ซึ่งบุคคลทั่วไปหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐมักมองว่า ก่อให้เกิดปัญหาต่าง ๆ เช่น กีดขวางทางสัญจรของผู้เดินทางเท้าเป็นส่วนหนึ่งของปัญหาการจราจรติดขัด ไม่สะอาด เป็นแหล่งของขยะและสิ่งปฏิกูลต่าง ๆ ก่อให้เกิดความไม่เรียบร้อย ทำลายทัศนียภาพของเมือง สะท้อนไปถึงความด้อยพัฒนา ตรงกันข้ามกับลักษณะทันสมัยและที่สำคัญผิดกฎหมาย

บทบาทของผู้ค้าหาบเร่-แผงลอยถือว่าการค้า “รายย่อยที่ทำค้าในชุมชนเมือง และระหว่างเขตชุมชนเมืองกับชนบท กล่าวคือผู้ค้าหาบเร่-แผงลอยเป็นตัวกลางเชื่อมระหว่างเมืองที่เป็นที่แลกเปลี่ยนสินค้าและบริการกับชนบทที่เป็นแหล่งผลิตสินค้า เมื่อพิจารณาลักษณะการเคลื่อนย้ายสินค้า ผู้ค้าหาบเร่-แผงลอยจะมีบทบาทในการแลกเปลี่ยนสินค้าในแนวนอน กล่าวคือ ผู้บริโภคสินค้าและบริการ และผู้ผลิตเป็นชนชั้นเดียวกัน และยังมีบทบาทในการแลกเปลี่ยนสินค้าในแนวตั้ง ซึ่งผู้บริโภครับจากผู้ผลิตเป็นบุคคลคนละชั้น สินค้าอาจเคลื่อนจากระดับสูงมายังระดับต่ำ เช่น สินค้าต่างประเทศจากผู้ขายส่งมายังผู้ขายปลีกและผู้ใช้ หรือเคลื่อนจากระดับต่ำไปยังระดับสูง เช่น อาหารสด หรือสินค้าหัตถกรรมจากชาวนา ชาวสวนไปสู่ผู้บริโภคซึ่งเป็นชนชั้นกลางและชั้นสูง

อย่างไรก็ตาม ปัญหาและอุปสรรคของกลุ่มผู้ค้าหาบเร่-แผงลอยที่ต้องประสบก็ยังมีอยู่ดังนี้

(1) การเสียดำเนินการขอระบบให้เจ้าหน้าที่ กลุ่มอิทธิพลทั้งในรูปแบบของคนในเครื่องแบบและชมรมหรือกลุ่มของตนเอง โดยเสียเป็นจำนวนเงินระหว่าง 300-500 บาทต่อเดือน เพื่อที่จะได้รับความปลอดภัยจากกลุ่มอิทธิพล ได้ขายในเวลาหรือสถานที่ที่นอกเหนือไปจากที่กำหนด และเป็นค่าเช่าหน้าร้านเพื่อให้ได้พื้นที่ขาย รวมทั้งในการให้ความร่วมมือเป็นครั้งคราว เช่น งานสังสรรค์ โยกย้ายตำแหน่งต่าง ๆ แม้ผู้ค้ามีพอใจในเสียเงินเพราะต้องการได้ประกอบอาชีพได้สะดวก สบายใจปราศจากการรบกวน

(2) ในด้านการเงินทุน ผู้ค้าส่วนใหญ่ใช้เงินลงทุนของตนเอง จากแหล่งการกู้ยืมมีดอกเบี้ยสูง เช่น บริษัทเอกชน นายทุน ฯลฯ

(3) การใช้บริการสาธารณูปโภค ผู้ค้าส่วนใหญ่มักต้องเสียเงินค่าใช้จ่ายในชีวิตประจำวัน ไม่ว่าจะเป็นการเข้าห้องน้ำ น้ำดื่ม น้ำใช้ อาหารและไฟฟ้า โดยต้องเสียเงินอัตราสูงทุกวันและไม่มีหน่วยงานใดจัดการช่วยเหลือหาสิ่งอำนวยความสะดวกเหล่านี้ให้ในราคาประหยัดแต่อย่างใดทั้งสิ้น

(4) สิ่งที่คุณค้าต้องประสบ คือเรื่องสุขภาพซึ่งผู้ค้าต้องประสบกับอันตรายที่เกิดจากฝุ่นละอองและอากาศเป็นพิษบ่อย ๆ เพราะค้าขายริมถนนหรือทางเท้า ทะเลาะวิวาทกันบ้าง เพราะรุกล้ำพื้นที่ค้าขายกัน หรือขายตัดราคากัน มีความขัดแย้งระหว่างผู้ค้ากับผู้สัญจรในเรื่องการเหยียบลงบนแผงซึ่งเป็นผ้าปูวางสินค้า และที่สำคัญอย่างคือต้องประสบกับการถูกจับกุมจากเจ้าพนักงานและถูกยึดสินค้า ซึ่งต้องไปเสียค่าปรับที่สำนักงานและรับสินค้ากลับโดยการค้นหาสินค้าเอาจากโกดังที่เก็บสิ่งของตนเอง (อจริยา ชาญเชิงรบ, 2544 :131-132)

ดังนั้น จึงกล่าวสรุปได้ว่า ผู้ค้าหาบเร่-แผงลอยเป็นผู้ประกอบอาชีพผิดกฎหมายเกี่ยวกับสถานที่วางสินค้าขาย ทั้งนี้เพราะพวกเขาต้องการมีชีวิตรอดและมีเงินเป็นค่าอาหารเลี้ยงครอบครัว ซึ่งพวกเขาไม่มีสวัสดิการ ไม่ได้รับบริการสาธารณูปโภคจากรัฐ และต้องประสบกับมลภาวะเป็นพิษจากรถและทางเข้าหน้างานและกลุ่มอิทธิพลเรียกเก็บค่าสถานที่วางของขายหรือคุ้มครองอีกด้วย จึงถือว่าเป็นกลุ่มผู้ด้อยโอกาสทางสังคม

บทที่ 4

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาถึงแนวความคิดเรื่องคุณค่าชีวิตของกลุ่มคนไทยที่มีความแตกต่างทางสังคมในกรุงเทพมหานคร และศึกษาคุณค่าของชีวิตว่ามีความสอดคล้องกับจริยธรรมหรือไม่ ในการศึกษาแบ่งออกเป็น 2 ส่วน คือ

- การศึกษาวิจัยภาคเอกสาร (Documentary Research)
- การศึกษาสำรวจภาคสนาม (Survey Research) คือ การใช้แบบสอบถาม (Questionnaire)

4.1 ประชากร

ประชากรในกรุงเทพมหานคร ผู้วิจัยแบ่งออกเป็น 2 กลุ่มใหญ่ และ 8 กลุ่มย่อย ดังนี้

4.1.1 กลุ่มผู้มีโอกาสทางสังคม คือ

- ข้าราชการ
- พนักงานรัฐวิสาหกิจ
- พนักงานบริษัทเอกชน
- เจ้าของธุรกิจ

4.1.2 กลุ่มผู้ด้อยโอกาสทางสังคม : ในชุมชนแออัด (คลองเตย) คือ

- ผู้ใช้แรงงาน
- ผู้ที่ไม่มีงานทำ (เร่ร่อน)
- ผู้พิการ
- ผู้ค้าขายเล็กน้อย

4.2 กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ตอบแบบสอบถามในการวิจัยครั้งนี้มาจากประชากรกรุงเทพมหานคร ซึ่งประกอบด้วย

4.1.1 กลุ่มผู้มีโอกาสทางสังคมตามจำนวนเต็มที่บ้านที่กไว้ จากสำมะโนประชากร และเคหะ พ.ศ. 2543 คือ

- ข้าราชการ	จำนวน	398,620	คน
- พนักงานรัฐวิสาหกิจ	จำนวน	131,540	คน
- พนักงานบริษัทเอกชน	จำนวน	1,648,260	คน
- เจ้าของธุรกิจ	จำนวน	761,460	คน

4.1.2 กลุ่มผู้ด้อยโอกาสทางสังคม : ในชุมชนแออัด (คลองเตย) ตามจำนวนเต็มที่บ้านที่กไว้ จากสำมะโนประชากรและเคหะ พ.ศ. 2543 คือ

- ผู้ใช้แรงงาน	จำนวน	15,336	คน
- ผู้ที่ไม่มีงานทำ (เร่ร่อน)	จำนวน	1,050	คน
- ผู้พิการ	จำนวน	306	คน
- ผู้ค้าขายเล็กน้อย	จำนวน	115	คน

ข้อมูล : สำนักงานสถิติแห่งชาติ สำมะโนประชากร และเคหะ พ.ศ. 2543

อัตราส่วนจำนวนประชากรทั้งหมดในเขตกรุงเทพมหานคร จำแนกตามกลุ่มอาชีพ ปี พ.ศ. 2543

หน่วย : คน

อาชีพ	จำนวน	ร้อยละ
รวมทั้งหมด	2,956,587	100.00
ข้าราชการ	398,620	13.48
พนักงานรัฐวิสาหกิจ	131,540	4.45
พนักงานบริษัทเอกชน	1,648,260	55.75
เจ้าของธุรกิจ	761,460	25.75
ผู้ใช้แรงงาน	15,336	0.52
ผู้ที่ไม่มีงานทำ (เร่ร่อน)	1,050	0.04
ผู้พิการ	206	0.007
ผู้ค้าขายเล็กน้อย	115	0.004

4.3 การสุ่มตัวอย่าง

ในการกำหนดกลุ่มตัวอย่างนั้น ผู้วิจัยได้จากการสุ่มตัวอย่างตามสูตรของทาโร ยามานะ (Yamane, 1973 อ้างถึงใน บุญธรรม กิจปรีดาวิสุทธิ, 2531: 51) ดังนี้

$$\text{สูตร} \quad n \approx \frac{N}{1 + Ne^2}$$

n = ขนาดกลุ่มของตัวอย่าง
N = ขนาดประชากร
E = ความคลาดเคลื่อนของกลุ่มตัวอย่าง

กำหนดให้มีความคลาดเคลื่อนร้อยละ 5 หรือ 0.05 ขนาดของประชากร ฉะนั้นขนาดของกลุ่มตัวอย่างจึงสามารถแทนค่าได้ดังนี้

$$n \approx \frac{2,956,587}{1 + 2,956,587 (0.0025)} \\ \approx 399.99$$

ในจำนวนกลุ่มตัวอย่าง 399.99 คนนี้ ผู้วิจัยจะศึกษากลุ่มผู้มีโอกาส 200 คน และกลุ่มผู้ค่อยโอกาส 200 คน โดยใช้วิธี group sampling เป็นกลุ่มอาชีพละ 50 คน

4.4 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ในการสร้างเครื่องมือที่ใช้การวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้สร้างแบบสอบถาม ซึ่งมีขั้นตอนการสร้างแบบสอบถาม ดังต่อไปนี้

4.4.1 ศึกษาหลักการสร้างแบบสอบถามเพื่อเป็นเครื่องมือการวิจัย กำหนดขอบเขตของงานวิจัย โดยปรึกษาหารือและรับฟังคำแนะนำจากผู้มีความเชี่ยวชาญ

4.4.2 ศึกษาข้อมูลจากเอกสารการวิจัย และแนวคิดตามทฤษฎีที่เกี่ยวข้องที่กล่าวถึงตัวแปรที่ใช้ศึกษา และสร้างมาตรฐานวัดโดยการเทียบเคียงกับเนื้อหาที่ค้นคว้าศึกษามา โดยการปรึกษาและรับฟังคำแนะนำจากผู้เชี่ยวชาญ

4.4.3 กำหนดประเด็นคำถามของแบบสอบถามให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์และประโยชน์ของการวิจัย

4.4.4 นำแบบสอบถามให้อาจารย์ที่ปรึกษาตรวจสอบความเที่ยงตรงและเนื้อหาให้ครอบคลุมเนื้อหาแล้วนำไปปรับปรุงให้มีความสมบูรณ์สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของการวิจัย

แบบสอบถามได้แบ่งออกเป็น 2 ตอน ดังต่อไปนี้

ตอนที่ 1 สอบถามข้อมูลทั่วไปของประชากรเกี่ยวกับ อายุ เพศ สถานภาพ การศึกษา และอาชีพ

ตอนที่ 2 สอบถามของแนวความคิดเกี่ยวกับคุณค่าของชีวิต และจริยธรรม มีจำนวน 42 ข้อ

ตอนที่ 2.1 แนวคิดเรื่องความสำคัญ สิ่งที่มีคุณค่า และที่พึงประสงค์ในชีวิต เป็นการให้ผู้ตอบแบบสอบถามเรียงตามลำดับความสำคัญ 3 ลำดับ จำนวน 3 ข้อ ซึ่งส่วนนี้เป็นการให้ผู้ตอบแบบสอบถามเรียงตัวเลข 1-8 และ 1-10 เพื่อจัดลำดับความสำคัญของการมีชีวิตที่ดี หากผู้ตอบแบบสอบถามเดิมหมายเลข 1 หน้าข้อความใด ถือว่าข้อความนั้นสำคัญมากที่สุด และความสำคัญจะน้อย หากตัวเลขมากขึ้นตามลำดับ มีจำนวนทั้งหมด 8 ข้อ โดยให้คะแนน ดังนี้

ถ้าคำตอบข้อใดเป็น	1	ให้	8	คะแนน
ถ้าคำตอบข้อใดเป็น	2	ให้	7	คะแนน
ถ้าคำตอบข้อใดเป็น	3	ให้	6	คะแนน
ถ้าคำตอบข้อใดเป็น	4	ให้	5	คะแนน
ถ้าคำตอบข้อใดเป็น	5	ให้	4	คะแนน
ถ้าคำตอบข้อใดเป็น	6	ให้	3	คะแนน
ถ้าคำตอบข้อใดเป็น	7	ให้	2	คะแนน
ถ้าคำตอบข้อใดเป็น	8	ให้	1	คะแนน

และ 10 ข้อ โดยให้คะแนน ดังนี้

ถ้าคำตอบข้อใดเป็น	1	ให้	10	คะแนน
ถ้าคำตอบข้อใดเป็น	2	ให้	9	คะแนน
ถ้าคำตอบข้อใดเป็น	3	ให้	8	คะแนน
ถ้าคำตอบข้อใดเป็น	4	ให้	7	คะแนน
ถ้าคำตอบข้อใดเป็น	5	ให้	6	คะแนน
ถ้าคำตอบข้อใดเป็น	6	ให้	5	คะแนน
ถ้าคำตอบข้อใดเป็น	7	ให้	4	คะแนน
ถ้าคำตอบข้อใดเป็น	8	ให้	3	คะแนน
ถ้าคำตอบข้อใดเป็น	9	ให้	2	คะแนน
ถ้าคำตอบข้อใดเป็น	10	ให้	1	คะแนน

ตอนที่ 2.2 แนวคิดเรื่องความต้องการ และความคาดหวังในชีวิต

ตอนที่ 2.3 แนวคิดในเรื่องค่านิยม คุณธรรม และพฤติกรรม

4.5 การเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูลโดยการขอความร่วมมือจากกลุ่มคนดังนี้ กลุ่มผู้มีโอกาสทางสังคม ประกอบด้วย ข้าราชการ พนักงานรัฐวิสาหกิจ พนักงานบริษัทเอกชน เจ้าของธุรกิจ ในเขตบางกอกน้อย เขตพญาไท เขตประเวศ และเขตภาษีเจริญ ใช้วิธีการแจกแบบสอบถามให้ตอบ และกลุ่มผู้ค้อยโอกาสทางสังคม : ในชุมชนแออัด ประกอบด้วย ผู้ใช้แรงงาน ผู้ที่ไม่มีงานทำ (เร่ร่อน) ผู้พิการ ผู้ค้ารายย่อย (หาบเร่แผงลอย) ในเขตคลองเตย และเขตประเวศ ได้ตอบแบบสอบถาม ผู้วิจัยได้ไปเก็บข้อมูลด้วยตนเองเพราะต้องการให้ได้ข้อมูลที่สมบูรณ์ การเก็บข้อมูลอยู่ในระหว่างวันที่ 15 - 30 เมษายน พ.ศ. 2545

4.6 วิธีการในการวิเคราะห์ข้อมูล

ข้อมูลจากการตอบแบบสอบถาม ได้นำมาวิเคราะห์โดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูปในงานวิจัย เพื่อการวิจัยสังคมศาสตร์ (Statistical package for Social Sciences : SPSS/PC+) เพื่อหาผลค่าทางสถิติ ดังนี้ โดยนำข้อมูลทั่วไปของลักษณะทางประชากรเป็นข้อมูลส่วนบุคคล แนวความคิดเห็นเรื่องคุณค่าของชีวิต - จริยธรรม แนวคิดเชิงจริยธรรมเกี่ยวกับพฤติกรรม และการเปรียบเทียบแนวคิดเกี่ยวกับคุณค่าของชีวิตในสังคมไทยจากทัศนะของกลุ่มคนต่าง ๆ มาวิเคราะห์ผลทางสถิติ ได้แก่ ค่าความถี่ (Frequencies) ค่าร้อยละ (Percentage) และนำเสนอผลในรูปแบบตาราง และการพรรณนา

บทที่ 5

ผลการวิจัยภาคสนาม

การวิจัยครั้งนี้ เป็นการศึกษาคุณค่าของชีวิตในสังคมไทยจากทัศนะของกลุ่มคนที่มีความแตกต่างกันทางสังคม ผู้วิจัยได้นำเสนอผลวิเคราะห์ข้อมูลและแปลความหมายจากผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับดังนี้

5.1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลด้านข้อมูลส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถาม

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถามของกลุ่มคนที่มีความแตกต่างกันทางสังคมคือกลุ่มผู้มีโอกาสทางสังคมและกลุ่มผู้ด้อยโอกาสทางสังคม จำแนกตามเพศ อายุ สถานภาพ การศึกษา และอาชีพ โดยหาค่าความถี่และค่าร้อยละปรากฏผลดังนี้

1. เพศ ผู้ตอบแบบสอบถามจำนวน 400 คนแยกเป็นเพศชาย 197 คน คิดเป็นร้อยละ 49.20 และหญิงจำนวน 203 คน 50.80 ตามลำดับ

2. อายุ ผู้ตอบแบบสอบถาม 400 คน ที่มีอายุต่ำกว่า 25 ปี จำนวน 86 คนคิดเป็นร้อยละ 21.50 อายุระหว่าง 25 - 34 ปี จำนวน 113 คน คิดเป็นร้อยละ 28.20 และส่วนที่เหลืออีกจำนวน 36 คน มีอายุ 55 ขึ้นไป คิดเป็นร้อยละ 9.00

3. สถานภาพ ผู้ตอบแบบสอบถาม 400 คน มีสถานภาพโสด จำนวน 174 คน คิดเป็นร้อยละ 43.50 สถานภาพสมรส จำนวน 158 คน คิดเป็นร้อยละ 39.50 สถานภาพหย่าร้าง จำนวน 31 คน คิดเป็นร้อยละ 7.70 และอีกจำนวน 37 คน มีสถานภาพเป็นหม้าย คิดเป็นร้อยละ 9.30

4. การศึกษา ผู้ตอบแบบสอบถาม 400 คน มีการศึกษาระดับประถมศึกษา จำนวน 80 คน คิดเป็นร้อยละ 20.00 การศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้น จำนวน 57 คน คิดเป็นร้อยละ 14.30 การศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย หรือระดับปวช. จำนวน 80 คน คิดเป็นร้อยละ 20.00 การศึกษาระดับอนุปริญญา หรือ ปวส. หรือปวท. จำนวน 45 คน คิดเป็นร้อยละ 11.20 การศึกษาระดับปริญญาตรี จำนวน 116 คน คิดเป็นร้อยละ 29.00 การศึกษาระดับปริญญาโท จำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 1.80 และที่เหลือจำนวน 15 คน ไม่ได้ได้รับการศึกษา คิดเป็นร้อยละ 3.70

5. อาชีพ ผู้ตอบแบบสอบถาม 400 คน ได้แก่ กลุ่มข้าราชการ พนักงานรัฐวิสาหกิจ เจ้าของธุรกิจหรือบริษัท พนักงานบริษัทเอกชน รับจ้าง ผู้ค้าขายรายย่อย ผู้ไม่มีงานทำ และกลุ่มผู้พิการ มีกลุ่มละ 50 คน คิดเป็นกลุ่มร้อยละ 12.50 รายละเอียดดังปรากฏในตารางที่ 1

ตารางที่ 1 ข้อมูลส่วนตัวของกลุ่มตัวอย่างผู้ตอบแบบสอบถาม

ข้อมูลส่วนตัว	จำนวน (N = 400)	ร้อยละ (%)
1. เพศ		
1.1 ชาย	197	49.20
1.2 หญิง	203	50.80
2. อายุ		
2.1 ต่ำกว่า 25 ปี	86	21.50
2.2 25 - 34 ปี	113	28.20
2.3 35 - 44 ปี	86	21.50
2.4 45 - 54 ปี	79	19.80
2.5 55 ปีขึ้นไป	36	9.00
3. สถานภาพ		
3.1 โสด	174	43.50
3.2 สมรส	158	39.50
3.3 หย่าร้าง	31	7.70
3.4 ม่าย	37	9.30
4. การศึกษา		
4.1 ประถมศึกษา	80	20.00
4.2 มัธยมศึกษาตอนต้น	57	14.30
4.3 มัธยมศึกษาตอนปลาย / ปวช.	80	20.00
4.4 อนุปริญญา / ปวส. / ปวท.	45	11.20
4.5 ปริญญาตรี	116	29.00
4.6 ปริญญาโท	7	1.80
4.6 อื่น ๆ ...	15	3.70
5. อาชีพ		
5.1 รับราชการ	50	12.50
5.2 รัฐวิสาหกิจ	50	12.50
5.3 เจ้าของธุรกิจ/บริษัท	50	12.50
5.4 พนักงานบริษัทเอกชน	50	12.50
5.5 รับจ้าง	50	12.50
5.6 ผู้ค้ารายย่อย	50	12.50
5.7 ผู้ไม่มีงานทำ	50	12.50
5.8 อื่น ๆ ... (คนพิการ)	50	12.50

5.2 ผลการวิเคราะห์ศึกษาเปรียบเทียบแนวความคิดเห็นเรื่องคุณค่าชีวิต - จริยธรรม

ของกลุ่มผู้มีโอกาสทางสังคมและกลุ่มผู้ด้อยโอกาสทางสังคมในกรุงเทพมหานคร
โดยการจำแนกความถี่และหาค่าร้อยละ

สรุปแนวคิดด้านสิ่งที่สำคัญในชีวิต สิ่งที่เป็นคุณค่าต่อชีวิต อาชีพที่พึงประสงค์ ตามลำดับ
ความสำคัญ มีผลดังต่อไปนี้

กลุ่มผู้มีโอกาสทางสังคม	กลุ่มผู้ด้อยโอกาสทางสังคม
สิ่งที่สำคัญที่สุดในชีวิต 3 อันดับเรียงตามความสำคัญกลุ่มผู้มีโอกาสทางสังคมตอบว่า การมีครอบครัวที่มีความสุขมีความสำคัญเป็นอันดับหนึ่ง มีคะแนน 576 คะแนน อันดับที่สองตอบว่ามีสุขภาพที่ดี โดยมีคะแนน 416 คะแนน และอันดับที่สามตอบว่าการมีทรัพย์สินเงินทอง เป็นสิ่งสำคัญที่สุดในชีวิต โดยมีคะแนน 217 คะแนน สิ่งที่เป็นคุณค่าต่อชีวิต 3 อันดับตามความสำคัญมีผู้ตอบว่าการได้ทดแทนบุญคุณของบิดามารดามีคุณค่าเป็นอันดับหนึ่ง มีคะแนนสูงสุดโดยได้รับคะแนน 480 คะแนน อันดับที่สองได้แก่การมีความสุขกับครอบครัว โดยมีคะแนน 364 คะแนน และส่วนอันดับที่สามได้แก่การได้ทำงานที่เหมาะสมกับความต้องการ โดยมีคะแนนจำนวน 174 คะแนน อาชีพที่ท่านพึงประสงค์มากที่สุด 3 อันดับตามความสำคัญตอบว่าอาชีพเป็นเจ้าธุรกิจหรือกิจการส่วนตัว เป็นอันดับหนึ่ง มีคะแนน จำนวน 580 คะแนน อันดับที่สองเป็นอาชีพข้าราชการ โดยมีคะแนน จำนวน 378 คะแนน และอันดับสามเป็นพนักงานรัฐวิสาหกิจ โดยมีคะแนนจำนวน 119 คะแนน	สิ่งที่สำคัญที่สุดในชีวิต 3 อันดับเรียงตามความสำคัญกลุ่มผู้ด้อยโอกาสทางสังคมตอบว่า การมีครอบครัวที่มีความสุขมีความสำคัญเป็นอันดับหนึ่ง มีคะแนน 432 คะแนน อันดับที่สองตอบว่าการมีทรัพย์สินเงินทอง โดยมีคะแนน 360 คะแนน และอันดับที่สามตอบว่ามีสุขภาพที่ดีเป็นสิ่งสำคัญที่สุดในชีวิต โดยมีคะแนน 217 คะแนน สิ่งที่เป็นคุณค่าต่อชีวิต 3 อันดับตามความสำคัญมีผู้ตอบว่าการได้ทดแทนบุญคุณของบิดามารดามีคุณค่าเป็นอันดับหนึ่ง มีคะแนนสูงสุดโดยได้รับคะแนน 376 คะแนน อันดับที่สองได้แก่การมีความสุขกับครอบครัว และกับการประสบความสำเร็จรวมมหาศาล โดยมีคะแนน 208 คะแนนและส่วนอันดับที่สามได้แก่การได้ทำงานที่เหมาะสมกับความต้องการ โดยมีคะแนนจำนวน 162 คะแนน อาชีพที่ท่านพึงประสงค์ที่มากที่สุด 3 อันดับตามความสำคัญ ตอบว่าอาชีพเป็นเจ้าธุรกิจหรือกิจการส่วนตัวเป็นอันดับหนึ่ง มีคะแนน 500 คะแนน อันดับที่สองเป็นอาชีพแพทย์-พยาบาล โดยมีคะแนนจำนวน 208 คะแนน และอันดับสามเป็นอาชีพข้าราชการ โดยมีคะแนน 201 คะแนน

ผลวิเคราะห์ของกลุ่มผู้มีโอกาสทางสังคมและผู้ด้อยโอกาสทางสังคมปรากฏรายละเอียดในตารางที่ 2

ตารางที่ 2 ศึกษาเปรียบเทียบแนวคิดเห็นของกลุ่มผู้มีโอกาสทางสังคมและกลุ่มผู้ด้อยโอกาสทางสังคมเรื่องคุณค่าชีวิต – จริยธรรม ด้านสิ่งที่คิดว่าสำคัญในชีวิต ด้านสิ่งที่เป็นคุณค่าต่อชีวิต และด้านอาชีพที่ทำงานพึงประสงค์ ตามลำดับความสำคัญ

ด้านสิ่งที่คิดว่าสำคัญในชีวิต ด้านสิ่งที่เป็น คุณค่าต่อชีวิต และด้านอาชีพที่ทำงานพึงประสงค์	ผู้มีโอกาสทางสังคม		ผู้ด้อยโอกาสทางสังคม	
	จำนวน (คะแนน)	ความสำคัญ ลำดับที่	จำนวน (คะแนน)	ความสำคัญ ลำดับที่
1. สิ่งที่ท่านคิดว่าสำคัญในชีวิต				
1.1 ครอบครัวมีความสุข	576	1	432	1
1.2 มีทรัพย์สินเงินทอง	217	3	360	2
1.3 มีสุขภาพที่ดี	416	2	217	3
1.4 มีที่อยู่อาศัยคงความราคาแพง	6	7	168	4
1.5 มีการศึกษาดี	144	4	70	5
1.6 มีเกียรติยศชื่อเสียง	6	7	44	6
1.7 มีตำแหน่งการงานระดับสูง	12	6	27	7
1.8 มีเพื่อนที่ดี	70	5	27	7
1.9 ได้รับการยอมรับจากสังคม	12	6	14	8
2. สิ่งที่เป็นคุณค่าต่อชีวิต				
2.1 การได้ทดแทนบุญคุณบิดามารดา	480	1	376	1
2.2 การประสบกับความร่ำรวยมหาศาล	20	7	208	2
2.3 การมีความสุขกับครอบครัว	364	2	208	2
2.4 ได้ทำงานที่เหมาะสมกับความต้องการ	174	3	162	3
2.5 การได้ทำประโยชน์ให้แก่สังคม	105	4	80	4
2.6 ได้ท่องเที่ยวเพื่อผ่อนคลายความเครียด	36	6	70	5
2.7 การได้ปฏิบัติตามหลักธรรมในศาสนา	56	5	12	6
2.8 การมีชื่อเสียงเป็นที่รู้จักอย่างกว้างขวาง	2	8	6	7
3. อาชีพที่ท่านพึงประสงค์				
3.1 เจ้าของธุรกิจ/กิจการส่วนตัว	580	1	500	1
3.2 เป็นแพทย์-พยาบาล	119	4	208	2
3.3 ข้าราชการ	378	2	201	3
3.4 พนักงานบริษัทเอกชน	55	5	114	4
3.5 พนักงานรัฐวิสาหกิจ	192	3	96	5
3.6 เป็นวิศวกร-สถาปนิก	76	5	96	5
3.7 อัยการ/ผู้พิพากษา	55	5	70	6
3.8 นักการทูต	27	7	44	7
3.9 นักการเมือง	40	6	44	7
3.10 คารานักแสดง-นักร้อง-นาย/นางแบบ	10	8	24	8

สรุปแนวคิดเรื่องคุณค่าชีวิต - จริยธรรม ด้านการเลือกเกิดครอบครัวเช่นใด ครอบครัวที่น่าปรารถนา สิ่งที่เราคาดหวังในครอบครัว คู่ครอง บุตร ความรู้ บ้านและบุคลิกภาพของกลุ่มผู้มีโอกาสทางสังคมและกลุ่มผู้ด้อยโอกาสทางสังคม แสดงผลออกมาดังนี้

กลุ่มผู้มีโอกาสทางสังคม	กลุ่มผู้ด้อยโอกาสทางสังคม
ตอบว่าเลือกเกิดในครอบครัวที่มีความอบอุ่นจำนวน 125 คน คิดเป็นร้อยละ 62.50 รองลงมาเลือกเกิดในครอบครัวที่มีฐานะร่ำรวยจำนวน 26 คน คิดเป็นร้อยละ 13.00 และเลือกเกิดน้อยที่สุดในครอบครัวที่มีเกียรติในสังคมจำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 3.00 ครอบครัวที่ปรารถนาของกลุ่มนี้ก็คือครอบครัวอบอุ่นประกอบด้วยตัวท่าน คู่ครอง บุตร พี่น้อง บิดามารดา อยู่ร่วมกัน จำนวน 89 คน คิดเป็นร้อยละ 44.50 รองลงมาครอบครัวอบอุ่นประกอบด้วยตัวท่าน คู่ครอง บุตร บิดามารดา อยู่ร่วมกัน จำนวน 51 คน คิดเป็น ร้อยละ 25.50 และพอใจอยู่คนเดียว จำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 2.50 กลุ่มผู้มีโอกาสปรารถนาน้อยที่สุด สิ่งที่คาดหวังในการมีครอบครัวที่สำคัญที่สุดคือเป็นเพื่อนกันทุกสถานการณ์ จำนวน 71 คน คิดเป็นร้อยละ 35.50 เป็นคาดหวังมากที่สุด เป็นที่พึงเมื่อในยามมีทุกข์จำนวน 39 คน คิดเป็นร้อยละ 19.50 เป็นลำดับรองลงมา และน้อยที่สุดให้กำลังใจต่อกันจำนวน 25 คน คิดเป็นร้อยละ 12.50 อยากมีคู่ครองเป็นคนดี จำนวน 96 คน คิดเป็นร้อยละ 48.00 รองลงมาคือมีความซื่อสัตย์ต่อคู่ครอง จำนวน 50 คน คิดเป็นร้อยละ 25.00 และมีตำแหน่งหน้าที่การงานดีเลือกน้อยที่สุด จำนวน 8 คน คิดเป็นร้อยละ 4.00	ตอบว่าเลือกเกิดในครอบครัวที่มีความอบอุ่น จำนวน 93 คน คิดเป็นร้อยละ 46.50 รองลงมาเลือกเกิดในครอบครัวที่มีฐานะร่ำรวยจำนวน 73 คน คิดเป็นร้อยละ 36.50 และเลือกเกิดในครอบครัวที่มีเกียรติในสังคม จำนวน 2 คน เป็นอันดับสุดท้าย คิดเป็นร้อยละ 1.00 ครอบครัวที่ปรารถนาของกลุ่มนี้ก็คือครอบครัวอบอุ่นประกอบด้วยตัวท่าน คู่ครอง บุตร พี่น้อง บิดามารดา อยู่ร่วมกัน จำนวน 113 คน คิดเป็นร้อยละ 56.50 รองลงมาครอบครัวอบอุ่นประกอบด้วยตัวท่าน คู่ครอง บุตร บิดามารดา อยู่ร่วมกัน จำนวน 68 คน คิดเป็นร้อยละ 34.00 และสุดท้ายครอบครัวอบอุ่นประกอบด้วยตัวท่าน คู่ครอง บุตรอยู่ร่วมกัน จำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 1.00 สิ่งที่คาดหวังในการมีครอบครัวที่สำคัญที่สุดคือเป็นที่พึ่งเมื่อในยามมีทุกข์จำนวน 70 คน คิดเป็นร้อยละ 35.00 ให้กำลังใจต่อกัน จำนวน 48 คนคิดเป็นร้อยละ 24.00 และสิ่งคาดหวังในครอบครัวน้อยที่สุดเป็นเพื่อนกันทุกสถานการณ์ จำนวน 18 คน คิดเป็นร้อยละ 9.00 อยากมีคู่ครองเป็นคนดี จำนวน 71 คน คิดเป็นร้อยละ 35.50 และรองลงมามีความซื่อสัตย์ต่อคู่ครอง จำนวน 47 คน คิดเป็นร้อยละ 23.50 และอยากมีคู่ครองที่มีความรู้-ความสามารถเลือกน้อยที่สุด จำนวน 29 คนคิดเป็นร้อยละ 14.50

เมื่อมีคู่ครองแล้วต้องการมีบุตรหรือไม่ ตอบว่าต้องการมี จำนวน 177 คน คิดเป็นร้อยละ 88.50 และไม่ต้องการมี จำนวน 33 คน คิดเป็นร้อยละ 16.50 ต้องการมีบุตรเพราะเหตุใด กลุ่มนี้ ตอบว่าเพื่อเป็นทายาทสืบวงศ์ตระกูล จำนวน 61 คน คิดเป็นร้อยละ 30.50 รองลงมา เพื่อดูแลในยามเจ็บไข้กับเพื่อไว้เป็นเพื่อนถูกเลือกเท่ากันคือจำนวน 47 คน คิดเป็นร้อยละ 23.50 และน้อยที่สุดเพื่อไว้รับมรดก จำนวน 11 คน คิดเป็นร้อยละ 5.50 ประสงค์อยากเป็นผู้มีชื่อเสียงในสังคมหรือไม่ ตอบว่าต้องการ จำนวน 74 คน คิดเป็นร้อยละ 37.00 และไม่ต้องการ จำนวน 126 คน คิดเป็นร้อยละ 63.00 ปรารถนาจะมีความรู้ระดับใด ตอบว่าปรารถนามีความรู้ระดับปริญญาโท จำนวน 70 คน คิดเป็นร้อยละ 35.00 ต่อมาเป็นระดับปริญญาตรี จำนวน 53 คน คิดเป็นร้อยละ 26.50 และน้อยที่สุดตามความสามารถของตนที่จะทำได้ จำนวน 10 คน คิดเป็นร้อยละ 5.00 ท่านต้องอยู่บ้านแบบใด เลือกอยู่บ้านเล็กในสวน เป็นลำดับแรก จำนวน 95 คน คิดเป็นร้อยละ 47.50 รองลงมาเป็นบ้านเรือนทรงไทย จำนวน 37 คนคิดเป็นร้อยละ 18.50 และน้อยที่สุด เป็นคอนโดมิเนียม จำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 1.00 ตอบว่าอยากมีบุคลิกภาพสุภาพกับทุกคน จำนวน 75 คนคิดเป็นร้อยละ 37.50 รองลงมา เป็นบุคลิกภาพคล่องแคล่ว จำนวน 49 คน คิดเป็นร้อยละ 24.50 และอยากมีบุคลิกภาพแบบมาดเท่ น้อยที่สุด จำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 3.00	เมื่อมีคู่ครองแล้วต้องการมีบุตรหรือไม่ ตอบว่าต้องการมี จำนวน 188 คน คิดเป็นร้อยละ 94 และไม่ต้องการ จำนวน 12 คน คิดเป็นร้อยละ 6.00 ต้องการมีบุตรเพราะเหตุใด ตอบว่าเพื่อดูแลในยามเจ็บไข้ จำนวน 102 คน คิดเป็นร้อยละ 51.00 รองลงมาคือเพื่อเป็นทายาทสืบวงศ์ตระกูลจำนวน 48 คน คิดเป็นร้อยละ 24.0 และลำดับสุดท้ายเพื่อความมั่นคงของครอบครัว จำนวน 10 คน คิดเป็นร้อยละ 5.00 ประสงค์อยากเป็นผู้มีชื่อเสียงในสังคมหรือไม่ ตอบว่าต้องการ จำนวน 91 คน คิดเป็นร้อยละ 44.50 และไม่ต้องการ จำนวน 109 คน คิดเป็นร้อยละ 54.50 ปรารถนาจะมีความรู้ระดับใด ตอบว่าปรารถนามีความรู้ปริญญาตรี จำนวน 83 คน คิดเป็นร้อยละ 41.50 ปริญญาโทเป็นลำดับรองลงมา จำนวน 54 คน คิดเป็นร้อยละ 27.00 และน้อยที่สุด คือตามความสามารถของตน จำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 3.50 เลือกอยู่บ้านแบบใด เลือกอยู่บ้านเล็กในสวนเป็นลำดับแรก จำนวน 71 คน คิดเป็นร้อยละ 35.50 รองลงมาเป็นคฤหาสน์สมัยใหม่ จำนวน 40 คน คิดเป็นร้อยละ 20.00 และลำดับสุดท้ายอยากอยู่ทาวน์เฮ้าส์ จำนวน 8 คน คิดเป็นร้อยละ 4.00 ตอบว่าอยากมีบุคลิกภาพสุภาพกับทุกคน จำนวน 87 คน คิดเป็นร้อยละ 43.50 รองมาเป็นบุคลิกภาพน่าเกรงขาม จำนวน 27 คนคิดเป็นร้อยละ 13.50 และอยากมีน้อยที่สุดบุคลิกภาพสุ่ม จำนวน 8 คน คิดเป็นร้อยละ 4.00
---	--

ผลวิเคราะห์ของกลุ่มผู้มีโอกาสและผู้ค้อยโอกาสทางสังคมปรากฏรายละเอียดในตารางที่ 3

ตารางที่ 3 ศึกษาเปรียบเทียบแนวคิดเห็นเรื่องคุณค่าชีวิต - จริยธรรม ด้านเลือกเกิดครอบครัว ครอบครัวที่น่าปรารถนา สิ่งทีคาดหวังในครอบครัว คู่ครอง บุตร ความรู้ บ้าน และบุคลิกภาพของกลุ่มผู้มีโอกาสทางสังคมและกลุ่มผู้ด้อยโอกาสทางสังคม

ด้านเลือกเกิดครอบครัว ครอบครัวที่น่าปรารถนา สิ่งทีคาดหวังในครอบครัว คู่ครอง บุตร ความรู้ บ้าน และบุคลิกภาพของกลุ่มผู้มีโอกาสและกลุ่มผู้ด้อยโอกาสทางสังคม	ผู้มีโอกาสทางสังคม (N = 200)		ผู้ด้อยโอกาสทางสังคม (N = 200)	
	จำนวน	ร้อยละ (%)	จำนวน	ร้อยละ (%)
4. ท่านจะเลือกเกิดในครอบครัวแบบใด				
4.1 ครอบครัวที่มีฐานะร่ำรวย	26	13.00	73	36.50
4.2 ครอบครัวที่มีความอบอุ่น	125	62.50	93	46.50
4.3 ครอบครัวที่มีการศึกษา	10	5.00	21	10.50
4.4. ครอบครัวที่มีเกียรติในสังคม	3	1.50	2	1.00
4.5 ครอบครัวที่สังคมยอมรับ	7	3.50	6	3.00
4.6 ครอบครัวที่มีงานและตำแหน่งที่มั่นคง	29	14.50	5	2.50
5. ครอบครัวที่ท่านปรารถนามีลักษณะอย่างไร				
5.1 ครอบครัวอบอุ่นประกอบด้วยตัวท่าน คู่ครอง บุตร พี่น้อง บิดามารดา อยู่ร่วมกัน	89	44.50	113	56.50
5.2 ครอบครัวอบอุ่นประกอบด้วยตัวท่าน คู่ครอง บุตร บิดามารดา อยู่ร่วมกัน	51	25.50	68	34.00
5.3 ครอบครัวอบอุ่นประกอบด้วยตัวท่าน คู่ครอง บุตรอยู่ร่วมกัน	41	20.50	10	5.00
5.4 ครอบครัวอบอุ่นประกอบด้วยตัวท่าน คู่ครอง บุตรอยู่ร่วมกัน	14	7.00	2	1.00
5.5 พอใจอยู่คนเดียว	5	2.50	7	3.50
6. สิ่งทีคาดหวังในการมีครอบครัวที่สำคัญที่สุด				
6.1 ให้กำลังใจต่อกัน	25	12.50	48	24.00
6.2 ให้ความมั่นใจต่อกัน	30	15.00	33	16.50
6.3 เป็นที่พึ่งเมื่อในยามมีทุกข์	39	19.50	70	35.00
6.4 เป็นเพื่อนกันทุกสถานการณ์	71	35.50	18	9.00
6.5 ช่วยเหลือกันในการสร้างฐานะทางครอบครัว	35	17.50	31	15.50
7. ท่านอยากมีคู่ครองแบบใด				
7.1 เป็นคนดี	96	48.00	71	35.50
7.2 ฐานะร่ำรวย	10	5.00	25	12.50
7.3 ซื่อสัตย์ต่อคู่ครอง	49	25	47	23.50
7.4 มีความรู้-ความสามารถ	36	18.00	29	14.50
7.5 มีตำแหน่งหน้าที่การงานดี	8	4.00	28	14.00

8. เมื่อมีคู่ครองแล้วท่านต้องการมีบุตรหรือไม่				
8.1 ต้องการ	177	44.30	188	47.00
8.2 ไม่ต้องการ	23	5.80	12	3.00
9. ท่านต้องการมีบุตรด้วยเหตุใด				
9.1 เพื่อดูแลในยามเจ็บไข้	47	23.50	102	51.0
9.2 เพื่อไว้รับมรดก	11	5.50	29	14.5
9.3 เพื่อไว้เป็นเพื่อน	47	23.50	11	5.5
9.4 เพื่อความมั่นคงของครอบครัว	34	17.00	10	5.0
9.5 เพื่อเป็นทายาทสืบวงศ์ตระกูล	61	30.50	48	24.0
10. ท่านประสงค์อยากเป็นผู้มีชื่อเสียงในสังคมหรือไม่				
10.1 ต้องการ	74	37.00	91	44.50
10.2 ไม่ต้องการ	126	63.00	109	54.50
11. ท่านปรารถนาจะมีความรู้ระดับใด				
11.1 ปริญญาตรี	53	13.30	83	41.5
11.2 ปริญญาโท	70	17.50	54	27.0
11.3 ปริญญาเอก	47	11.80	36	18.0
11.4 ความรู้ในภูมิปัญญาท้องถิ่น	20	5.00	20	10.00
11.5 อื่น ๆ	10	2.50	7	3.50
12. ถ้าท่านเลือกได้ท่านจะเลือกอยู่บ้านแบบไหน				
12.1 เรือนทรงไทย	37	18.50	32	16.00
12.2 คลุหาสถ์สมัยใหม่	25	12.50	40	20.00
12.3 บ้านไม้สมัยใหม่	31	15.50	38	19.00
12.4 บ้านแบบทาว์นเฮ้าส์	10	5.00	8	4.00
12.5 คอนโดมิเนียม	2	1.00	11	5.50
12.6 บ้านเล็กในสวน	95	47.50	71	35.50
13. ท่านอยากมีบุคลิกภาพแบบใด				
13.1 มาดเท่	6	3.00	14	7.00
13.2 นิ่มนวลแบบไทย	12	6.00	24	12.00
13.3 สุขุม	17	8.50	8	4.00
13.4 มีอารมณ์ขัน	30	15.00	21	10.50
13.5 น่าเกรงขาม	11	5.50	27	13.50
13.6 คล่องแคล่ว	49	24.50	19	9.50
13.7 สุขภาพกับทุกคน	75	37.50	87	43.50

สรุปแนวคิดค่านิยมที่มีความสำคัญต่อชีวิต

กลุ่มผู้มีโอกาสทางสังคม	กลุ่มผู้ด้อยโอกาสทางสังคม
กลุ่มผู้มีโอกาสทางสังคมให้ความสำคัญต่อแนวคิดด้านความจงรักภักดีต่อพระมหากษัตริย์ ระดับมากที่สุด จำนวน 195 คน คิดเป็นร้อยละ 97.50 และรองลงมาให้ระดับปานกลาง จำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 2.50 ตามลำดับ ให้ความสำคัญต่อการทำบุญสร้างกุศล ระดับมากที่สุด จำนวน 131 คน คิดเป็นร้อยละ 65.50 ต่อมาให้ความสำคัญระดับปานกลาง จำนวน 69 คน คิดเป็นร้อยละ 34.50 ให้ความสำคัญต่อความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ต่อกัน ระดับมากที่สุด จำนวน 157 คน คิดเป็นร้อยละ 68.50 และรองมา คือระดับปานกลาง จำนวน 43 คน คิดเป็นร้อยละ 21.50 ให้ความสำคัญความเคารพต่อผู้อาวุโส ระดับมากที่สุด จำนวน 178 คน คิดเป็นร้อยละ 79.00 และจำนวน 22 คน ให้ระดับปานกลาง คิดเป็นร้อยละ 11.00 ความกล้าหาญมีความสำคัญต่อชีวิต ระดับมากที่สุด จำนวน 101 คน คิดเป็นร้อยละ 50.50 ต่อมาระดับปานกลางจำนวน 91 คน คิดเป็นร้อยละ 45.50 และระดับน้อย จำนวน 8 คน คิดเป็นร้อยละ 4.00 ให้ความสำคัญต่อการมีเชาวน์ปัญญาดี ระดับมากที่สุด จำนวน 101 คน คิดเป็นร้อยละ 50.50 รองลงมาคือระดับปานกลาง จำนวน 92 คน คิดเป็นร้อยละ 47.00 และระดับน้อย จำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 2.50	กลุ่มผู้ด้อยโอกาสทางสังคมให้ความสำคัญต่อแนวคิดด้านความจงรักภักดีต่อพระมหากษัตริย์ ระดับมากที่สุด จำนวน 196 คน คิดเป็นร้อยละ 98.00 รองลงมาให้ระดับปานกลาง ระดับจำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 2.00 ให้ความสำคัญต่อการทำบุญสร้างกุศล ระดับมากที่สุด จำนวน 194 คน คิดเป็น ร้อยละ 97.00 ต่อมาให้ความสำคัญระดับปานกลาง จำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 3.00 ให้ความสำคัญความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ต่อกัน ระดับมากที่สุดจำนวน 187 คน คิดเป็นร้อยละ 93.50 ลำดับรองลงมาเป็นปานกลาง จำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 3.50 ให้ความสำคัญความเคารพต่อผู้อาวุโส ระดับมากที่สุด จำนวน 177 คน คิดเป็นร้อยละ 188.50 รองลงมาจำนวน 23 คน คิดเป็นร้อยละ 11.50 ให้ระดับปานกลาง ความกล้าหาญมีความสำคัญต่อชีวิต ระดับมากที่สุด จำนวน 138 คน คิดเป็นร้อยละ 69.00 ต่อมาระดับปานกลาง จำนวน 55 คน คิดเป็นร้อยละ 27.50 และระดับน้อย จำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 3.50 ให้ความสำคัญต่อการมีเชาวน์ปัญญาดี ระดับมากที่สุด จำนวน 99 คน คิดเป็นร้อยละ 49.50 ส่วนต่อมาระดับปานกลาง จำนวน 75 คน คิดเป็นร้อยละ 37.50 และระดับน้อย จำนวน 26 คนคิดเป็นร้อยละ 13.00

ด้านความสวยงามทางร่างกาย ได้รับ ความสำคัญระดับปานกลาง จำนวน 123 คน คิดเป็นร้อยละ 61.50 รองลงมาระดับมากที่สุด จำนวน 54 คน คิดเป็นร้อยละ 27.00 และ จำนวน 17 คน คิดเป็นร้อยละ 8.50 ให้ความสำคัญระดับน้อย ให้ความสำคัญระดับมากที่สุดต่อการ ขกย่องสตรี จำนวน 101 คน คิดเป็นร้อยละ 55.50 รองลงมาระดับปานกลาง จำนวน 82 คน คิดเป็นร้อยละ 41.00 และจำนวน 7 คน ให้ความสำคัญระดับน้อย คิดเป็นร้อยละ 3.50 ให้ความสำคัญเรื่องมีการบริโภค ใน ระดับปานกลาง มีจำนวนมากที่สุด คือ 98 คน คิดเป็นร้อยละ 49.00 รองลงมาเป็นระดับที่ ให้ความสำคัญมากที่สุด จำนวน 82 คน คิดเป็น ร้อยละ 41.00 และที่เหลืออีกจำนวน 20 คน ให้ความสำคัญระดับน้อย คิดเป็นร้อยละ 10.00 ผู้ตอบให้ความสำคัญระดับปานกลาง กับการรู้จักวางแผนต่อเหตุการณ์ต่าง ๆ จำนวน 128 คน คิดเป็นร้อยละ 64.00 ให้ความสำคัญ ระดับมากที่สุดจำนวน 50 คน คิดเป็นร้อยละ 25.00 รองลงมาและระดับน้อย จำนวน 12 คน คิดเป็นร้อยละ 6.00 ให้ความสำคัญต่อการมีภาพลักษณ์ที่ดี ระดับมากที่สุด จำนวน 90 คน คิดเป็นร้อยละ 45.00 รองลงมาคือระดับปานกลาง จำนวน 89 คน คิดเป็นร้อยละ 44.50 และจำนวน 11 คน ให้ความสำคัญระดับน้อย คิดเป็นร้อยละ 5.50 ให้ความสำคัญต่อการรู้จักเอาตัวรอด ระดับมากที่สุด จำนวน 106 คน คิดเป็นร้อยละ 53.00 ให้ความสำคัญระดับปานกลางรองลงมา จำนวน 73 คน คิดเป็นร้อยละ 36.50 และอีก จำนวน 11 คน คิดเป็นร้อยละ 5.50 ให้ความสำคัญระดับน้อย	ด้านความสวยงามทางร่างกายได้รับ ความสำคัญระดับปานกลาง จำนวน 81 คน คิดเป็นร้อยละ 40.50 รองลงมาระดับมากที่สุด จำนวน 76 คน คิดเป็นร้อยละ 38.00 และ จำนวน 43 คน คิดเป็นร้อยละ 21.50 ให้ความสำคัญระดับน้อยที่สุด ให้ความสำคัญระดับมากที่สุดต่อการ ขกย่องสตรี จำนวน 80 คน คิดเป็นร้อยละ 40.00 รองลงมาเป็นระดับปานกลางมาก จำนวน 73 คน คิดเป็นร้อยละ 36.50 และให้ระดับน้อยที่สุด จำนวน 47 คน คิดเป็นร้อยละ 23.50 ให้ความสำคัญเรื่องการบริโภค ใน ระดับมากที่สุด มีจำนวนมากที่สุด คือ 111 คน คิดเป็นร้อยละ 55.50 รองลงมาเป็นระดับที่ ให้ความสำคัญปานกลาง จำนวน 70 คน คิดเป็น ร้อยละ 35.00 และที่เหลืออีกจำนวน 11 คน ให้ความสำคัญระดับน้อยคิดเป็นร้อยละ 9.50 ผู้ตอบให้ความสำคัญกับการรู้จักวางแผน ต่อเหตุการณ์ต่าง ๆ จำนวน 97 คน ให้ความสำคัญ ระดับปานกลาง คิดเป็นร้อยละ 48.50 ระดับมากที่สุดเป็นลำดับรองลงมาจำนวน 80 คน คิดเป็นร้อยละ 40.00 และจำนวน 23 คน คิดเป็น ร้อยละ 11.50 ให้ความสำคัญระดับน้อย ให้ความสำคัญต่อการมีภาพลักษณ์ที่ดี ระดับปานกลาง จำนวน 95 คน คิดเป็นร้อยละ 47.50 ต่อมาให้ระดับมากที่สุด จำนวน 90 คน คิดเป็นร้อยละ 45.00 และจำนวน 15 คน คิดเป็นร้อยละ 7.50 ให้ความสำคัญระดับน้อย ให้ความสำคัญระดับมากที่สุดต่อการรู้จัก เอาตัวรอดจำนวน 91 คน คิดเป็นร้อยละ 45.50 จำนวน 89 คนให้ลำดับรองลงมา คิดเป็นร้อยละ 44.50 ให้ความสำคัญระดับปานกลางและ ให้ระดับน้อยที่สุด จำนวน 20 คน คิดเป็นร้อยละ 10.00
---	---

ผลวิเคราะห์ของกลุ่มผู้มีโอกาสและผู้ค้อยโอกาสทางสังคมปรากฏรายละเอียดในตารางที่ 4

ตารางที่ 4 เปรียบเทียบแนวคิดเห็นเรื่องเรื่องคุณค่าชีวิต – จริยธรรม

แนวคิดเกี่ยวกับค่านิยมต่อไปนี้ มีความสำคัญต่อชีวิตมากน้อยเพียงใด	ผู้มีโอกาสทางสังคมฯ		ผู้ด้อยโอกาสทางสังคมฯ	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
	(N = 200)	(%)	(N = 200)	(%)
1. ความจงรักภักดีต่อพระมหากษัตริย์				
มากที่สุด	195	97.50	196	98.00
ปานกลาง	5	2.50	4	2.00
2. การทำบุญทำกุศล				
มากที่สุด	131	65.50	194	97.00
ปานกลาง	69	34.50	6	3.00
3. ความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ต่อกัน				
มากที่สุด	157	78.50	187	93.50
ปานกลาง	43	21.50	7	3.50
4. ความเคารพต่อผู้อาวุโส				
มากที่สุด	178	99.00	177	88.50
ปานกลาง	22	11.0	23	11.50
5. ความกล้าหาญ				
มากที่สุด	101	50.50	138	69.00
ปานกลาง	91	45.50	55	27.50
น้อย	8	4.00	7	3.50
6. การมีเขว้านปัญญาดี				
มากที่สุด	103	51.50	99	49.50
ปานกลาง	92	47.00	75	37.50
น้อย	5	2.50	26	13.00

7. ความสวยงามทางร่างกาย

มากที่สุด	54	27.00	76	38.00
ปานกลาง	123	61.50	81	40.50
น้อย	17	8.50	43	21.50

8. ยกย่องสตรี

มากที่สุด	111	55.50	80	40.00
ปานกลาง	82	41.00	73	36.50
น้อย	7	3.50	47	23.50

9. การบริโภคเป็นเรื่องสำคัญ

มากที่สุด	82	41.00	111	55.50
ปานกลาง	98	48.00	70	35.00
น้อย	20	10.00	11	9.50

10. การรู้จักวางเฉยต่อเหตุการณ์ต่าง ๆ

มากที่สุด	50	25.00	80	40.00
ปานกลาง	128	64.00	97	48.50
น้อย	12	6.00	23	11.50

11. การมีภาพลักษณ์ที่ดี

มากที่สุด	80	40.00	90	45.00
ปานกลาง	89	44.50	95	47.50
น้อย	11	5.50	15	7.50

12. การรู้จักเอาตัวรอด

มากที่สุด	106	53.00	91	45.50
ปานกลาง	73	36.50	89	44.50
น้อย	11	5.50	20	10.00

สรุปแนวคิดเกี่ยวกับจริยธรรมที่มีความสำคัญต่อชีวิต

กลุ่มผู้มีโอกาสทางสังคม	กลุ่มผู้ด้อยโอกาสทางสังคม
ผู้ตอบแบบสอบถามให้ความสำคัญกับความกตัญญูระดับมากที่สุด จำนวน 93 คน คิดเป็นร้อยละ 46.50 รองลงมาระดับมาก จำนวน 87 คน คิดเป็นร้อยละ 43.50 และอีกจำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 1.50 ให้ความสำคัญระดับน้อยตามลำดับ	ผู้ตอบแบบสอบถามให้ความสำคัญกับความกตัญญูระดับปานกลาง จำนวน 80 คน คิดเป็นร้อยละ 40.00 ต่อมาเป็นระดับมาก จำนวน 69 คน คิดเป็นร้อยละ 34.50 และอีกจำนวน 20 คน คิดเป็นร้อยละ 10.00 ให้ความสำคัญระดับน้อยเป็นลำดับสุดท้าย
ให้ความสำคัญต่อความอดทนระดับมากจำนวน 10 คน คิดเป็นร้อยละ 50.50 รองลงมาระดับมากที่สุด จำนวน 56 คน คิดเป็นร้อยละ 28.00 และจำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 3.00 ให้ความสำคัญระดับน้อย	ให้ความสำคัญต่อความอดทนระดับมากจำนวน 110 คน คิดเป็นร้อยละ 55.00 รองลงมาระดับปานกลาง จำนวน 54 คน คิดเป็นร้อยละ 27.00 และจำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 2.50 ให้ความสำคัญระดับน้อย
ผู้ตอบให้ความสำคัญระดับมากต่อการมีระเบียบวินัย จำนวน 102 คน คิดเป็นร้อยละ 51.00 รองลงมาระดับมากที่สุด จำนวน 39 คน คิดเป็นร้อยละ 19.50 และให้ความสำคัญระดับน้อย จำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 2.50	ผู้ตอบให้ความสำคัญระดับมากต่อการมีระเบียบวินัย จำนวน 102 คน คิดเป็นร้อยละ 51.00 ระดับปานกลางเป็นลำดับรองลงมา จำนวน 57 คน คิดเป็นร้อยละ 28.50 และให้ความสำคัญระดับน้อย จำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 2.00
ผู้ตอบให้ความสำคัญระดับมากต่อความรับผิดชอบ จำนวน 104 คน คิดเป็นร้อยละ 52.00 รองลงมาเป็นระดับมากที่สุด จำนวน 63 คน คิดเป็นร้อยละ 31.50 และระดับน้อย จำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 1.50	ผู้ตอบให้ความสำคัญระดับมากต่อความรับผิดชอบ จำนวน 10 คน คิดเป็นร้อยละ 50.50 ลำดับรองลงมา ระดับปานกลาง จำนวน 52 คน คิดเป็นร้อยละ 26.00 และระดับน้อย จำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 2.50
ความเมตตาผู้ตอบให้ความสำคัญระดับมาก จำนวน 117 คน คิดเป็นร้อยละ 58.00 รองลงมาคือระดับมากที่สุด จำนวน 42 คน คิดเป็นร้อยละ 21.00 และระดับน้อย จำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 1.00	ความเมตตาผู้ตอบให้ความสำคัญระดับมาก จำนวน 102 คน คิดเป็นร้อยละ 51.50 รองลงมาระดับปานกลาง จำนวน 56 คน คิดเป็นร้อยละ 28.00 และระดับน้อย จำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 1.00

ผู้ตอบให้ความสำคัญระดับมากต่อความสามัคคี จำนวน 117 คน คิดเป็นร้อยละ 58.50 จำนวน 50 คน คิดเป็นร้อยละ 25.00 ให้ความสำคัญระดับปานกลางเป็นลำดับรองลงมาและจำนวน 33 คน คิดเป็นร้อยละ 16.50 ให้ระดับมากที่สุด ผู้ตอบให้ความสำคัญระดับมากที่สุดต่อความซื่อสัตย์ จำนวน 89 คน คิดเป็นร้อยละ 44.50 รองลงมาคือระดับมาก จำนวน 84 คน คิดเป็นร้อยละ 42.00 และจำนวน 27 คน ให้ความสำคัญระดับปานกลาง คิดเป็นร้อยละ 13.50 ความเสียสละผู้ตอบให้ความสำคัญระดับมาก จำนวน 100 คน คิดเป็นร้อยละ 50.00 ลำดับรองลงมาให้ความสำคัญระดับปานกลาง จำนวน 65 คน คิดเป็นร้อยละ 32.50 และระดับมากที่สุด จำนวน 35 คน คิดเป็นร้อยละ 17.50 ผู้ตอบให้ความสำคัญระดับมากต่อความประหยัดจำนวน 70 คน คิดเป็นร้อยละ 35.00 รองลงมาจำนวน 66 คน คิดเป็นร้อยละ 33.00 เป็นระดับปานกลาง และสุดท้ายระดับน้อยจำนวน 15 คน คิดเป็นร้อยละ 7.50 ความยุติธรรม ผู้ตอบให้ความสำคัญระดับมาก จำนวน 94 คน คิดเป็นร้อยละ 47.00 ระดับมากที่สุด จำนวน 70 คน คิดเป็นร้อยละ 35.00 เป็นลำดับรองลงมา และระดับน้อยจำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 1.00	ผู้ตอบให้ความสำคัญระดับมากต่อความสามัคคี จำนวน 94 คน คิดเป็นร้อยละ 47.00 ลำดับรองลงมาให้ความสำคัญระดับปานกลางจำนวน 63 คน คิดเป็นร้อยละ 31.50 และจำนวน 43 คน ให้ระดับมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 21.50 ผู้ตอบให้ความสำคัญระดับมากต่อความซื่อสัตย์ จำนวน 103 คน คิดเป็นร้อยละ 51.50 ระดับมากที่สุดจำนวน 49 คน เป็นส่วนรองลงมา คิดเป็นร้อยละ 24.50 และจำนวน 48 คน ให้ความสำคัญระดับปานกลาง คิดเป็นร้อยละ 24.00 ตามลำดับ ความเสียสละผู้ตอบให้ความสำคัญระดับมาก จำนวน 90 คน คิดเป็นร้อยละ 45.00 ระดับมากที่สุด จำนวน 59 คน คิดเป็นร้อยละ 29.50 เป็นลำดับรองลงมาและให้ความสำคัญระดับปานกลางจำนวน 51 คน คิดเป็นร้อยละ 25.50 ตามลำดับ ผู้ตอบให้ความสำคัญระดับมากต่อความประหยัด จำนวน 98 คน คิดเป็นร้อยละ 49.00 ระดับมากเป็นลำดับรองลงมา จำนวน 58 คน คิดเป็นร้อยละ 29.00 และให้ความสำคัญระดับน้อยจำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 2.00 ความยุติธรรมผู้ตอบให้ความสำคัญระดับมาก จำนวน 106 คน คิดเป็นร้อยละ 53.00 รองลงมาระดับมากที่สุด จำนวน 55 คน คิดเป็นร้อยละ 27.50 และสุดท้ายจำนวน 5 คน ให้ความสำคัญระดับน้อย คิดเป็นร้อยละ 2.5
---	---

ผลวิเคราะห์ของกลุ่มผู้มีโอกาสและผู้ด้อยโอกาสทางสังคมปรากฏรายละเอียดในตารางที่ 5

ตารางที่ 5 เปรียบเทียบแนวคิดเกี่ยวกับจริยธรรมที่มีความสำคัญต่อชีวิต

แนวคิดเกี่ยวกับจริยธรรมต่อไปนี้มี ความสำคัญต่อชีวิตมากน้อยเพียงใด	ผู้มีโอกาสทางสังคม		ผู้ด้อยโอกาสทางสังคม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
	(N = 200)	(%)	(N = 200)	(%)
13. ความกตัญญู				
มากที่สุด	93	46.50	37	18.50
มาก	87	43.50	69	34.50
ปานกลาง	17	8.50	89	44.50
น้อย	3	1.50	20	10.00
14. ความอดทน				
มากที่สุด	56	28.00	31	15.50
มาก	101	50.50	110	55.00
ปานกลาง	37	18.50	54	27.00
น้อย	6	3.00	5	2.50
15. การ มีระเบียบวินัย				
มากที่สุด	39	19.50	37	18.50
มาก	102	51.00	102	51.00
ปานกลาง	54	27.00	57	28.50
น้อย	5	2.50	4	2.00
16. ความรับผิดชอบ				
มากที่สุด	63	31.50	42	21.00
มาก	104	52.00	101	50.50
ปานกลาง	30	15.00	52	26.00
น้อย	3	1.50	5	2.50

17. ความเมตตา

มากที่สุด	42	21.50	40	20.00
มาก	117	58.00	102	51.50
ปานกลาง	39	19.50	56	28.00
น้อย	2	1.00	2	1.00

18. ความสามัคคี

มากที่สุด	33	16.50	43	21.50
มาก	117	58.50	94	47.00
ปานกลาง	50	25.00	63	31.50

19. ความซื่อสัตย์

มากที่สุด	89	44.50	49	24.50
มาก	84	42.00	103	51.50
ปานกลาง	27	13.50	48	24.00

20. ความเสียสละ

มากที่สุด	35	17.50	59	29.50
มาก	100	50.00	90	45.00
ปานกลาง	65	32.50	51	25.50

21. ความประหยัด

มากที่สุด	49	24.50	58	29.00
มาก	70	35.00	98	49.00
ปานกลาง	66	33.00	40	20.00
น้อย	15	7.50	4	2.00

22. ความยุติธรรม

มากที่สุด	70	35.00	55	27.50
มาก	94	47.00	106	53.00
ปานกลาง	34	17.00	34	17.00
น้อย	2	1.00	5	2.50

สรุปความคิดเห็นเกี่ยวกับค่านิยมที่เหมาะสมกับการดำรงชีวิต

กลุ่มผู้มีโอกาสทางสังคม	กลุ่มผู้ด้อยโอกาสทางสังคม
กลุ่มผู้มีโอกาสทางสังคมเห็นว่า การยกย่องคนมีเงินเป็นค่านิยมที่ไม่เหมาะสมกับการดำรงชีวิตในปัจจุบันจำนวน 73 คน แต่อีกส่วนหนึ่งตอบว่าเหมาะสมในบางโอกาสมีจำนวน 73 คนเท่ากัน คิดเป็นร้อยละ 31.50 ส่วนที่เหลือตอบว่า ไม่เหมาะสมเลยจำนวน 54 คน คิดเป็นร้อยละ 27.00 การยกย่องคนมีอำนาจ เหมาะสมบางโอกาส จำนวน 76 คนคิดเป็นร้อยละ 38.00 รองลงมา จำนวน 69 คน ตอบว่าไม่เหมาะสม คิดเป็นร้อยละ 34.50 และจำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 3.00 ตอบว่าเหมาะสมกับการดำรงชีวิตในปัจจุบัน ความรักสนุกจำนวน 120 คนตอบว่าเหมาะสมบางโอกาส คิดเป็นร้อยละ 60.00 รองลงมาตอบว่าไม่เหมาะสมเลย จำนวน 45 คน คิดเป็นร้อยละ 22.50 และตอบว่าไม่เหมาะสมจำนวน 15 คน คิดเป็นร้อยละ 7.50 การทำงานโดยการใช้แรงงานเหมาะสมบางโอกาส จำนวน 119 คน คิดเป็นร้อยละ 59.50 รองลงมาจำนวน เท่ากัน 36 คน คิดเป็นร้อยละ 18.00 ตอบว่าไม่เหมาะสมและเหมาะสม และจำนวน 3 คนตอบว่าเหมาะสมมากกับการดำรงชีวิตในปัจจุบัน คิดเป็นร้อยละ 1.50	กลุ่มผู้ด้อยโอกาสทางสังคมเห็นว่า การยกย่องคนมีเงินเป็นค่านิยมที่ไม่เหมาะสมกับการดำรงชีวิตในปัจจุบันจำนวน 102 คน คิดเป็นร้อยละ 51.00 แต่อีกส่วนหนึ่งตอบว่าไม่เหมาะสม จำนวน 86 คน คิดเป็นร้อยละ 43.00 และเหมาะสมในบางโอกาส จำนวน 12 คน คิดเป็นร้อยละ 6.00 การยกย่องคนมีอำนาจ จำนวน 102 คน ตอบว่าไม่เหมาะสม คิดเป็นร้อยละ 51.00 ไม่เหมาะสมเลย รองลงมา จำนวน 81 คน คิดเป็นร้อยละ 40.50 และจำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 3.50 ตอบว่ามีความเหมาะสมกับการดำรงชีวิตในปัจจุบัน ความรักสนุก จำนวน 75 คน ตอบว่าไม่เหมาะสม คิดเป็นร้อยละ 37.50 รองลงมา ไม่เหมาะสมเลย จำนวน 66 คน คิดเป็นร้อยละ 33.00 จำนวนน้อย 12 คน ตอบว่าเหมาะสม คิดเป็นร้อยละ 6.00 การทำงานโดยการใช้แรงงานไม่เหมาะสม จำนวน 84 คน คิดเป็นร้อยละ 42.00 รองลงมา ไม่เหมาะสมเลย จำนวน 65 คน คิดเป็นร้อยละ 32.50 และจำนวน 2 คน ตอบว่าเหมาะสมกับการดำรงชีวิตในปัจจุบัน คิดเป็นร้อยละ 1.00

ส่งเสริมเฉพาะพวกพ้องเหมาะสม บางโอกาส จำนวน 73 คน คิดเป็นร้อยละ 36.50 ตอบว่าไม่เหมาะสม จำนวน 62 คน เป็นส่วนที่รองลงมา คิดเป็นร้อยละ 31.00 และ ตอบว่าเหมาะสมและเหมาะสมมากกับการ ดำรงชีวิตในปัจจุบัน จำนวน 1 คน คิดเป็น ร้อยละ 50 ตอบว่าการรักความสบายเหมาะสม บางโอกาส จำนวน 88 คน คิดเป็นร้อยละ 44.00 รองลงมาตอบว่า ไม่เหมาะสม จำนวน 48 คน คิดเป็นร้อยละ 24.00 และ จำนวน 12 คน ตอบว่าเหมาะสมกับการดำรงชีวิตในปัจจุบัน คิดเป็นร้อยละ 6.00 ตอบว่าการชอบความหรูหรามีความ เหมาะสมบางโอกาส จำนวน 81 คน คิดเป็น ร้อยละ 40.50 ลำดับรองตอบว่าไม่เหมาะสม จำนวน 56 คนคิดเป็นร้อยละ 28.00 และ มีจำนวน 16 คน ตอบว่าเหมาะสม คิดเป็น ร้อยละ 8.00	ส่งเสริมเฉพาะพวกพ้องไม่เหมาะสม จำนวน 88 คน คิดเป็นร้อยละ 44.00 ไม่เหมาะ สมเลย ที่เป็นลำดับรองลงมา จำนวน 82 คน คิดเป็นร้อยละ 41.00 และตอบว่าเหมาะสม บางโอกาสกับการดำรงชีวิตในปัจจุบัน จำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 3.00 ตอบว่าการรักความสบายไม่เหมาะสม จำนวน 98 คน คิดเป็นร้อยละ 49.00 รองลงมา ตอบว่าไม่เหมาะสมเลย จำนวน 62 คน คิดเป็น ร้อยละ 31.00 และจำนวน 8 คน ตอบว่า เหมาะสมกับการดำรงชีวิตในปัจจุบันคิดเป็น ร้อยละ 4.00 ตอบว่าการชอบความหรูหราไม่เหมาะสม จำนวน 96 คน คิดเป็นร้อยละ 48.00 จำนวน 74 คน คิดเป็นร้อยละ 37.00 ไม่เหมาะสมเลย เป็นส่วนรองลงมาและจำนวน 4 คน คิดเป็น ร้อยละ 2.00 ตอบว่าเหมาะสม
---	--

ผลวิเคราะห์ของกลุ่มผู้มีโอกาสและผู้ด้อยโอกาสทางสังคมปรากฏรายละเอียดในตารางที่ 6

ตารางที่ 6 เปรียบเทียบแนวคิดค่านิยมที่เหมาะสมกับการดำรงชีวิตในปัจจุบัน

แนวคิดค่านิยมที่เหมาะสมกับ การดำรงชีวิตในปัจจุบัน	ผู้มีโอกาสทางสังคม		ผู้ด้อยโอกาสทางสังคม	
	จำนวน (N = 200)	ร้อยละ (%)	จำนวน (N = 200)	ร้อยละ (%)
1. การยกย่องคนมีเงิน				
ไม่เหมาะสมเลย	54	27.00	102	51.00
ไม่เหมาะสม	73	31.50	86	43.00
เหมาะสมบางโอกาส	73	31.50	12	6.00
2. การยกย่องคนมีอำนาจ				
ไม่เหมาะสมเลย	49	24.50	81	40.50
ไม่เหมาะสม	69	34.50	102	51.00
เหมาะสมบางโอกาส	76	38.00	10	5.00
เหมาะสม	6	3.00	7	3.50
3. ความรักสนุก				
ไม่เหมาะสมเลย	15	7.50	66	33.00
ไม่เหมาะสม	45	22.50	75	37.50
เหมาะสมบางโอกาส	120	60.00	47	23.50
เหมาะสม	20	10.00	12	6.00
4. การทำงานโดยการใช้แรงงาน				
ไม่เหมาะสมเลย	6	3.00	65	32.50
ไม่เหมาะสม	36	13.00	84	42.00
เหมาะสมบางโอกาส	119	59.50	35	17.50
เหมาะสม	36	33.00	14	7.00
เหมาะสมมาก	3	1.50	2	1.00

5. ส่งเสริมเฉพาะพวกห้อง

ไม่เหมาะสมเลย	50	25.00	82	41.00
ไม่เหมาะสม	62	31.00	88	44.00
เหมาะสมบ้างโอกาส	73	36.50	17	8.50
เหมาะสม	14	7.00	6	3.00
เหมาะสมมาก	1	.50	7	3.50

6. รักความสบาย

ไม่เหมาะสมเลย	16	8.00	62	31.00
ไม่เหมาะสม	48	24.00	98	49.00
เหมาะสมบ้างโอกาส	88	44.00	18	9.00
เหมาะสม	36	33.00	14	7.00
เหมาะสมมาก	12	6.00	8	4.00

7. ชอบความหรูหรา

ไม่เหมาะสมเลย	31	15.50	74	37.00
ไม่เหมาะสม	56	28.00	96	48.00
เหมาะสมบ้างโอกาส	81	40.50	16	8.00
เหมาะสม	16	8.00	10	5.00
เหมาะสมมาก	16	8.00	4	2.00

สรุปแนวความคิดเชิงจริยธรรมเกี่ยวกับพฤติกรรม

กลุ่มผู้มีโอกาสทางสังคม	กลุ่มผู้ด้อยโอกาสทางสังคม
กลุ่มผู้มีโอกาสทางสังคมเห็นว่ายอมรับไม่ได้อย่างยิ่งกับการเบียดบังทรัพย์สินของทางราชการไปเป็นของตน จำนวน 98 คน คิดเป็นร้อยละ 49.50 รองลงมายอมรับไม่ได้ จำนวน 84 คน คิดเป็นร้อยละ 42.00 และจำนวนน้อยที่สุดตอบว่าพอยอมรับได้ จำนวน 9 คน คิดเป็นร้อยละ 4.50	กลุ่มผู้ด้อยโอกาสทางสังคมเห็นว่ายอมรับไม่ได้อย่างยิ่งกับการเบียดบังทรัพย์สินของทางราชการไปเป็นของตน จำนวน 104 คน คิดเป็นร้อยละ 51.00 รองลงมาตอบว่ายอมรับไม่ได้ จำนวน 88 คน คิดเป็นร้อยละ 44.00 และมีความรู้สึกเฉย ๆ จำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 1.50 ตามลำดับ
ผู้ตอบแบบสอบถามยอมรับไม่ได้อย่างยิ่งต่อการรับสินบน จำนวน 92 คน คิดเป็นร้อยละ 46.00 รองลงมายอมรับไม่ได้ จำนวน 82 คน คิดเป็นร้อยละ 41.00 และจำนวนน้อยที่สุด 11 คน ตอบว่าพอยอมรับได้ คิดเป็นร้อยละ 5.50	ผู้ตอบแบบสอบถามยอมรับไม่ได้ต่อการรับสินบน จำนวน 114 คน คิดเป็นร้อยละ 57.00 รองลงมายอมรับไม่ได้อย่างยิ่งจำนวน 70 คน คิดเป็นร้อยละ 35.00 และจำนวน 8 คน ตอบเท่ากัน มีความรู้สึกเฉยๆและตอบว่าพอยอมรับได้ คิดเป็นร้อยละ 4.00
ตอบว่ายอมรับไม่ได้อย่างยิ่งต่อการเล่นการพนัน มีความรู้สึกเฉย ๆ จำนวน 65 คน คิดเป็นร้อยละ 32.50 ต่อมาจำนวน 57 คน ยอมรับไม่ได้ คิดเป็นร้อยละ 28.50 และอีกจำนวน 11 คน ตอบว่าเป็นเรื่องปกติในสังคม คิดเป็นร้อยละ 5.50	ตอบว่ายอมรับไม่ได้ต่อการเล่นการพนัน จำนวน 102 คน คิดเป็นร้อยละ 51.00 รองลงมา ยอมรับไม่ได้อย่างยิ่ง จำนวน 35 คน คิดเป็นร้อยละ 17.50 และตอบว่าเป็นเรื่องปกติในสังคม จำนวน 12 คน คิดเป็นร้อยละ 6.00
ตอบว่ายอมรับไม่ได้อย่างยิ่งต่อการซื้อล็อตเตอรี่ จำนวน 82 คน คิดเป็นร้อยละ 41.00 ตอบว่าเป็นเรื่องปกติในสังคม รองลงมาจำนวน 51คน คิดเป็นร้อยละ 25.50 ตอบว่าพอยอมรับได้ และอีกจำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 3.50 ตอบว่ายอมรับไม่ได้	ตอบว่ามีความรู้สึกเฉย ๆ ต่อการซื้อล็อตเตอรี่ จำนวน 76 คน คิดเป็นร้อยละ 38.00 รองมาตอบว่าพอยอมรับได้ จำนวน 48 คน คิดเป็นร้อยละ 24.00 และตอบว่ายอมรับไม่ได้อย่างยิ่งจำนวน 13 คน คิดเป็นร้อยละ 6.50 เป็นจำนวนน้อยที่สุด

การเสพสุรา/ของมีเนมาตอบว่ามี ความรู้สึกเฉย ๆ จำนวน 69 คน คิดเป็นร้อยละ 34.50 รองลงมา จำนวน 48 คน คิดเป็นร้อยละ 24.00 พอยอมรับได้ และตอบว่ายอมรับไม่ได้ อย่างยิ่ง จำนวน 20 คน คิดเป็นร้อยละ 10.00	การเสพสุรา/ของมีเนมาตอบว่ายอมรับ ไม่ได้ จำนวน 90 คน คิดเป็นร้อยละ 45.00 รองมาจำนวน 39 คน ตอบว่ามีความรู้สึกเฉย ๆ คิดเป็นร้อยละ 19.50 และอีกจำนวน 15 คน คิดเป็นร้อยละ 7.50 ตอบว่าพอยอมรับได้
การเสพยาเสพติด จำนวน 142 คน ตอบว่ายอมรับไม่ได้อย่างยิ่ง คิดเป็นร้อยละ 71.00 รองลงมายอมรับไม่ได้ จำนวน 50 คน คิดเป็นร้อยละ 25.00 และพอยอมรับได้ จำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 1.00	การเสพยาเสพติดยอมรับไม่ได้ จำนวน 103 คน คิดเป็นร้อยละ 51.50 รองลงมาจำนวน 61 คน ตอบว่ายอมรับไม่ได้อย่างยิ่ง คิดเป็นร้อยละ 30.50 และตอบว่าพอยอมรับได้ และเป็นเรื่อง ปกติในสังคม มีจำนวน 6 คนเท่านั้น คิดเป็นร้อย ละ 3.00
การค้าขายยาเสพติด จำนวน 171 คน คิดเป็นร้อยละ 85.50 ตอบว่ายอมรับไม่ได้ อย่างยิ่ง จำนวน 24 คน ยอมรับไม่ได้ คิดเป็น ร้อยละ 12.00 เป็นลำดับรองลงมา และจำนวน 1 คน พอยอมรับได้ คิดเป็นร้อยละ 50 เป็นลำดับสุดท้าย	การค้าขายยาเสพติด จำนวน 93 คน คิดเป็นร้อยละ 46.50 ตอบว่ายอมรับไม่ได้ยิ่ง ยั้ง รองมาจำนวน 82 คน ยอมรับไม่ได้ คิดเป็น ร้อยละ 41.00 และจำนวนน้อยที่สุด 6 คน คิด เป็นร้อยละ 3.00 ตอบว่าเป็นเรื่องปกติในสังคม
การลักขโมย จำนวน 129 คน ตอบว่า ยอมรับไม่ได้อย่างยิ่ง คิดเป็นร้อยละ 64.50 ยอมรับไม่ได้ รองลงมา จำนวน 64 คน คิดเป็นร้อยละ 32.00 และตอบว่าพอยอมรับได้ และเป็นเรื่องปกติในสังคม มีจำนวน 1 คนเท่านั้น คิดเป็นร้อยละ .50	การลักขโมย ยอมรับไม่ได้ จำนวน 96 คน คิดเป็นร้อยละ 48.00 จำนวน 68 คน ตอบว่า ยอมรับไม่ได้อย่างยิ่งต่อเป็นลำดับรองมา คิดเป็นร้อยละ 34.00 และตอบว่าเป็นเรื่องปกติ ในสังคม จำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 3.00 เป็นลำดับสุดท้าย
ตอบว่ายอมรับไม่ได้อย่างยิ่งต่อการ ใช้สิทธิพลข่มขู่ฝ่ายตรงข้าม จำนวน 124 คน คิดเป็นร้อยละ 72.00 ยอมรับไม่ได้ เป็นลำดับ รองลงมา จำนวน 52 คน คิดเป็นร้อยละ 26.00 และจำนวน 2 คน พอยอมรับได้ คิดเป็น ร้อยละ 1.00	ตอบว่ายอมรับไม่ได้อย่างยิ่งต่อการ ใช้สิทธิพลข่มขู่ฝ่ายตรงข้าม จำนวน 119 คน คิดเป็นร้อยละ 59.50 ยอมรับไม่ได้ เป็นลำดับ รองลงมา จำนวน 67 คน คิดเป็นร้อยละ 33.50 และจำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 1.50 ตอบว่า เป็นเรื่องปกติในสังคม

ตอบว่ายอมรับไม่ได้อย่างยิ่งต่อการฆ่าคน จำนวน 168 คน คิดเป็นร้อยละ 84.00 รองลงมายอมรับไม่ได้ จำนวน 24 คนคิดเป็นร้อยละ 12.00 และพอยอมรับได้ จำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 50 การขายตัว (ขายบริการทางเพศ) ตอบว่ายอมรับไม่ได้อย่างยิ่ง จำนวน 72 คน คิดเป็นร้อยละ 36.00 รองลงมายอมรับไม่ได้ จำนวน 57 คน คิดเป็นร้อยละ 28.50 และตอบว่าเป็นเรื่องปกติในสังคม จำนวน 11 คน คิดเป็นร้อยละ 5.50 การนอกใจคู่สมรสจำนวน 87 คน คิดเป็นร้อยละ 43.50 ตอบว่ายอมรับไม่ได้อย่างยิ่ง รองลงมายอมรับไม่ได้ จำนวน 74 คน คิดเป็นร้อยละ 37.00 จำนวน 24 คน และพอยอมรับได้ จำนวน 6 คิดเป็นร้อยละ 3.00 ตอบว่ายอมรับไม่ได้อย่างยิ่งต่อการซื้อบริการทางเพศกับหญิงขายบริการ จำนวน 57 คน คิดเป็นร้อยละ 27.50 รองลงมาตอบว่ายอมรับไม่ได้ และมีความรู้สึกเฉย ๆ จำนวน 53 คน เท่ากัน คิดเป็นร้อยละ 26.50 และ จำนวน 10 คน คิดเป็นร้อยละ 5.00 พอยอมรับได้ การมีสัมพันธ์ทางเพศสัมพันธ์กับเด็กอายุต่ำกว่า 18 ปี จำนวน 87 คน ตอบว่ายอมรับไม่ได้อย่างยิ่ง คิดเป็นร้อยละ 43.50 ลำดับรองลงมาตอบว่ายอมรับไม่ได้ จำนวน 60 คน คิดเป็นร้อยละ 30.00 และจำนวน 8 คน เท่ากันตอบว่าพอยอมรับได้และเป็นเรื่องปกติในสังคม คิดเป็นร้อยละ 4.00	ตอบว่ายอมรับไม่ได้อย่างยิ่งต่อการฆ่าคนจำนวน 130 คน คิดเป็นร้อยละ 65.00 รองลงมายอมรับไม่ได้ จำนวน 57 คน คิดเป็นร้อยละ 28.50 และสุดท้ายตอบว่าพอยอมรับได้ จำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 1.50 การขายตัว (ขายบริการทางเพศ) ตอบว่ายอมรับไม่ได้อย่างยิ่ง จำนวน 104 คน คิดเป็นร้อยละ 52.00 รองมาตอบว่ายอมรับไม่ได้ จำนวน 60 คน คิดเป็นร้อยละ 30.00 และสุดท้ายตอบว่ามีความรู้สึกเฉย ๆ จำนวน 10 คน คิดเป็นร้อยละ 5.00 การนอกใจคู่สมรส จำนวน 86 คน คิดเป็นร้อยละ 43.00 ตอบว่ายอมรับไม่ได้อย่างยิ่งยอมรับไม่ได้ จำนวน 80 คน คิดเป็นร้อยละ 40.00 เป็นรองลงมา และตอบว่าพอยอมรับได้จำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 2.50 เป็นลำดับสุดท้าย ตอบว่ายอมรับไม่ได้อย่างยิ่งต่อการซื้อบริการทางเพศกับหญิงขายบริการ จำนวน 100 คน คิดเป็นร้อยละ 50.00 รองมาตอบว่ายอมรับไม่ได้จำนวน 71 คน คิดเป็นร้อยละ 35.50 และสุดท้ายตอบว่ามีความรู้สึกเฉย ๆ จำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 1.50 การมีสัมพันธ์ทางเพศสัมพันธ์กับเด็กอายุต่ำกว่า 18 ปี จำนวน 139 คน ตอบว่ายอมรับไม่ได้อย่างยิ่ง คิดเป็นร้อยละ 69.50 รองมาตอบว่ายอมรับไม่ได้ จำนวน 47 คน คิดเป็นร้อยละ 23.50 ตอบว่ามีความรู้สึกเฉย ๆ และพอยอมรับได้จำนวน 4 คน เท่ากัน คิดเป็นร้อยละ 2.00
--	---

การพูดโกหก จำนวน 75 คน ตอบว่ายอมรับไม่ได้ คิดเป็นร้อยละ 37.50 รองลงมาจำนวน 57 คน ตอบว่ามีความรู้สึกละอาย ๆ คิดเป็นร้อยละ 27.50 และสุดท้ายตอบว่าเป็นเรื่องปกติในสังคม จำนวน 15 คน คิดเป็นร้อยละ 7.50	การพูดโกหก จำนวน 57 คน มีความรู้สึกละอาย ๆ คิดเป็นร้อยละ 28.50 รองลงมาตอบว่าพอยอมรับได้ จำนวน 51 คน คิดเป็นร้อยละ 25.50 จำนวน และตอบว่าเป็นเรื่องปกติในสังคม จำนวน 30 คน คิดเป็นร้อยละ 15.00
การพูดปกปิดความจริง ตอบว่ายอมรับไม่ได้ จำนวน 76 คน คิดเป็นร้อยละ 38.00 จำนวน 65 คน คิดเป็นร้อยละ 37.50 มีความรู้สึกละอาย ๆ เป็นลำดับรองลงมา และจำนวน 12 คน คิดเป็นร้อยละ 6.00 ตอบว่าเป็นเรื่องปกติในสังคม	การพูดปกปิดความจริง จำนวน 49 คน คิดเป็นร้อยละ 24.50 มีความรู้สึกละอาย ๆ รองลงมาตอบว่าพอยอมรับได้ จำนวน 44 คน คิดเป็นร้อยละ 22.00 ตอบว่าพอยอมรับได้ และเป็นเรื่องปกติในสังคม มีจำนวนกันกัน คือ 34 คน คิดเป็นร้อยละ 17.00 เป็นลำดับสุดท้าย
ตอบว่ายอมรับไม่ได้ต่อการพูดต่อเสียด จำนวน 102 คน คิดเป็นร้อยละ 51.00 ยอมรับไม่ได้ รองลงมาจำนวน 50 คน ตอบว่ามีความรู้สึกละอาย ๆ คิดเป็นร้อยละ 25.00 และจำนวน 11 คน ตอบว่าพอยอมรับได้ คิดเป็นร้อยละ 5.00	ตอบว่ายอมรับไม่ได้ต่อการพูดต่อเสียด จำนวน 49 คน คิดเป็นร้อยละ 28.50 มีความรู้สึกละอาย ๆ เป็นลำดับรองลงมา จำนวน 45 คน คิดเป็นร้อยละ 22.50 และจำนวน 33 คน พอยอมรับได้ คิดเป็นร้อยละ 16.50 เป็นลำดับสุดท้าย
ตอบว่ายอมรับไม่ได้ต่อการพูดคำหยาบ จำนวน 91 คน คิดเป็นร้อยละ 45.50 รองลงมาตอบว่า มีความรู้สึกละอาย ๆ จำนวน 63 คน คิดเป็นร้อยละ 31.50 และจำนวน 11 คน คิดเป็นร้อยละ 5.50 ตอบว่าเป็นเรื่องปกติในสังคม	ตอบว่ายอมรับไม่ได้ต่อการพูดคำหยาบ จำนวน 61 คน คิดเป็นร้อยละ 30.50 ลำดับรองลงมาตอบว่ามีความรู้สึกละอาย ๆ จำนวน 43 คน คิดเป็นร้อยละ 21.50 และตอบว่าพอยอมรับได้ จำนวน 26 คน คิดเป็นร้อยละ 13.00
การพูดโอ้อวด ตอบว่ามีความรู้สึกละอาย ๆ จำนวน 81 คน คิดเป็นร้อยละ 40.50 จำนวน 26 คน คิดเป็นร้อยละ 13.00 รองลงมาตอบว่ายอมรับไม่ได้ จำนวน 63 คน คิดเป็นร้อยละ 31.50 และ จำนวน 14 คน คิดเป็นร้อยละ 7.00 ตอบว่าเป็นเรื่องปกติในสังคม	การพูดโอ้อวดตอบว่ายอมรับไม่ได้ จำนวน 70 คน คิดเป็นร้อยละ 35.00 รองลงมาจำนวน 49 คน คิดเป็นร้อยละ 24.50 มีความรู้สึกละอาย ๆ และจำนวน 23 คน คิดเป็นร้อยละ 11.50 ตอบว่าพอยอมรับได้

การกินสมองลิง ตอบว่ายอมรับไม่ได้ อย่างยิ่ง จำนวน 115 คน คิดเป็นร้อยละ 57.50 จำนวน 61 คน ยอมรับไม่ได้ คิดเป็นร้อยละ 30.50 และจำนวน 1 คน ตอบว่าเป็นเรื่องปกติในสังคม คิดเป็นร้อยละ 50 ตอบว่ายอมรับไม่ได้อย่างยิ่งต่อการกินช้างคินหมี่ จำนวน 108 คน คิดเป็นร้อยละ 54.00 รองลงมาจำนวน 55 คน คิดเป็นร้อยละ 27.50 ยอมรับไม่ได้ และสุดท้ายพอยอมรับได้ จำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 1.00 ตอบว่ามีความรู้สึกเฉย ๆ ต่อการกินหูลถาม จำนวน 64 คน คิดเป็นร้อยละ 32.00 รองลงมาจำนวน 52 คน ตอบว่ายอมรับไม่ได้ อย่างยิ่ง คิดเป็นร้อยละ 26.00 และตอบว่า พอยอมรับได้ จำนวน 24 คน คิดเป็นร้อยละ 12.00 การกินปลาช่อน / ปลาตุก จำนวน 114 คน ตอบว่าเป็นเรื่องปกติในสังคม คิดเป็น ร้อยละ 57.00 รองลงมา จำนวน 51 คน มีความรู้สึกเฉย ๆ คิดเป็นร้อยละ 25.50 และ จำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 2.50 ยอมรับไม่ได้ ตอบว่าเป็นเรื่องปกติในสังคมต่อการกินปูทะเล จำนวน 120 คน คิดเป็นร้อยละ 60.00 รองลงมาตอบว่ามีความรู้สึกเฉย ๆ จำนวน 46 คน คิดเป็นร้อยละ 23.00 และ จำนวน 4 คน เท่านั้นตอบว่ายอมรับไม่ได้ อย่างยิ่ง และยอมรับไม่ได้ คิดเป็นร้อยละ 2.00	การกินสมองลิงจำนวน 56 คน ตอบว่า ยอมรับไม่ได้ คิดเป็นร้อยละ 28.00 มีความรู้สึก เฉย ๆ เป็นลำดับรองลงมา จำนวน 55 คน คิดเป็นร้อยละ 27.50 จำนวน 16 คน และ พอยอมรับได้ คิดเป็นร้อยละ 8.00 ตอบว่ามีความรู้สึกเฉย ๆ ต่อการกิน ช้างคินหมี่ จำนวน 67 คน คิดเป็นร้อยละ 33.50 รองลงมาจำนวน 44 คน คิดเป็นร้อยละ 22.00 ตอบว่ายอมรับไม่ และสุดท้ายพอยอมรับได้ จำนวน 23 คน คิดเป็นร้อยละ 11.50 ตอบว่ายอมรับไม่ได้อย่างยิ่งต่อการกิน หูลถาม จำนวน 61 คนคิดเป็นร้อยละ 30.50 จำนวน 82 คน คิดเป็นร้อยละ 41.00 เป็นลำดับ รองลงมาตอบว่ามีความรู้สึกเฉย ๆ และตอบว่า เป็นเรื่องปกติในสังคม จำนวน 16 คน คิดเป็น ร้อยละ 8.00 การกินปลาช่อน / ปลาตุก จำนวน 88 คน ตอบว่ามีความรู้สึกเฉย คิดเป็นร้อยละ 44.00 รองลงมาจำนวน 64 คน ตอบว่าเป็น เรื่องปกติในสังคม คิดเป็นร้อยละ 32.00 และ จำนวน 9 คน คิดเป็นร้อยละ 4.50 ตอบว่า ยอมรับไม่ได้อย่างยิ่ง ตอบว่ามีความรู้สึกเฉย ๆ ต่อการกิน ปูทะเลจำนวน 86 คน คิดเป็นร้อยละ 43.00 รองลงมาจำนวน 31 คน คิดเป็นร้อยละ 15.50 พอยอมรับได้ และยอมรับไม่ได้อย่างยิ่งจำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 2.50
---	--

ตารางที่ 7 ศึกษาเปรียบเทียบแนวความคิดเชิงจริยธรรมเกี่ยวกับพฤติกรรม

ค่านิยมที่เหมาะสมกับการดำรงชีวิตในปัจจุบัน	ผู้มีโอกาสทางสังคม		ผู้ด้อยโอกาสทางสังคม	
	จำนวน (N = 200)	ร้อยละ (%)	จำนวน (N = 200)	ร้อยละ (%)
1. การเบียดบังทรัพย์สินของทางราชการ				
ไปเป็นของตน				
ยอมรับไม่ได้อย่างยิ่ง	98	49.50	104	51.00
ยอมรับไม่ได้	84	42.00	88	44.00
เฉย ๆ	9	4.50	3	1.50
เป็นเรื่องปกติในสังคม	9	4.50	5	2.50
2. การรับสินบน				
ยอมรับไม่ได้อย่างยิ่ง	92	46.00	70	35.00
ยอมรับไม่ได้	82	41.00	114	57.00
เฉย ๆ	15	7.50	8	4.00
เป็นเรื่องปกติในสังคม	11	5.50	8	4.00
3. การเล่นการพนัน				
ยอมรับไม่ได้อย่างยิ่ง	52	26.00	35	17.50
ยอมรับไม่ได้	57	28.50	102	51.00
เฉย ๆ	65	32.50	32	16.00
พอยอมรับได้	15	7.50	19	9.50
เป็นเรื่องปกติในสังคม	11	5.50	12	6.00
4. การซื้อฉ้อคตเทอรี				
ยอมรับไม่ได้อย่างยิ่ง	7	3.50	13	6.50
ยอมรับไม่ได้	10	5.00	31	15.50
เฉย ๆ	82	41.00	76	38.00
พอยอมรับได้	50	25.00	48	24.00
เป็นเรื่องปกติในสังคม	51	25.50	32	16.00

5. การเสพสุรา/ของมีนเมา

ยอมรับไม่ได้อย่างยิ่ง	20	10.00	34	17.00
ยอมรับไม่ได้	30	15.00	90	45.00
เฉย ๆ	69	34.50	39	19.50
พอยอมรับได้	48	24.00	15	7.50
เป็นเรื่องปกติในสังคม	33	16.50	22	11.00

6. การเสพยาเสพติด

ยอมรับไม่ได้อย่างยิ่ง	142	71.00	61	30.50
ยอมรับไม่ได้	50	25.00	103	51.50
เฉย ๆ	6	3.00	24	12.00
พอยอมรับได้	2	1.00	6	3.00
เป็นเรื่องปกติในสังคม	-	-	6	3.00

7. การค้ายาเสพติด

ยอมรับไม่ได้อย่างยิ่ง	171	85.50	93	46.50
ยอมรับไม่ได้	24	12.00	82	41.00
เฉย ๆ	2	1.00	12	6.00
พอยอมรับได้	1	.50	7	3.50
เป็นเรื่องปกติในสังคม	2	1.00	6	3.00

8. การลักขโมย

ยอมรับไม่ได้อย่างยิ่ง	129	64.50	68	34.00
ยอมรับไม่ได้	64	32.00	96	48.00
เฉย ๆ	5	2.50	17	8.50
พอยอมรับได้	1	.50	13	6.50
เป็นเรื่องปกติในสังคม	1	.50	6	3.00

9. การใช้สิทธิพลข่มขู่ฝ่ายตรงข้าม

ยอมรับไม่ได้อย่างยิ่ง	124	72.00	119	59.50
ยอมรับไม่ได้	52	26.00	67	33.50
เฉย ๆ	13	6.50	4	2.00
พอยอมรับได้	2	1.00	7	3.50
เป็นเรื่องปกติในสังคม	9	4.50	3	1.50

10. การฆ่าคน

ยอมรับไม่ได้อย่างยิ่ง	168	84.00	130	65.00
ยอมรับไม่ได้	24	12.00	57	28.50
เฉย ๆ	5	2.50	6	3.00
พอยอมรับได้	1	.50	3	1.50
เป็นเรื่องปกติในสังคม	2	1.00	4	2.00

11. การขายตัว (ขายบริการทางเพศ)

ยอมรับไม่ได้อย่างยิ่ง	72	36.00	104	52.00
ยอมรับไม่ได้	57	28.50	60	30.00
เฉย ๆ	47	23.50	10	5.00
พอยอมรับได้	13	6.50	15	6.50
เป็นเรื่องปกติในสังคม	11	5.50	11	5.50

12. การนอกใจคู่สมรส

ยอมรับไม่ได้อย่างยิ่ง	87	43.50	86	43.00
ยอมรับไม่ได้	74	37.00	80	40.00
เฉย ๆ	24	12.00	16	8.00
พอยอมรับได้	6	3.00	5	2.50
เป็นเรื่องปกติในสังคม	9	4.50	13	7.50

13. การซื้อบริการทางเพศกับหญิงขายบริการ

ยอมรับไม่ได้อย่างยิ่ง	57	27.50	100	50.00
ยอมรับไม่ได้	53	26.50	71	35.50
เฉย ๆ	53	26.50	16	8.00
พอยอมรับได้	10	5.00	3	1.50
เป็นเรื่องปกติในสังคม	27	13.50	10	5.00

14. การมีสัมพันธ์ทางเพศสัมพันธ์กับเด็ก

อายุต่ำกว่า 18 ปี				
ยอมรับไม่ได้อย่างยิ่ง	87	43.50	139	69.50
ยอมรับไม่ได้	60	30.00	47	23.50
เฉย ๆ	37	17.50	4	2.00
พอยอมรับได้	8	4.00	4	2.00
เป็นเรื่องปกติในสังคม	8	4.00	6	3.00

15. การพูดโกหก

ยอมรับไม่ได้อย่างยิ่ง	25	12.50	51	25.50
ยอมรับไม่ได้	75	37.50	38	19.00
เฉย ๆ	57	27.50	57	28.50
พอยอมรับได้	28	14.00	24	22.00
เป็นเรื่องปกติในสังคม	15	7.50	30	15.00

16. การพูดปกปิดความจริง

ยอมรับไม่ได้อย่างยิ่ง	20	10.00	39	19.50
ยอมรับไม่ได้	76	38.00	44	22.00
เฉย ๆ	65	37.50	49	24.50
พอยอมรับได้	27	13.50	34	17.00
เป็นเรื่องปกติในสังคม	12	6.00	34	17.00

17. การพูดล้อเสียด

ยอมรับไม่ได้อย่างยิ่ง	20	10.00	34	17.00
ยอมรับไม่ได้	102	51.00	49	28.50
เฉย ๆ	50	25.00	45	22.50
พอยอมรับได้	11	5.50	33	16.50
เป็นเรื่องปกติในสังคม	17	8.50	39	19.50

18. การพูดคำหยาบ

ยอมรับไม่ได้อย่างยิ่ง	18	9.00	23	11.50
ยอมรับไม่ได้	91	45.50	61	30.50
เฉย ๆ	63	31.50	43	21.50
พอยอมรับได้	17	8.50	26	13.00
เป็นเรื่องปกติในสังคม	11	5.50	47	23.50

19. การพูดโอ้อวด

ยอมรับไม่ได้อย่างยิ่ง	26	13.00	26	13.00
ยอมรับไม่ได้	63	31.50	70	35.00
เฉย ๆ	81	40.50	49	24.50
พอยอมรับได้	16	8.00	23	11.50
เป็นเรื่องปกติในสังคม	14	7.00	36	18.00

20. การกินสมองลิง

ยอมรับไม่ได้อย่างยิ่ง	115	57.50	44	22.00
ยอมรับไม่ได้	61	30.50	56	28.00
เฉย ๆ	21	10.50	55	27.50
พอยอมรับได้	2	1.00	16	8.00
เป็นเรื่องปกติในสังคม	1	.50	29	14.50

21. การกินช้างตีนหมี่

ยอมรับไม่ได้อย่างยิ่ง	108	54.00	29	14.50
ยอมรับไม่ได้	55	27.50	44	22.00
เฉย ๆ	32	16.00	67	33.50
พอยอมรับได้	2	1.00	23	11.50
เป็นเรื่องปกติในสังคม	3	1.50	37	18.50

22. การกินทูฉลาม

ยอมรับไม่ได้อย่างยิ่ง	52	26.00	61	30.50
ยอมรับไม่ได้	25	12.50	23	11.50
เฉย ๆ	64	32.00	82	41.00
พอยอมรับได้	24	12.00	18	9.00
เป็นเรื่องปกติในสังคม	35	17.50	16	8.00

23. การกินปลาช่อน / ปลาตุก

ยอมรับไม่ได้อย่างยิ่ง	6	3.00	9	4.50
ยอมรับไม่ได้	5	2.50	13	6.50
เฉย ๆ	51	25.50	88	44.00
พอยอมรับได้	24	12.00	26	13.00
เป็นเรื่องปกติในสังคม	114	57.00	64	32.00

24. การกินปูทะเล

ยอมรับไม่ได้อย่างยิ่ง	4	2.00	5	2.50
ยอมรับไม่ได้	4	2.00	10	5.00
เฉย ๆ	46	23.00	86	43.00
พอยอมรับได้	26	13.00	31	15.50
เป็นเรื่องปกติในสังคม	120	60.00	68	34.00

บทที่ 6

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

6.1 สรุปผลการวิจัย

สรุปผลที่ได้จากการศึกษาเรื่องคุณค่าของชีวิตในสังคมไทยจากทัศนะของกลุ่มคนที่มีความแตกต่างกันทางสังคมในกรุงเทพมหานคร โดยจะนำเสนอตามวัตถุประสงค์ ดังนี้

1. ศึกษาเปรียบเทียบคุณค่าชีวิตของคนไทยในกลุ่มคนที่มีความแตกต่างกันทางสังคม
2. ศึกษาคุณค่าชีวิตของคนไทยในปัจจุบันว่ามีความสอดคล้องกับจริยธรรมหรือไม่

6.1.1 ผลการศึกษาวิจัยภาคเอกสาร พบว่าคุณค่าของชีวิตของกลุ่มผู้มีโอกาสทางสังคม และกลุ่มผู้ด้อยโอกาสทางสังคม เมื่อพิจารณาตามทฤษฎีแนวคิดทางคุณค่าหรือค่านิยมของชีวิต ซึ่งสามารถสรุปได้ว่า ความหมายของ “คุณค่า” ในเชิงปรัชญา และคุณค่าในเชิงสังคม ซึ่งนิยมใช้คำว่า “ค่านิยม” ดังนี้ คุณค่า หมายถึง สิ่งที่มีคุณสมบัติที่ได้รับการเลือกแล้วว่าจะก่อให้เกิดความรู้สึกภูมิใจ และทำให้สังคมในส่วนต่าง ๆ เห็นว่าดีงามไปด้วย พร้อมทั้งมีผลต่อการกระทำทุกครั้ง คุณค่าเชิงปรัชญานั้น ให้คุณค่านอกตัว หมายถึงการให้ค่าแก่สิ่งใดสิ่งหนึ่งที่ให้คุณประโยชน์ภายนอกตัว หมายถึงว่า ต้องการสิ่งนั้นมีใช้เพราะตัวสิ่งนั้น เช่น เงิน เราต้องการเงินเพราะสามารถนำไปซื้อของต่าง ๆ ได้ตามประสงค์ของเรา ต้องการศึกษเล่าเรียนเพื่อความรู้และเพื่อการดำรงชีวิตที่เจริญก้าวหน้า ฯลฯ และคุณค่าในตัว หมายถึง การให้ค่าแก่สิ่งใดสิ่งหนึ่งคุณประโยชน์ภายในตัว หมายถึงว่า เราต้องการสิ่งนั้น เพราะตัวของสิ่งนั้นเอง มีใช้เพื่อเป็นเครื่องมือให้ได้มาซึ่งสิ่งอื่น เช่น การมีสุขภาพสมบูรณ์แข็งแรงเป็นสิ่งที่มีความค่าในตัวเอง การดำเนินชีวิตของมนุษย์ควรให้คุณค่าทั้งสองประเภทควบคู่กันอยู่เสมอ

ในเชิงสังคมศาสตร์ ราชบัณฑิตสถานได้ให้ความหมายคุณค่าและค่านิยมอย่างเดียวกัน ตามพจนานุกรมสังคมวิทยาอังกฤษ-ไทยว่า คุณค่าหรือค่านิยม (value) หมายถึงความสามารถของสิ่งใดก็ตามที่เชื่อว่าสนองความปรารถนาของมนุษย์ได้ หรือคุณสมบัติของสิ่งใดก็ตาม ซึ่งทำให้สิ่งนั้น

จะเป็นประโยชน์น่าสนใจแก่บุคคลหรือกลุ่ม อาจเป็นที่ยอมรับว่ามีค่าสูงสุดได้ เพราะมนุษย์เชื่อว่าสิ่งนั้นจะเป็นประโยชน์กับตน นอกจากนี้ของอย่างเดียวกันอาจมีคุณค่าสำหรับแต่ละบุคคลไม่เหมือนกัน เราจึงไม่สามารถวัดออกมาได้แน่นอนว่าของนั้นมีค่าอย่างไร ในทางสังคมวิทยานิยมใช้คำว่า “คุณค่าหรือค่านิยม” ให้หมายถึง สิ่งที่บุคคลยึดถือเป็นเครื่องช่วยตัดสินใจและกำหนดการกระทำของตนเอง และคำว่า “คุณค่าทางสังคม” หรือ “ค่านิยมทางสังคม” (social value) หมายถึง แบบอย่างพฤติกรรมที่พึงปรารถนาโดยสังคมถือว่ามีคุณค่า แบบอย่างนี้จะเกี่ยวข้องกับวัตถุหรือมิใช่วัตถุก็ได้ ค่านิยมในสังคมต่าง ๆ จะผิดแผกกันไปเป็นต้นว่าคนไทยมีค่านิยมในเรื่องความกตัญญู ฯลฯ

ค่านิยมจึงมีบทบาทที่สำคัญต่อการกระทำและมีผลต่อการดำเนินชีวิตของคนไทย โดยการเอานำค่านิยมมาเป็นสิ่งที่กำหนดวิถี และเป็นแบบแผนในการดำเนินชีวิต แต่ขณะเดียวกันค่านิยมเป็นสิ่งที่สำคัญต่อสังคมและมีคุณค่าต่อชีวิตบุคคลหรือกลุ่มคน ไว่ดังนี้

1. ค่านิยมเป็นบรรทัดฐานของพฤติกรรมทั้งหลายของมนุษย์ หมายถึง เป็นตัวกำหนดพฤติกรรม ควรทำหรือไม่ควรจะทำสิ่งใด จึงจะดีกว่า เหมาะสมกว่า และแสดงตัวต่อผู้อื่นตามที่มีพฤติกรรมในการปฏิบัติเป็นปกติในชีวิตประจำวัน พร้อมทั้งใช้เป็นบรรทัดฐานในการชักชวนหรือสร้างประสิทธิภาพต่อผู้อื่น อีกประการหนึ่งเป็นบรรทัดฐานที่ใช้ในการประเมิน (Evaluate) ตัดสินใจ (judge) ขึ้นชมยกย่อง และตำหนิติเตียนตนเองและการกระทำของผู้อื่นโดยใช้ที่เป็นฐาน (base) สำหรับกระบวนการให้เหตุผลต่อความนึกคิดและการกระทำของคน

2. ค่านิยมเป็นแรงจูงใจหรือแรงผลักดันของบุคคล เช่น ค่านิยมวัตถุนิยมสูงก็จะมีความขยันขันแข็ง มีความมานะเพื่อให้ได้มาซึ่งสิ่งที่ตนปรารถนา และยังเป็นตัวบ่งชี้ความต้องการของมนุษย์เป็นวิถีทาง หรือเป็นเครื่องมือที่ช่วยนำไปสู่เป้าหมายปลายทางที่ปรารถนาในค่านิยมจุดปลายทาง

3. ค่านิยมเป็นตัวกำหนดพฤติกรรมของคนในสังคม สังคมจะเจริญก้าวหน้าหรือจะเสื่อมถอยขึ้นอยู่กับค่านิยมของคนในสังคมด้วยการสร้างค่านิยมที่ถูกต้องและเหมาะสมจึงเป็นสิ่งที่จำเป็นอย่างยิ่งในทุกสังคม การปลูกฝังให้คนรู้จักคุณค่าของความเป็นมนุษย์ เช่น การปลูกฝัง ให้มีความรักมีความเห็นอกเห็นใจช่วยเหลือเกื้อกูลกัน ไม่เอาัดเอาเปรียบซึ่งกันและกัน รู้จักรับผิดชอบต่อหน้าที่ของตน เป็นต้น

4. ค่านิยมเป็นแบบแผนสำหรับการตัดสินใจ และแก้ไขข้อขัดแย้งในบางกรณี ที่บุคคลจะเผชิญกับความขัดแย้ง เช่น การทำตามคำสั่ง หรือจะเลือกความเป็นอิสระเสรีภาพของตน หรือการจะเอื้อเฟื้อแก่คนทำผิดกฎหมาย และค่านิยมที่เป็นที่ปรารถนาของหลักการและกฎเกณฑ์ต่าง ๆ ที่ได้เรียนรู้มา ที่ช่วยให้คนสามารถตัดสินใจเลือกระหว่างทางเลือกต่าง ๆ

5. ค่านิยมก่อให้เกิดแรงกระตุ้น ในการสร้างเป้าหมายตามความหวังที่นิยม บุคคลจึงเกิดความต้องการและมีความสนใจที่จะแสวงหาวิธีการที่เข้าไปให้ถึงสิ่งที่นิยม

6. ค่านิยมเป็นมาตรฐานในการชี้นำพฤติกรรมเกี่ยวกับการชักจูง (lead) ใ้ที่แสดงจุดยืนในเรื่องต่าง ๆ เกี่ยวกับด้านสังคมออกมาให้เห็นชัดเจนและเป็นตัวช่วยกำหนด (predispose) ให้อุดมการณ์ คุณค่าของชีวิตบางอุดมการณ์มากกว่าอุดมการณ์อื่นๆ

ดังนั้น ค่านิยมจึงเป็นสิ่งที่กำหนดชีวิตของกลุ่มคนในสังคม ที่บ่งบอกถึงชีวิตของเขาว่า จะมีความเจริญหรือมีความเสื่อม ก็ขึ้นอยู่กับค่านิยมของกลุ่มคนในสังคมนั้น ๆ ซึ่งคุณค่าบางอย่าง สมาชิกในสังคมเห็นว่าดี หรือไม่ดีนั้น ก็อยู่กับระบบค่านิยมของตนเอง ซึ่งเป็นลักษณะเฉพาะของสังคมนั้น ๆ และคนในสังคมนั้นก็จะยึดคุณค่าหรือค่านิยมคล้ายๆ กัน แต่ไม่จำเป็นต้องมีนิสัยใจคอเหมือนกัน ยิ่งในสังคมสมัยใหม่มีการเปลี่ยนแปลงทางวัฒนธรรมและการสื่อสารที่รวดเร็ว คนในสังคมเดียวกันอาจมีความคิดเห็นและมีนิสัยใจคอที่แตกต่างกันได้มาก ๆ ทั้ง ๆ ที่มีค่านิยมเดียวกัน เหตุหนึ่งเป็นเพราะค่านิยมนั้นถูกควบคุมด้วยบรรทัดฐาน หรือแนวปฏิบัติที่สมาชิกในสังคมยึดถือร่วมกัน

การสร้างค่านิยมที่ถูกต้องหรือเหมาะสม จึงเป็นสิ่งที่จำเป็นอย่างยิ่ง ในทุก ๆ สังคม ต้องการปลูกฝังให้บุคคลรู้คุณค่าของความเป็นมนุษย์ แต่โดยธรรมชาติแล้ว ชีวิตของมนุษย์เราเหมือนกระแสน้ำที่ไหลไปเรื่อย ๆ ตามปัจจัยที่มีลักษณะเป็นกลาง ๆ ไม่ดีไม่ชั่ว ไม่มีคุณไม่มีโทษแก่ใคร กระแสชีวิตนี้ ถ้าเราเอาบุญปล่อย น้ำเน่าเหม็นมาเติมเข้าไป ชีวิตของมนุษย์เราก็ย่อมคละเคล้ามลพิษที่ส่งกลิ่นเหม็นคloy โดยนัยเบื้องต้นคนเราเลือกเกิดไม่ได้ แต่มนุษย์เราก็สามารถเลือกการดำเนินชีวิตของเราได้ เรียกว่าเรามีคุณค่าที่สร้างสรรค์ชีวิตของเราให้เป็นไปตามปรารถนาของเราได้ เมื่อเรามีจุดหมายชีวิตของเราก็จะมีคุณค่า

จึงกล่าวได้ว่าค่านิยมที่แพร่หลายอยู่ในสังคมจะเป็นบรรทัดฐาน หรือสิ่งที่กำหนดแนวทางในการดำเนินชีวิตอย่างดีหรือไม่ขึ้นอยู่กับตัวมนุษย์เอง เพราะค่านิยมในสังคมมีทั้งฝ่ายบวกและฝ่ายลบ เมื่อมีความรู้ความเข้าใจก็สามารถเลือกค่านิยมในทางบวกไปปฏิบัติ ค่านิยมนั้นก็จะเป็นสิ่งที่สร้างสรรค์ชีวิตให้มีคุณค่า แต่เมื่อไรเลือกค่านิยมในทางลบ ก็จะทำให้คุณค่าของชีวิตลดลง

ค่านิยมที่คนไทยยึดถือปฏิบัติกันในสังคมปัจจุบัน เป็นค่านิยมที่ให้ผลในเชิงบวก ซึ่งก่อให้เกิดความน่าพึงพอใจ มีความสุขร่วมกันได้แก่ค่านิยมความจงรักภักดี ค่านิยมชอบทำบุญ ค่านิยมกตัญญู ค่านิยมความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ และค่านิยมเคารพผู้อาวุโส ฯลฯ กล่าวได้ว่า ค่านิยมเชิงบวก ทำให้ชีวิตของคนไทยดำเนินไปด้วยความเรียบร้อย ที่เกิดจากความสัมพันธ์อันดีในการอยู่ร่วมกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งค่านิยมเกี่ยวกับความจงรักภักดีแด่องค์พระประมุขของประเทศ ค่านิยมการทำบุญ ความกตัญญู ความเมตตา และความเคารพต่อผู้อาวุโส เป็นผลให้เกิดความรักใคร่สามัคคีต่อกัน มีการสงเคราะห์ช่วยเหลือกันด้วยความปรารถนา เพราะต้องการให้ผู้อื่น มีความสุขและให้เกียรติแก่ผู้มีอายุสูงกว่าโดยความเคารพเชื่อฟัง และมีความกตัญญูต่อผู้มีพระคุณทั้งหลาย จึงเป็นผลให้สังคมมีสันติสุข ซึ่งเป็นความพึงปรารถนาของสังคมไทย

อีกส่วนหนึ่งของสังคมไทยมีค่านิยมที่บุคคลทั้งหลายยึดถือไปปฏิบัติ แต่เป็นค่านิยมเชิงลบ ซึ่งนำความเดือดร้อน ความไร้ระเบียบ และความบกพร่องมาสู่สังคม โดยผู้ปฏิบัติไม่มีความรู้สึก สะดุ้งสะเทือนจนได้กลายเป็นสิ่งที่สังคมยอมรับจนทำให้เกิดปัญหาอย่างมากมายในสังคมไทย ได้แก่ ค่านิยมยกย่องผู้มีทรัพย์สิน ค่านิยมยกย่องอำนาจ ค่านิยมรักความสนุกสนาน ค่านิยมรักพวกพ้อง ค่านิยมชื่นชมในรสชาติอาหาร และค่านิยมชื่นชมความหรูหรางดงาม เป็นต้น จึงกล่าวสรุปได้ว่า เมื่อสังคมใดที่มีค่านิยมฝ่ายลบ คนในสังคมนั้นจะมีการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมไป อย่างเช่นการเห็นแก่เงิน การปกป้องพวกพ้องในทางที่ผิด ความเป็นนักเลงโต สร้างกลุ่มอิทธิพลทางอำนาจ การขัดแย้งกับค่านิยมเชิงบวก ของมีค่านิยมอยู่จำกัดแต่มีผู้ต้องการมาก จึงต้องแข่งขันต่อสู้ช่วงชิง มีความต้องการรุนแรง ไม่ได้มาทางชอบธรรม ก็ฉ้อโกง ลัก ปล้น ฯลฯ ซึ่งจะมีผลกระทบต่อสังคมทั้งสิ้น สภาพสังคมเช่นนี้ก็เป็นปัญหาทางอาชญากรรม ซึ่งไม่ปลอดภัยต่อชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนในสังคม

ค่านิยมรักความสนุกสนานเพลิดเพลินดำเนินควบคู่ไปกับความเจริญก้าวหน้าทางด้านวัตถุ เพื่อความสะดวกและความทันสมัยให้มิหน้าตาในทางสังคม เพื่อให้เป็นที่ยอมรับหรือได้รับการยกย่องจากเพื่อนฝูงหรือเกิดความหลงใหลไปกับการชักชวนให้เกิดความอยากรู้อยากเห็น อยากเป็น อยากสัมผัส แล้วในที่สุดก็ตกเป็นเหยื่อของยาเสพติด หรือเป็นผู้ใช้บริการทางเพศ เพื่อให้ได้เงินมาใช้ตามปรารถนา ปัญหาเสพติด และการขายบริการทางเพศเป็นปัญหาใหญ่ของสังคมที่ต้องได้รับการแก้ไขให้หันบรรเทาหรือหมดไป ยังมีปัญหาต่าง ๆ อีกมากมายที่เกิดจากค่านิยมความหรูหรา คนไทยมีค่าใช้จ่ายเกินความจำเป็น และมีความต้องการสินค้านำเข้าจากต่างประเทศ และปัจจุบันค่าครองชีพทวีสูงขึ้น เป็นปฏิภาคกับค่าของเงินคือค่าของเงินลดลงทำให้สินค้านั้นมีราคาสูงขึ้น รายได้ไม่พอกับรายจ่าย เมื่อเป็นเช่นนี้ จึงจำเป็นจะต้องหารายได้เพิ่มขึ้น แต่การที่มีรายได้ขึ้นนั้นก็

เป็นความยากลำบากในภาวะเศรษฐกิจเช่นนี้ จึงมีการหารายได้โดยการฉ้อราษฎร์บังหลวง การขายยาเสพติด การขายบริการทางเพศ เป็นต้น ซึ่งทำให้เกิดปัญหาสังคม ดังจะกล่าวต่อไปว่า

สังคมไทยให้คุณค่าชีวิตคนบนพื้นฐานของทรัพย์สิน ความสุขสบายอย่างเดียวน ไม่ได้ให้คุณค่าของชีวิตอยู่บนพื้นฐานของความจริงสำหรับชีวิต สังเกตได้จากการที่สังคมไทยมีการแบ่งชนชั้นและอวดร่ำรวยอวดครวยกัน และยึดถือว่าสิ่งเหล่านั้นเป็นสิ่งที่ควรปฏิบัติ ในปัจจุบันนี้ได้เกิดค่านิยมไม่ถูกต้องจึงนำไปสู่ปัญหาในสังคม ซึ่งมีปัญหาสังคมมากมายได้เกิดขึ้นมาพร้อมกับความเจริญรุ่งเรืองของสังคม โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การที่สังคมไทยมีการพัฒนาในด้านอุตสาหกรรมและเทคโนโลยีมากยิ่งขึ้น คนไทยจึงมีค่านิยมที่ผิด ๆ ในด้านวัตถุนิยม เช่น มีค่านิยมบุคคลมีเงินนิยมยกย่องอำนาจ นิยมชมชอบความหรูหรา เป็นต้น ปัญหาสังคมเป็นสภาวะการณ์ที่มีผลกระทบต่อบุคคลในสังคมจำนวนหนึ่งที่มีมากพอสมควร ในวิถีทางซึ่งไม่เป็นที่พึงปรารถนาและมีความรู้สึกว่าการมีการแก้ไขในรูปแบบการกระทำร่วมกัน เพื่อให้ปัญหาลดลงหรือหมดไป ซึ่งสาเหตุและสภาพของปัญหาสังคมที่เกิดขึ้น เมื่อสังคมไม่สามารถควบคุมให้ทุกคนปฏิบัติต่อกัน ตามระเบียบแบบแผนของสังคมที่กำหนดไว้ ทั้งนี้อาจเกิดจากการที่สถาบันต่าง ๆ ทางสังคมดำเนินงานไม่ได้เต็มที่ คนไม่เคารพเชื่อฟังกฎหมาย ไม่มีการถ่ายทอดค่านิยมที่สืบทอดกันมาและในการดำรงชีพของคนไม่เข้าไปตามระเบียบแบบแผนของสังคม เป็นต้น ที่พอจะเห็นได้ชัดเจนก็คือ การกระทำผิดของเด็กวัยรุ่น ซึ่งอาจเป็นหนทางที่นำไปสู่การกระทำผิดทางอาญา หรืออาจเป็นภัยต่อทรัพย์สินของผู้อื่นได้ หรือจากการที่สื่อมวลชน เช่น โทรทัศน์ถ่ายทอดค่านิยมที่เลวร้าย ผลที่ตามมาก็คือ เขาชนอยากลองทำสิ่งผิด ๆ ขึ้นมาบ้าง เพราะความอยากรู้และคิดว่าคงแก้ไขได้ แต่การกระทำแล้วก็กลายเป็นที่นิยมกันขึ้น และสาเหตุสำคัญที่ก่อให้เกิดปัญหาสังคมไว้นี้ การเปลี่ยนแปลงทางสังคม ความไม่เป็นระเบียบในสังคม และบุคลิกภาพ

สังคมไทยได้มีการพัฒนาประเทศให้มีความเจริญเติบโตทางด้านเศรษฐกิจและเทคโนโลยีอย่างรวดเร็ว โดยมุ่งเน้นไปในด้านวัตถุ ทำให้สภาพสังคมได้เปลี่ยนแปลงไป ทำให้เกิดค่านิยมในด้านบริโภคนิยมและวัตถุนิยมอย่างรวดเร็ว แต่พื้นฐานทางเศรษฐกิจของสังคมการเกษตรของประเทศไทยไม่อำนวยให้ทุกคนได้รับการสนองความต้องการทางวัตถุได้ เป็นสาเหตุนำไปสู่ปัญหาที่เกิดจากค่านิยม ดังนี้ ปัญหาวัตถุนิยม ปัญหาฉ้อราษฎร์บังหลวง ปัญหายาเสพติด ปัญหาอาชญากรรม และปัญหาโสเภณี ฯลฯ ปัญหาเหล่านี้เป็นผลให้คุณค่าของชีวิตลดลง ดังนั้นการเพิ่มคุณค่าของชีวิตควรมีจริยธรรม กล่าวคือเป็นหลักเกณฑ์หรือเป็นแนวทางการประพฤติปฏิบัติในการดำเนินชีวิตที่ถูกต้องและเหมาะสม

ผู้จะมีจริยธรรมย่อมเกิดจากส่วนประกอบ 3 ประการ คือ

- 1) ส่วนประกอบทางด้านความรู้ กล่าวคือ มีความเข้าใจในเหตุผลของความถูกต้องดีงาม สามารถตัดสินใจแยกแยะความถูกต้องออกจากความผิดได้ด้วยความคิด
- 2) ส่วนประกอบของอารมณ์ความรู้สึก คือ มีความพึงพอใจ ศรัทธา เลื่อมใส เกิดความนิยมชมชอบที่จะนำจริยธรรมมาเป็นแนวทางประพฤติปฏิบัติ
- 3) ส่วนประกอบด้านพฤติกรรมที่แสดงออก คือ เป็นพฤติกรรมในการกระทำที่บุคคลตัดสินใจกระทำถูกหรือผิดในสถานการณ์แวดล้อมต่างๆ ที่เชื่อว่ามีส่วนในการกระทำหรือไม่กระทำ

ส่วนประกอบทั้งสามประการดังกล่าวเกิดขึ้นด้วยตัวบุคคลในแต่ละบุคคลตามที่ได้รับ การถ่ายทอดความรู้ความเข้าใจสืบกันมาจนได้เห็นแบบอย่างของจริยธรรมแล้วมีการปฏิบัติอย่างสม่ำเสมอจนเป็นสิ่งที่ดีงามและโครงสร้างของคุณลักษณะจริยธรรมในสังคมไทยมี 11 ประการ เป็นจริยธรรมที่น่าพึงพอใจในสังคมไทย คือ ความรับผิดชอบ ความซื่อสัตย์ ความมีเหตุผล ความกตัญญูต่อบุคคล การรักษาระเบียบวินัย ความเสียสละ ความสามัคคี การประหยัด ความยุติธรรม ความเมตตา กรุณา และความอดุสาหะ จึงกล่าวได้ว่า จริยธรรมที่พึงประสงค์ที่กล่าวมาข้างต้นนั้น มีความจำเป็นต่อสภาพสังคมไทยเป็นอย่างมาก ซึ่งปรากฏอยู่โครงสร้างทางสังคมไทยตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบันพบว่ากลุ่มคนแต่ละกลุ่มได้นำจริยธรรมเหล่านี้มาปฏิบัติในชีวิตแล้วให้เกิดผลดีทั้งด้าน ส่วนตัวและส่วนรวม คือในด้านส่วนตัวทำให้เขารู้จักคุณค่าชีวิตแล้วดำเนินชีวิตให้ประสบความสำเร็จ ความเจริญ และส่วนของสังคมเองก็อยู่ร่วมกันอย่างสงบสุขตลอดมา

6.1.2 ผลการศึกษาวิจัยภาคสนาม เป็นการศึกษาเชิงสำรวจ (survey research) เพื่อศึกษา คุณค่าของชีวิตในสังคมไทยจากทัศนคติของกลุ่มคนที่มีความแตกต่างกันทางสังคม กรุงเทพมหานคร จำนวน 400 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น แบ่งออกเป็น 2 ตอน คือ

ตอนที่ 1	ข้อมูลสภาพลักษณะทางประชากรของกลุ่มตัวอย่าง
ตอนที่ 2	แนวคิดเรื่องคุณค่าของชีวิตและจริยธรรม - แนวคิดเรื่องความสำคัญ สิ่งที่พึงประสงค์และเป็นคุณค่าในชีวิต - แนวคิดเรื่องความต้องการและความคาดหวังในชีวิต - แนวคิดในเรื่องค่านิยม คุณธรรมและพฤติกรรม

ข้อมูลที่ได้นำมาวิเคราะห์หาค่าความถี่ ร้อยละ ระดับของทักษะและเปรียบเทียบความแตกต่างของทักษะของกลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่ม คือกลุ่มผู้มีโอกาสทางสังคมและกลุ่มผู้ด้อยโอกาสทางสังคม ดังนี้

1) ลักษณะทางประชากรของกลุ่มตัวอย่าง พบว่า

กลุ่มตัวอย่างเพศหญิงและชายมีจำนวนใกล้เคียงกัน (50.80 % และ 49.20%) กลุ่มตัวอย่างมีอายุระหว่าง 25 - 30 ปี มากที่สุดรองลงมาอายุต่ำกว่า 25 ปี (28.20 % และ 21.50%) มากกว่าครึ่งหนึ่ง มีสถานภาพโสด รองลงมา มากกว่า 1 ใน 3 สมรสแล้ว ส่วนน้อยที่หย่าร้าง และอีกส่วนเป็นหม้าย (43.50% 39.50 % 7.70 % และ 9.30) การศึกษา 1 ใน 3 มีศึกษาระดับปริญญาตรี รองลงมา มีการระดับมัธยมปลายและประถมศึกษา (20.00%) มัธยมต้น (14.30%) อนุปริญญา (11.20%) จำนวนน้อยมีการศึกษาระดับปริญญาโท 1.80 และส่วนที่เหลืออีกไม่ได้รับการศึกษา (3.70%) มีอาชีพข้าราชการ พนักงานรัฐวิสาหกิจ นักธุรกิจ พนักงานบริษัทเอกชน รับจ้างผู้ค้าขาย หาบเร่ ผู้ไม่มีงานทำ และผู้พิการ มีจำนวนเท่า ๆ กัน (12.50)

2) เปรียบเทียบ แนวคิดเรื่องคุณค่าของชีวิตและจริยธรรม

เปรียบเทียบแนวคิดเรื่องสิ่งที่สำคัญของชีวิต สิ่งที่เป็นคุณค่าของชีวิต และอาชีพที่พึงประสงค์ในชีวิต

ด้านสิ่งที่มีความสำคัญต่อชีวิตกลุ่มผู้มีโอกาสให้ความสำคัญ 3 อันดับแรกเกี่ยวกับครอบครัว มีความสุข การมีสุขภาพดี และการมีทรัพย์สินเงินทอง ที่แตกต่างกันเกี่ยวกับการศึกษากลุ่มนี้ให้ความสำคัญเป็นอันดับที่ 4 และให้ความสำคัญที่อยู่อาศัยคงามราคาแพงเป็นอันดับที่ 7 ส่วนกลุ่มผู้ด้อยโอกาสให้ความสำคัญ 3 อันดับแรกสอดคล้องกับกลุ่มผู้มีโอกาสเช่นกัน คือเกี่ยวกับครอบครัวมีความสุข การมีทรัพย์สินเงินทอง และการมีสุขภาพดี ส่วนกลุ่มนี้ให้ความสำคัญที่อยู่อาศัยคงามราคาแพงเป็นอันดับที่ 4 และให้ความสำคัญต่อการศึกษาระดับที่ 5

ด้านสิ่งที่เป็คุณค่าต่อชีวิตกลุ่มผู้มีโอกาสเลือกอันดับแรกคือการได้ทดแทนบุญคุณบิดามารดา อันดับสองให้คุณค่ากับการมีความสุขกับครอบครัว และอันดับสามให้คุณค่ากับการได้ทำงานที่เหมาะสมกับความต้องการ ส่วนกลุ่มผู้ด้อยโอกาสมีแนวคิดสอดคล้องกับกลุ่มผู้มีโอกาสคือการได้ทดแทนบุญคุณบิดามารดา การมีความสุขกับครอบครัวและการได้ทำงานที่เหมาะสมกับความต้องการ เป็นสิ่งที่มีคุณค่าต่อชีวิต 3 อันดับแรก แต่กลุ่มนี้ได้ให้คุณค่าต่อการประสบกับความร่ำรวยมหาศาลมาเป็นอันดับสองด้วย

ด้านอาชีพที่พึงประสงค์ กลุ่มผู้มีโอกาสมีความพึงประสงค์ 3 อันดับแรกต่อการอาชีพธุรกิจ/กิจการส่วนตัวเป็นลำดับแรก ลำดับสองอาชีพข้าราชการ และลำดับที่สามอาชีพพนักงานวิชาชีพ ส่วนกลุ่มผู้ค่อยโอกาสมีความพึงประสงค์อาชีพที่มีความสอดคล้องกับกลุ่มมีโอกาสสองอันดับแรก คืออาชีพธุรกิจ/กิจการส่วนตัวและเป็นแพทย์-พยาบาลส่วนอันดับ 3 กลุ่มนี้เลือกอาชีพข้าราชการ

เปรียบเทียบแนวคิดเรื่องความต้องการและความคาดหวังในชีวิต

ด้านความต้องการและสิ่งที่คาดหวังในชีวิตของกลุ่มผู้มีโอกาสทางสังคมและผู้ค่อยโอกาสที่ตอบแบบสอบถาม ปรากฏผลดังนี้ เรื่องครอบครัวผู้มีโอกาสทางสังคมและผู้ค่อยโอกาสทางสังคมเลือกครอบครัวที่มีความอบอุ่นเป็นลำดับแรก ครอบครัวที่มีการศึกษา ครอบครัวที่มีเกียรติในสังคมและครอบครัวที่สังคมยอมรับมีจำนวนใกล้เคียงและเหมือนกัน แต่ที่แตกต่างกันคือผู้มีโอกาสทางสังคมเลือกครอบครัวที่มีฐานะความร่ำรวยร้อยละ 26.00 ครอบครัวที่มีการงานและตำแหน่งที่มั่นคงร้อยละ 29.00 ส่วนผู้ค่อยโอกาสทางสังคมเลือกครอบครัวที่มีฐานะความร่ำรวยร้อยละ 36.50 และครอบครัวที่มีการงานและตำแหน่งที่มั่นคงร้อยละ 2.50

ครอบครัวที่ปรารถนามีดังนี้ ครอบครัวอบอุ่นประกอบด้วยตัวท่าน คู่ครอง บุตร พี่น้อง บิดามารดา อยู่ร่วมกันมากเป็นอันดับแรก ๆ ของกลุ่มผู้มีโอกาสทางสังคมร้อยละ 44.50 และผู้ค่อยโอกาสทางสังคมร้อยละ 56.50 สิ่งที่คาดหวังในการมีครอบครัวที่สำคัญที่สุดอันดับแรก ๆ ของกลุ่มผู้มีโอกาสทางสังคม คือเป็นเพื่อนกันทุกสถานการณ์สูงถึงระดับร้อยละ 35.50 และของกลุ่มผู้ค่อยโอกาสทางสังคมคือเป็นที่พึ่งเมื่อในยามทุกข์ยากสูงถึงระดับร้อยละ 35.00 เช่นเดียวกัน

ผู้มีโอกาสทางสังคมและผู้ค่อยโอกาสทางสังคมอยากมีคู่ครองที่เป็นคนดี (ร้อยละ48.00 และร้อยละ 35.50) ซื่อสัตย์ต่อคู่ครอง (ร้อยละ25.00และร้อยละ 23.50) และเป็นผู้ที่มีความรู้-มีความสามารถ (ร้อยละ18.00 และร้อยละ 14.50) เมื่อมีคู่ครองแล้วทั้งสองกลุ่มมีความต้องการมีบุตรมากเกินครึ่งถึงร้อยละ 44.30 และร้อยละ 47.00 ที่ต้องการมีบุตรด้วยเหตุดังนี้ กลุ่มผู้มีโอกาสเพื่อเป็นทายาทสืบวงศ์ตระกูลร้อยละ 30.50 เพื่อดูแลในยามเจ็บไข้ และเพื่อไว้เป็นเพื่อน ร้อยละ 23.50 ส่วนกลุ่มผู้ค่อยโอกาสต้องมีบุตรเพื่อดูแลในยามเจ็บไข้เป็นลำดับแรกร้อยละ 51.00 อันดับสองเพื่อเป็นทายาทสืบวงศ์ตระกูลร้อยละ 24.00 และอันดับที่สามเพื่อไว้รับมรดกร้อยละ 14.50

กลุ่มผู้มีโอกาสทางสังคมและผู้ด้อยโอกาสทางสังคมไม่ปรารถนาเป็นผู้มีชื่อเสียงเกินครึ่ง มีจำนวนถึงร้อยละ 63.00 และ 54.50 ตามลำดับ ส่วนที่เหลือมีปรารถนาเป็นผู้มีชื่อเสียง ความรู้ที่กลุ่มผู้มีโอกาสปรารถนา คือ ระดับปริญญาโท ปริญญาตรี และปริญญาเอก ร้อยละ 35.00 26.50 และ 23.50 ตามลำดับ ส่วนกลุ่มผู้ด้อยโอกาสมีปรารถนาความรู้ คือระดับปริญญาตรี ปริญญาโท และปริญญาเอก ร้อยละ 41.50 27.50 และ 18.00 ตามลำดับ และความรู้ในภูมิปัญญาท้องถิ่นและอื่น ๆ คือตามความสามารถของคนทั้งสองกลุ่มจำนวนมีความปรารถนาที่ใกล้เคียงกัน

บ้านที่กลุ่มผู้มีโอกาสและผู้ด้อยโอกาสทางสังคมเลือกเป็นบ้านเล็กในสวนร้อยละ 47.50 และ 35.50 เรือนทรงไทยเลือกร้อยละ 18.50 และ 16.00 ส่วนแตกต่างกันคือเลือกน้อยที่สุด กลุ่มผู้มีโอกาสเลือก คอนโดมิเนียมเลือกร้อยละ 1.00 และผู้ด้อยโอกาสเลือกบ้านแบบทาวน์เฮาสร้อยละ 4.00 บุคลิกภาพที่ทุกคนปรารถนาของสองกลุ่ม คือ สุภาพกับทุกคนร้อยละ 37.50 และ 43.50 ตามลำดับ และบุคลิกภาพอื่น ๆ นั้นทั้งสองกลุ่มให้ลำดับการเลือกที่ความแตกต่างกัน

ค่านิยมที่มีความสำคัญและเหมาะสมกับการดำรงชีวิต

ผู้มีโอกาสทางสังคมและผู้ด้อยโอกาสทางสังคมให้ความสำคัญเกี่ยวกับค่านิยมที่สำคัญต่อชีวิตมากน้อยเพียงไรในด้านความจงรักภักดีต่อพระมหากษัตริย์ทั้งสองกลุ่มให้ความสำคัญมากที่สุดถึงร้อยละ 97.50 และ 98.00 ตามลำดับ การทำบุญทำกุศลให้ความสำคัญเกินครึ่งร้อยละ 65.50 และ 97.00 ความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ต่อกันมีความสำคัญมากที่สุดร้อยละ 78.50 และ 93.50 ความเคารพต่อผู้อาวุโสก็ยังเป็นสำคัญมากที่สุด 99.00 และ 88.50 ความกล้าหาญมากที่สุดร้อยละ 50.50 และ 69.00 การมีเขว้าปัญหาคีผู้มีโอกาสให้ความสำคัญเกินครึ่งคือร้อยละ 51.50 ส่วนผู้ด้อยโอกาสให้ความสำคัญร้อยละ 49.50 ความสวยงามทางร่างกายทั้งสองกลุ่มให้ระดับปานกลางมากที่สุดคือ 61.50 และ 40.50 การยกย่องสุภาพสตรีกลุ่มผู้มีโอกาสให้ความสำคัญเกินครึ่งร้อยละ 55.50 และผู้ด้อยโอกาสให้ความสำคัญร้อยละ 40.00 กลุ่มผู้มีโอกาสให้แนวคิดกับการบริโภคว่าเป็นเรื่องสำคัญอันแรกระดับปานกลางร้อยละ 49.00 ส่วนผู้ด้อยโอกาสให้ความสำคัญเกินครึ่งหนึ่งร้อยละ 55.50 การรู้จักวางเฉยต่อเหตุการณ์ต่าง ๆ ทั้งสองกลุ่มให้ความระดับปานกลางร้อยละ 64.00 และ 48.00 ตามลำดับ การมีภาพลักษณ์ที่ดีให้ความสำคัญระดับมากที่สุดและปานกลางตั้งแต่ร้อยละ 40.00 ทั้งสองกลุ่ม การรู้จักเอาตัวรอดกลุ่มผู้มีโอกาสให้ความสำคัญมากที่สุดร้อยละ 53.00 ส่วนผู้ด้อยโอกาสให้ความสำคัญระดับมากที่สุดและระดับปานกลางมีความใกล้เคียงกันร้อยละ 45.50 และ 44.50 ตามลำดับ

ในด้านแนวคิดเกี่ยวกับค่านิยมที่ความเหมาะสมกับการดำรงชีวิตในปัจจุบัน กลุ่มผู้มีโอกาสและกลุ่มด้อยโอกาสมีแนวคิดความเห็นดังนี้ คือ การยกย่องคนมีเงินกลุ่มผู้มีโอกาสกล่าวว่าเหมาะสมบางโอกาสและไม่เหมาะสมมีความเห็นที่เท่ากันคือร้อยละ 31.50 ส่วนผู้ด้อยโอกาสเห็นว่าไม่เหมาะสมเลยเกินครึ่งร้อยละ 51.00 การยกย่องคนมีอำนาจความคิดเห็นของผู้มีโอกาสดูว่าเหมาะสมบางโอกาสถึงร้อยละ 38.00 ด้านความคิดของผู้ด้อยโอกาสกล่าวไม่เหมาะสมร้อยละ 51.00 ความสนุกสนานผู้มีโอกาสคิดว่าเหมาะสมบางโอกาสสูงเกินครึ่งร้อยละ 60.00 ความคิดของกลุ่มผู้ด้อยโอกาสไม่เหมาะสมและไม่เหมาะสมเลยร้อยละ 37.50 และ 33.00 ตามลำดับ การทำงานโดยใช้แรงงานกลุ่มผู้มีโอกาสดูว่าเหมาะสมบางโอกาสสูงร้อยละ 59.50 แต่กลุ่มผู้ด้อยโอกาสเห็นว่าไม่เหมาะสมและไม่เหมาะสมเลยร้อยละ 42.50 และ 32.50 ตามลำดับ ส่งเสริมเฉพาะพวกพ้องกลุ่มผู้มีโอกาสดูว่าเหมาะสมบางโอกาสและไม่เหมาะสมมีความใกล้เคียงกันร้อยละ 36.50 และ 31.00 แต่กลุ่มผู้ด้อยโอกาสเห็นว่าไม่เหมาะสมและไม่เหมาะสมเลยสูงร้อยละ 44.50 และ 41.00 ตามลำดับ รักความสบายกลุ่มผู้มีโอกาสดูว่าเหมาะสมบางโอกาสสูงร้อยละ 44.00 แต่กลุ่มผู้ด้อยโอกาสเห็นว่าไม่เหมาะสมและไม่เหมาะสมเลยร้อยละ 49.00 และ 31.00 ตามลำดับ และความหรรษาผู้มีโอกาสเห็นว่าเหมาะสมบางโอกาสมากถึงร้อยละ 40.50 และผู้ด้อยโอกาสเห็นว่าไม่เหมาะสมสูงถึงร้อยละ 48.00

แนวคิดเกี่ยวกับจริยธรรมที่ความสำคัญต่อชีวิต

ความกตัญญูกลุ่มผู้มีโอกาสให้ความสำคัญระดับมากที่สุดและมากสูงร้อยละ 46.50 และ 43.50 ส่วนผู้ด้อยโอกาสให้ความสำคัญระดับปานกลางและระดับมากร้อยละ 44.50 และ 34.50 ตามลำดับ ผู้มีโอกาสให้ความสำคัญต่อความอดทนระดับมากครึ่งหนึ่ง ด้านผู้ด้อยโอกาสให้ความสำคัญมากกว่าครึ่งร้อยละ 55.50 การมีระเบียบวินัยทั้งสองกลุ่มให้ความสำคัญระดับมากเท่ากันร้อยละ 51.00 ความรับผิดชอบก็อยู่ในระดับเดียวกัน คือทั้งสองกลุ่มให้ความสำคัญระดับมากที่สุดและมากใกล้เคียงกัน ร้อยละ 52.00 และ 50.50 ตามลำดับ ด้านความเมตตานี้ก็ให้ความสำคัญระดับมากเกินครึ่งทั้งสองกลุ่มถึงร้อยละ 58.50 และ 51.50 ตามลำดับ ให้ความสำคัญต่อความสามัคคีระดับมากที่สุดแตกต่างกันคือกลุ่มผู้มีโอกาสให้ความสำคัญเกินครึ่งร้อยละ 58.50 ส่วนผู้ด้อยโอกาสให้ความสำคัญร้อยละ 47.00 ความซื่อสัตย์กลุ่มผู้มีโอกาสให้ความสำคัญระดับมากที่สุดและมากร้อยละ 44.50 และ 42.50 กลุ่มผู้ด้อยโอกาสให้ความสำคัญระดับมากเกินครึ่งร้อยละ 51.50 ความเสียสละทั้งสองกลุ่มให้ความสำคัญระดับมากที่สุดเท่ากันร้อยละ 50.00 และ 45.00 ตามลำดับ กลุ่มผู้มีโอกาสให้ความสำคัญระดับมากและปานกลางต่อความประหยัดที่ใกล้เคียงกันร้อยละ 35.00 และ 33.00 ส่วนกลุ่มผู้ด้อยโอกาสให้ความสำคัญระดับมากสูง ร้อยละ 49.00 และความยุติธรรมทั้งสองกลุ่มให้ความสำคัญระดับมากที่สุดร้อยละ 47.00 และ 53.00 ตามลำดับ

แนวคิดเชิงจริยธรรมเกี่ยวกับพฤติกรรม

การเบียดบังทรัพย์สินของราชการ ไปเป็นของตนทั้งกลุ่มผู้มีโอกาสและกลุ่มผู้ด้อยโอกาส ไม่ยอมรับอย่างยิ่งร้อยละ 49.50 และ 51.00 กลุ่มผู้มีโอกาสต่อการรับสินบน ไม่ยอมรับอย่างยิ่งร้อยละ 46.00 แต่กลุ่มผู้ด้อยโอกาสไม่ยอมรับถึงร้อยละ 57.00 การเล่นเกมพนันกลุ่มผู้มีโอกาสมีความรู้สึกเฉย ๆ ร้อยละ 32.50 ส่วนผู้ด้อยโอกาสยอมรับไม่ได้ร้อยละ 51.00 ด้านการซื้อล็อตเตอรี่ทั้งสองกลุ่มมีความรู้สึกเฉย ๆ สูง ร้อยละ 41.00 และ 38.00 การเสพสุรา/ของมีเนมากลุ่มผู้มีโอกาสมีความรู้สึกเฉย ๆ ร้อยละ 34.00 แต่กลุ่มผู้ด้อยโอกาสยอมรับไม่ได้ร้อยละ 45.00 กลุ่มผู้มีโอกาสยอมรับไม่ได้อย่างยิ่งต่อการเสพยาเสพติดร้อยละ 71.00 ด้านกลุ่มผู้ด้อยโอกาสยอมรับไม่ได้ร้อยละ 51.50 การค้าขายยาเสพติดทั้งสองกลุ่มยอมรับไม่ได้อย่างยิ่งมากกว่าร้อยละ 85.50 และ 46.50 ตามลำดับ การขโมยกลุ่มผู้มีโอกาสไม่ยอมรับอย่างยิ่งเกินครึ่งร้อยละ 64.00 แต่กลุ่มผู้ด้อยโอกาสไม่ยอมรับสูงร้อยละ 48.00

การใช้สิทธิพลข่มขู่ฝ่ายตรงกันกลุ่มผู้มีโอกาสและกลุ่มผู้ด้อยโอกาสยอมรับไม่ได้อย่างยิ่งเกินครึ่งร้อยละ 72.00 และ 59.50 การฆ่าคนทั้งสองกลุ่มก็ยอมรับไม่ได้อย่างยิ่งด้วยเช่นกันมากกว่าครึ่งหนึ่งร้อยละ 84.00 และ 65.00 การขายตัว (บริการทางเพศ) ก็ยอมรับไม่ได้อย่างยิ่งทั้งสองกลุ่ม ร้อยละ 36.00 และ 52.00 การนอกใจคู่สมรสทั้งสองกลุ่มยอมรับไม่ได้อย่างยิ่งมาร้อยละ 43.50 และ 43.00 มาถึงด้านการซื้อขายบริการทางเพศกับหญิงขายบริการทั้งกลุ่มผู้มีโอกาสและกลุ่มผู้ด้อยโอกาสยอมรับไม่ได้แตกต่างกันร้อยละ 27.50 และ 50.00 การมีความสัมพันธ์ทางเพศกับเด็กอายุต่ำกว่า 18 ปี ทั้งสองกลุ่มยอมรับไม่ได้อย่างยิ่งมาร้อยละ 43.50 และ 69.50 การพูดโกหกกลุ่มผู้มีโอกาสยอมรับไม่ได้ร้อยละ 37.50 แต่กลุ่มผู้ด้อยโอกาสมีความรู้สึกเฉย ๆ ร้อยละ 28.00 กลุ่มผู้มีโอกาสยอมรับไม่ได้ต่อการพูดปกปิดความจริงร้อยละ 38.00 ส่วนกลุ่มผู้ด้อยโอกาสมีความรู้สึกเฉย ๆ ร้อยละ 24.50 การพูดต่อเสียดทั้งสองกลุ่มยอมรับไม่ได้ร้อยละ 51.00 และ 28.50 การพูดคำหยาบก็เช่นเดียวกันทั้งสองกลุ่มยอมรับไม่ได้ร้อยละ 45.50 และ 30.50 การพูดโอ้อวดกลุ่มผู้มีโอกาสมีความรู้สึกเฉย ๆ ร้อยละ 40.50 แต่กลุ่มผู้ด้อยโอกาสยอมรับไม่ได้ร้อยละ 35.00

กลุ่มผู้มีโอกาสรับข่มไม่ได้อย่างยิ่งต่อการกินสมองลิงร้อยละ 40.50 แต่กลุ่มผู้ด้อยโอกาสยอมรับไม่ได้ร้อยละ 28.00 การกินฮังตืนหมีกกลุ่มผู้มีโอกาสรับข่มได้อย่างยิ่งร้อยละ 54.00 ส่วนกลุ่มผู้ด้อยโอกาสยอมรับไม่ได้ร้อยละ 33.00 การกินหูลามทั้งสองกลุ่มมีความรู้สึกเฉย ๆ ร้อยละ 32.00 และ 41.00 กลุ่มผู้มีโอกาสคิดว่าเป็นเรื่องปกติในสังคมต่อการกินปลาช่อน/ปลาคู ร้อยละ 57.00 ด้านผู้ด้อยโอกาสมีความรู้สึกเฉย ๆ ร้อยละ 40.00 และการกินปูทะเลกลุ่มผู้มีโอกาสคิดว่าเป็นเรื่องปกติในสังคมร้อยละ 57.00 ส่วนผู้ด้อยโอกาสมีความรู้สึกเฉย ๆ ร้อยละ 40.00

6.2 อภิปรายผล

จากการศึกษาเรื่องคุณค่าของชีวิตในสังคมไทยจากทัศนะของกลุ่มคนที่มีความแตกต่างกันทางสังคม ในกรุงเทพมหานคร ผู้วิจัยจึงนำประเด็นมาอภิปราย 2 ประเด็น ดังนี้

6.2.1 อภิปรายผลการวิจัยภาคเอกสาร

จากการวิจัยเอกสารต่าง ๆ พบว่า คุณค่าของชีวิตในสังคมไทยจากทัศนะของกลุ่มคนที่มีความแตกต่างกันทางสังคมในกรุงเทพมหานครมีลักษณะ ดังนี้ คือ

สังคมไทยได้มีความเปลี่ยนแปลงไป จึงทำให้วิถีการดำเนินชีวิตของกลุ่มคนได้เปลี่ยนไปด้วย เช่นมีค่านิยมในรูปแบบบริโภคนิยม ไม่ชอบผลิต ซึ่งเป็นการสนับสนุนให้ใช้ชีวิตฟุ้งเฟ้อฟุ่มเฟือย มีการใช้จ่ายเกินตัวอย่างสุรุ่ยสุร่าย ชอบสะสมวัตถุ และใช้เทคโนโลยีเกินความจำเป็นก็เพื่ออวดมั่งอวดมี และเป็นการสนับสนุนค่านิยมในการบริโภคที่ผิด ๆ ในที่สุดก็จะนำไปสู่ปัญหาทางสังคม เช่น ปัญหาหนี้สิน คอร์รัปชัน อาชญากรรม การเอารัดเอาเปรียบกัน ยาเสพติด การฆ่าตัวตาย ความขัดแย้งกัน การประกอบอาชีพขายบริการทางเพศ การค้าขายของผิดกฎหมาย และแม้กระทั่งระบบการศึกษาก็มุ่งเป้าหมายเพียงเพื่อให้ศึกษาจบมีความรู้เพียงให้สามารถทำงานได้เงินเดือนมาก ๆ จึงเป็นปัญหาในสังคมปัจจุบันนี้ ซึ่งพบเห็นกันได้ว่าการทำงานไม่มีประสิทธิภาพ ไม่มีความซื่อสัตย์ ขาดความรับผิดชอบ เกียจคร้านการทำงาน ฯลฯ ยิ่งไปกว่านั้นคุณค่าของคนที่วัดดูหรือ ใครคนใดที่ได้ทำงานหรือดำรงอยู่ตำแหน่งในหน้าที่การงานสูง ๆ และมีฐานะร่ำรวยก็จะได้รับการยกย่อง ให้ความเคารพนับถือ อยู่ในสังคมอย่างมีเกียรติเป็นต้น จึงมีกลุ่มคนหลาย ๆ คนประสบความสำเร็จในการพัฒนาตัวเองในด้านดังกล่าว โดยมีได้คำนึงถึงคุณค่าทางจิตใจซึ่งเป็นคุณค่าทางด้าน จริยธรรม คุณธรรม ในที่สุด กระแสบริโภคนิยมดังกล่าวเข้าไปมีบทบาทต่อการดำรงชีวิตของกลุ่มคนในสังคม ทำให้ชีวิตดำเนินไปอย่างไม่สอดคล้องกับชีวิตที่เป็นมาแต่เดิม ที่กล่าวว่า สังคมไทยในอดีตเป็นสังคมที่กลุ่มคนพึ่งพาอาศัยซึ่งกันและกันด้วยความรัก ด้วยความเอื้ออาทรและความมีน้ำใจใจน้ำใจต่อกัน เป็นต้น

6.2.2 อภิปรายผลการวิจัยภาคสนาม

จากการวิจัยภาคสนามโดยการแจกแบบสอบถามสามารถนำมาอภิปรายผลได้ในประเด็นต่อไปนี้

1) ทักษะเกี่ยวกับสิ่งที่สำคัญในชีวิต สิ่งที่เป็นคุณค่าของชีวิต และอาชีพที่พึงประสงค์ในชีวิต

จากการศึกษาพบว่า กลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่มคือกลุ่มผู้มีโอกาสและกลุ่มผู้ด้อยโอกาสให้ความสำคัญเกี่ยวกับครอบครัวมีความสุข การมีสุขภาพดี และการมีทรัพย์สินเงินทองเป็นลำดับแรก ๆ โดยเห็นว่าเป็นสิ่งที่มีความสำคัญต่อการดำเนินชีวิต ส่วนสิ่งที่เป็นคุณค่าของชีวิตนั้นกลุ่มผู้มีโอกาสเลือกการได้ทดแทนบุญคุณบิดามารดา การมีความสุขกับครอบครัว และการได้ทำงานที่เหมาะสมกับความต้องการ กลุ่มผู้ด้อยโอกาสมีแนวคิดสอดคล้องกันคือเลือกการได้ทดแทนบุญคุณบิดามารดา การมีความสุขกับครอบครัวและการได้ทำงานที่เหมาะสมกับความต้องการ กล่าวได้ว่าทั้งสองกลุ่มเห็นว่าเป็นสิ่งที่มีคุณค่าต่อชีวิต 3 อันดับแรก แต่กลุ่มผู้ด้อยโอกาสได้ให้คุณค่าต่อการประสบกับความร่ำรวยมหาศาลอยู่ในอันดับสองเท่ากันกับการมีความสุขกับครอบครัว ด้านอาชีพที่พึงประสงค์ อาชีพ 3 อันดับแรกกลุ่มผู้มีโอกาสพึงประสงค์ คือการอาชีพธุรกิจ/กิจการส่วนตัว อาชีพข้าราชการ อาชีพพนักงานวิสาหกิจ ส่วนกลุ่มผู้ด้อยโอกาสประสงค์จะมีอาชีพในทำนองเดียวกันเฉพาะสองอาชีพ คืออาชีพธุรกิจ/กิจการส่วนตัวและอาชีพข้าราชการ แต่ได้เลือกอาชีพ เป็นอันดับสาม กล่าวได้ว่าถึงแม้ทั้งสองจะเลือกสิ่งที่สำคัญในชีวิตและสิ่งที่มีคุณค่าต่อชีวิตที่มีลักษณะเป็นนามธรรมเช่น ครอบครัวมีความสุข การมีสุขภาพดี การได้ทดแทนบุญคุณบิดามารดา และการมีความสุขกับครอบครัว เป็นต้น แต่ก็ยังมีแนวคิดบางส่วนที่เกี่ยวข้องกับวัตถุด้วย เช่น การมีทรัพย์สินเงินทอง และการประสบกับความร่ำรวยมหาศาล เป็นต้น

2) ทักษะเกี่ยวกับความต้องการและความคาดหวังในชีวิต

ผลการศึกษาพบว่ากลุ่มคนในสังคมไทยทั้งกลุ่มผู้มีโอกาส และกลุ่มผู้ด้อยโอกาสมีความต้องการเหมือนกันคือต้องการครอบครัวที่มีความอบอุ่น มีการศึกษา และมีเกียรติในสังคม ฯลฯ มีความปรารถนาอยู่ร่วมกับครอบครัวที่อบอุ่นด้วยประกอบด้วยตนเอง คู่ครอง บุตร พี่น้อง บิดามารดา แต่สิ่งที่คาดหวังในการมีครอบครัวแตกต่างกัน คือ กลุ่มผู้มีโอกาสมีครอบครัวเพื่อเป็นเพื่อนกันในทุกสถานการณ์ ส่วนกลุ่มผู้ด้อยโอกาสมีครอบครัวเพื่อเป็นที่พึ่งในยามทุกข์ยาก

ผู้มีโอกาสทางสังคมและผู้ด้อยโอกาสทางสังคมมีความเห็นพ้องกันว่า คู่ครองควรเป็นคนดีและมีความซื่อสัตย์ต่อคู่ครองของตนเอง เมื่อมีคู่ครองแล้วทั้งสองกลุ่มมีความต้องการมีบุตรและจุดประสงค์ที่เหมือนกันคือเพื่อเป็นทายาทสืบวงศ์ตระกูล ดูแลในยามเจ็บไข้ ส่วนที่ต่างกันคือกลุ่มผู้มีโอกาสมีบุตรเพื่อไว้เป็นเพื่อน ด้านกลุ่มผู้ด้อยโอกาสมีบุตรเพื่อไว้รับมรดก และทั้งสองกลุ่มไม่ปรารถนาเป็นผู้มีชื่อเสียง

การแสวงหาความรู้ที่กลุ่มผู้มีโอกาสปรารถนามีความรู้ถึงระดับปริญญาโท ส่วนกลุ่มผู้ด้อยโอกาสมีปรารถนาความรู้ในระดับปริญญาตรี และด้านบ้านที่อยู่อาศัยที่กลุ่มผู้มีโอกาสและผู้ด้อยโอกาสเลือกเป็นบ้านเล็กในสวนและเรือนทรงไทยมากที่สุด ส่วนบุคลิกภาพนั้นทั้งสองกลุ่มปรารถนาจะให้ทุกคนมีความสุภาพต่อกัน

3) ทักษะเกี่ยวกับเรื่องค่านิยม คุณธรรม และพฤติกรรม

- แนวคิดเกี่ยวกับค่านิยมที่สำคัญและเหมาะสมกับการดำรงชีวิตในปัจจุบัน

จากทักษะของกลุ่มผู้มีโอกาสทางสังคมและผู้ด้อยโอกาสทางสังคมมีแนวคิดที่ว่าความจงรักภักดีพระมหากษัตริย์ การทำบุญทำกุศล ความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ต่อกัน การมีเชาว์ปัญญา ความกล้าหาญและความเคารพต่อผู้อาวุโส เป็นเรื่องที่สำคัญมากที่สุดต่อการดำรงชีวิตในสังคมปัจจุบันนี้ ส่วนความเห็นในด้านความสวยงามทางร่างกาย การยกย่องสตรี การบริโภค การรู้จักวางเฉยต่อเหตุการณ์ต่าง ๆ ทั้งสองกลุ่มเห็นว่าเป็นเรื่องสำคัญในระดับปานกลางเท่านี้สำหรับการดำเนินชีวิต แต่เรื่องการรู้จักเอารอคผู้ด้อยโอกาสทางสังคมให้มีความสำคัญมากที่สุดในการดำรงชีวิตในปัจจุบัน

เมื่อพิจารณาแนวคิดเกี่ยวกับค่านิยมที่เหมาะสมกับการดำรงชีวิตในปัจจุบัน กลุ่มผู้มีโอกาสมีความเห็นว่าค่านิยมการยกย่องคนมีเงิน การยกย่องคนมีอำนาจ รักความสบาย ความหรูหราและความสนุกสนานมีความเหมาะสมในบางโอกาส แต่ผู้ด้อยโอกาสเห็นว่าไม่เหมาะสม ค่านิยมการทำงานโดยการใช้แรงงานผู้มีโอกาสมีความคิดว่าเหมาะสม แต่ผู้ด้อยโอกาสมีความเห็นว่าไม่เหมาะสมมาถึงค่านิยมส่งเสริมเฉพาะพวกพ้องทั้งสองกลุ่มความเห็นพ้องกันว่าไม่เหมาะสมในการดำเนินชีวิตในปัจจุบัน

- แนวคิดเกี่ยวกับจริยธรรมที่ความสำคัญต่อการดำเนินชีวิตในปัจจุบัน

ผลจากแนวคิดของกลุ่มผู้มีโอกาส และผู้ด้อยโอกาสมีความเห็นเหมือนกันว่า จริยธรรมเกี่ยวกับความอดทน การมีระเบียบวินัย ความรับผิดชอบ ความเมตตา ความซื่อสัตย์ ความเสียสละ ความประหยัด และความยุติธรรมยังมีความสำคัญต่อชีวิตเป็นอย่างมาก ส่วนจริยธรรมเกี่ยวกับความกตัญญูกลุ่มผู้มีโอกาสให้ความสำคัญมาก แต่ผู้ด้อยโอกาสให้ความสำคัญในระดับปานกลางต่อการดำเนินชีวิตในปัจจุบันนี้

- แนวคิดเกี่ยวกับพฤติกรรมเชิงจริยธรรม

ผลจากการศึกษาแนวคิดเชิงจริยธรรมเกี่ยวกับพฤติกรรมดังนี้ ผู้มีโอกาสทางสังคม และผู้ด้อยโอกาสทางสังคมยอมรับไม่ได้ต่อการเบียดบังทรัพย์สินของราชการไปเป็นของตนเอง การรับสินบน การแสพยาเสพติด การค้าขายยาเสพติด การขโมย การใช้อิทธิพลข่มขู่ฝ่ายตรงกัน การฉ้อโกง การขายตัว (บริการทางเพศ) การนอกใจคู่สมรส การซื้อขายบริการทางเพศกับหญิงขายบริการ การพูดส่อเสียด การพูดคำหยาบ และการมีความสัมพันธ์ทางเพศกับเด็กอายุต่ำกว่า 18 ปี ด้านการพูดโกหกและการพูดปกปิดความจริง กลุ่มผู้มีโอกาสทางสังคมยอมรับไม่ได้ แต่กลุ่มผู้ด้อยโอกาสทางสังคมมีความรู้สึกเฉย ๆ ต่อพฤติกรรมเช่นนี้ พฤติกรรมการพูดโอ้อวดกลุ่มผู้มีโอกาสมีความรู้สึกเฉย ๆ แต่กลุ่มผู้ด้อยโอกาสยอมรับไม่ได้ กลุ่มผู้มีโอกาสและกลุ่มผู้ด้อยโอกาสยอมรับไม่ได้ต่อพฤติกรรมการกินสมองลิงและการกินฮังตืนหมี ส่วนการกินหูลามทั้งสองกลุ่มมีความรู้สึกเฉย ๆ กลุ่มผู้มีโอกาสถือว่าเป็นเรื่องปกติในสังคมต่อการกินปลาช่อน/ปลาดุก และการกินปูทะเล ด้านผู้ด้อยโอกาสมีความรู้สึกเฉย ๆ

4) วิเคราะห์แนวคิดค่านิยมไทยตามทัศนะของพุทธศาสนา

ความปรารถนาของบุคคลทั้งสองกลุ่มส่วนใหญ่เป็นความปรารถนาด้านทรัพย์สินเงินทอง เกียรติยศ การได้รับการยอมรับ และความสุข ซึ่งล้วนแต่เป็นสิ่งที่น่าพึงพอใจทั้งสิ้น เป็นที่น่าสังเกตว่าคนไทยเป็นผู้ที่รักเกียรติยศ และรักความสงบ แต่ไม่มีค่านิยมที่จะทำเพื่อสังคมส่วนรวมเท่าที่ควร เช่น ต่อการประท้วงการกระทำที่ไม่ถูกต้อง คนไทยมักนิยมไม่ปฏิบัติกัน ดังเช่นการพลีชีพเพื่อชาติ แม้มีบ้างก็เป็นเพียงคำขวัญของบางกลุ่มเท่านั้นเอง เช่น กลุ่มทหาร ตำรวจ เป็นต้น

เหตุใดค่านิยมของคนไทยส่วนใหญ่จึงเป็นนี้ อะไรคือสิ่งที่หล่อหลอมความเป็นไทย อาจตอบได้ว่าอิทธิพลทางความคิดที่เข้ามามีบทบาทต่อคนไทยเป็นกระแสหลักคือพุทธศาสนา ดังนั้น พุทธศาสนา จึงได้เข้ามามีบทบาทสำคัญในการทำให้คนไทยทั้งสองกลุ่มข้างต้นมีค่านิยม มุ่งทำบุญ สร้างกุศล เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ เสียสละ ยุติธรรม มีความกล้าหาญ มีความกตัญญู มีความเมตตา เป็นต้น ซึ่งปรากฏอยู่ในหลักธรรมคำสอนของพุทธศาสนา ดังจะนำเสนอเป็นประเด็นหลักต่อไปนี้

- **กรรม** แปลว่า การงานหรือการกระทำ หมายถึงการกระทำที่ประกอบด้วยเจตนา หรือ การกระทำที่เป็นไปด้วยความตั้งใจ ซึ่งเป็นการกระทำทางกาย วาจา และจิตใจแบ่งออกเป็น 2 ด้าน

1. **อกุศลกรรม** กรรมที่เป็นอกุศล การกระทำที่ไม่ดี กรรมชั่ว หมายถึง การกระทำที่เกิดจาก อกุศลมูล คือ ความโลภ ความโกรธ และความกลัวหลง

2. **กุศลกรรม** กรรมที่เป็นกุศล การกระทำที่ดีหรือกรรมดี หมายถึง การกระทำที่เกิดจาก กุศลมูล คือ ความไม่อยากได้ ความไม่โกรธ และความไม่กลัวหลง

ดังนั้น การกระทำดี ย่อมให้ผลดี เช่น การทำทาน ผู้ทำย่อมประสบความความสุข โดยเฉพาะอย่างยิ่งความสุขทางด้านจิตใจ การรักษาศีล เช่น การไม่เบียดเบียน ไม่ทำร้ายกัน ผลย่อมก่อให้เกิดความสุขกายสบายใจและมีสุขภาพที่ดี การเจริญภาวนา ย่อมมีผลที่ก่อให้เกิดปัญญา

กรรมที่เราเห็นว่าส่งผลต่อค่านิยมของคนไทยทั้งหลายคือ ทำบุญสร้างกุศล ผู้ทำย่อม ประสบความความสุข จึงเห็นได้ว่าคนไทย กลุ่มผู้มีโอกาสทางสังคมให้คุณค่ากับการเสียสละอยู่ใน ระดับมาก ร้อยละ 50.00 และกลุ่มผู้ด้อยโอกาสทางสังคมให้คุณค่ากับการเสียสละ อยู่ในระดับมาก ร้อยละ 45.50 การรักษาศีล เช่น การไม่เบียดเบียน ไม่ทำร้ายกัน ผลย่อมก่อให้เกิดความสุขกายสบายใจ และมีสุขภาพที่ดี กลุ่มผู้มีโอกาสและผู้ด้อยโอกาสทางสังคมยอมรับไม่ได้อย่างยิ่งต่อการใช้อิทธิพล ข่มขู่ฝ่ายตรงกันข้าม ร้อยละ 72.00 และ 59.50 และยอมรับไม่ได้อย่างยิ่งต่อการฆ่าคน ร้อยละ 84.00 และ 65.00 การเจริญภาวนา ย่อมมีผลที่ก่อให้เกิดปัญญา ยังไม่ปรากฏผลชัดเจนในงานวิจัยนี้

- **ศีล 5** คือการไม่คิดล่วงละเมิด หรือการไม่คิดเบียดเบียนตนเองและบุคคลอื่น และศีล เป็นการสร้างระเบียบวินัยเพื่อสร้างสังคมที่เรียบร้อยอยู่ร่วมกันด้วยความสงบสุข เป็นสภาพที่เกื้อกูล แก่การดำเนินชีวิตและปฏิบัติกิจของสมาชิกทั้งหลาย ซึ่งเป็นความสัมพันธ์ที่ดีงามกับผู้อื่น เป็นผลดี แก่ชีวิตตนเองและบุคคลอื่นและศีลเป็นพื้นฐานของชีวิตที่ดำรงอยู่อย่างปกติได้สำหรับชาวพุทธ มี 5 ประการ คือ

1. ไม่ทำลายชีวิต หมายถึง ความประพฤติกหรือการดำเนินชีวิตที่ปราศจากการเบียดเบียนผู้อื่นทางด้านร่างกาย
2. ไม่เอาของที่เขาไม่ได้ให้ หรือไม่ลักขโมย หมายถึงความประพฤติกหรือการดำเนินชีวิตที่ปราศจากการเบียดเบียนผู้อื่นทางด้านทรัพย์สินและกรรมสิทธิ์
3. ไม่ประพฤติกผิดในกามทั้งหลาย หมายถึงความประพฤติกหรือการดำเนินชีวิตที่ปราศจากการเบียดเบียนผู้อื่นทางด้านคู่ครอง บุคคลที่รักหวงแหน ไม่ผิดประเพณีทางเพศ ไม่นอกใจคู่ครองของตน
4. ไม่พูดเท็จ หมายถึง ความประพฤติกหรือการดำเนินชีวิตที่ปราศจากการเบียดเบียนผู้อื่นด้วยวาจาเท็จ โกหกหลอกลวงคัดรอนประโยชน์หรือแกล้งทำลาย
5. ไม่เสพของมึนเมา หมายถึง ความประพฤติก หรือการดำเนินชีวิตที่ปราศจากการเบียดเบียนจากความประมาทหลังพลาคมัวมาเนื่องจากการใช้สิ่งเสพติดที่ทำให้เสียสติสัมปชัญญะ

ศีลที่เราเห็นว่าส่งผลต่อจริยธรรมเชิงพฤติกรรมของคนไทยทั้งหลายดังผลวิจัย คือ ศีลข้อที่ 1 ไม่ทำลายชีวิต พบว่าคนไทยกลุ่มผู้มีโอกาสและผู้ด้อยโอกาสทางสังคมยอมรับไม่ได้อย่างยิ่งต่อการใช้อิทธิพลข่มขู่ฝ่ายตรงกันข้าม ร้อยละ 72.00 และ 59.50 และยอมรับไม่ได้อย่างยิ่งต่อการฆ่าคน ร้อยละ 84.00 และ 65.00

ศีลข้อที่ 2 ไม่เอาของที่เขาไม่ได้ให้ หรือไม่ลักขโมย กลุ่มผู้มีโอกาสและผู้ด้อยโอกาสทางสังคมยอมรับไม่ได้อย่างยิ่งต่อการลักขโมย 64.50 และ 34.00 ยอมรับไม่ได้อย่างยิ่งต่อการการเบียดบังทรัพย์สินของราชการไปเป็นของตนเอง ร้อยละ 49.50 และ 51.00 และยอมรับไม่ได้ต่อการรับสินบน ร้อยละ 41.00 และ 57.00

ศีลข้อที่ 3 ไม่ประพฤติกผิดในกามทั้งหลาย ทั้งสองกลุ่มยอมรับไม่ได้อย่างยิ่งต่อการนอกใจ คู่สมรสการซื้อขายบริการทางเพศกับหญิงขายบริการ ร้อยละ 43.50 และ 43.00 และยอมรับไม่ได้อย่างยิ่งต่อการมีความสัมพันธ์ทางเพศกับเด็กอายุต่ำกว่า 18 ปี ร้อยละ 43.50 และ 69.50

ศีลข้อที่ 4 ไม่พูดเท็จ กลุ่มผู้มีโอกาสและผู้ด้อยโอกาสสังคมยอมรับไม่ได้ต่อการพูดโกหก ร้อยละ 37.50 และ 19.00 ยอมรับไม่ได้ต่อการพูดปกปิดความจริง ร้อยละ 38.00 และ 22.00 ยอมรับไม่ได้ต่อการพูดส่อเสียด ร้อยละ 51.00 และ 28.00 และยอมรับไม่ได้ต่อการพูดคำหยาบ ร้อยละ 45.50 และ 30.50

ศีลข้อที่ 5 ไม่เสพของมึนเมากลุ่มผู้มีโอกาสและผู้ด้อยโอกาสสังคมยอมรับไม่ได้อย่างยิ่งต่อการค้าขายยาเสพติด ร้อยละ 85.50 และ 46.50 และยอมรับไม่ได้อย่างยิ่งต่อการเสพยาเสพติด ร้อยละ 71.00 และ 30.50

- สังคหวัตถุ เป็นหลักธรรมซึ่งหมายถึงเครื่องยึดเหนี่ยวจิตใจของกลุ่มคนและประสานสามัคคีกัน ซึ่งมี 4 ประการ ดังนี้

1. ทาน ให้ปัน คือการเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ สละเสีย แบ่งปัน ช่วยเหลือสงเคราะห์ด้วยปัจจัยสี่ ทุน หรือทรัพย์สินสิ่งของ ตลอดจนช่วยเหลือให้ความรู้ความเข้าใจและศิลปวิทยา

2. ปิยวาจา พูดอย่างรักกัน คือกล่าวคำสุภาพ ไพเราะ น่าฟัง ชี้แจงแนะนำสิ่งที่เป็นประโยชน์ มีเหตุผล เป็นหลักฐาน ชักจูงใจในทางที่ดีงามหรือแสดงความเห็นอกเห็นใจ ให้กำลังใจ รู้จักพูดให้เกิดความเข้าใจสมานสามัคคี เกิดไมตรี ทำให้รักใคร่นับถือกันและช่วยเหลือเกื้อกูลกัน

3. อุตถจริยา การประพฤติตนให้เป็นประโยชน์แก่สังคม คือการช่วยเหลือด้วยแรงกาย และชวนชวนช่วยเหลือกิจการต่าง ๆ ด้วยความมีน้ำใจเอื้อเฟื้อ ช่วยเหลือสังคม

4. สมานัตตตา การรู้จักวางตนให้เสมอต้นเสมอปลายคือการวางตนในลักษณะเป็นกัลยาณมิตรแบบร่วมสุขแบบทุกข์กับคนในสังคมเสมอต้นเสมอปลายด้วยการปฏิบัติตนให้เหมาะสมฐานะตน

สังคหวัตถุ ที่เราเห็นว่าส่งผลต่อค่านิยมของคนไทยทั้งหลายคือ ทาน เห็นได้ว่าคนไทยกลุ่มผู้มีโอกาสทางสังคมให้คุณค่ากับการเสียสละ อยู่ในระดับมากและมากที่สุดรวมกัน ร้อยละ 67.50 และกลุ่มผู้ด้อยโอกาสทางสังคมให้คุณค่ากับการเสียสละ อยู่ในระดับมากและมากที่สุดรวมกัน ร้อยละ 77.50

ปิยวาจา เจรจา ไพเราะอ่อนหวาน เห็นได้จากการที่คนไทยอยากมีบุคลิกแบบภาพสุภาพกับทุกคน ทั้งกลุ่มผู้มีโอกาสและด้อยโอกาสทางสังคมให้ความสำคัญในเรื่องนี้ ร้อยละ 37.00 และ 43.50 แต่ในด้านการพูดส่อเสียด พูดคำหยาบ กลุ่มผู้มีโอกาสทางสังคมยอมรับไม่ได้ ร้อยละ 51.00 และ 45.50 ส่วนกลุ่มผู้ด้อยโอกาสทางสังคมยอมรับไม่ได้ ร้อยละ 28.00 และ 30.00

อุตถจริยา ทำประโยชน์แก่เขา คือช่วยเหลือด้วยแรงกาย และชวนชวนช่วยเหลือกิจการต่าง ๆ บำเพ็ญสาธารณประโยชน์ มีอยู่ในหลักสังคหวัตถุ 4 แต่การวิจัยไม่เห็นชัดเจนว่าคนไทยให้คุณค่ากับหลักการปฏิบัติข้อนี้มากนัก เช่น ผู้ที่อุทิศตัว เพื่อทำงานให้แก่ส่วนรวม โดยไม่พะวงถึงตัวเองก็ได้รับการยกย่องเฉพาะผู้รู้เห็นส่วนหนึ่งเท่านั้น แต่ไม่อาจเทียบได้กับผู้ที่ประสบความสำเร็จด้านการมีทรัพย์สินเงินทอง ตำแหน่ง ชื่อเสียง ที่มีผู้คนยกย่องมากมาย แม้ว่าการมีทรัพย์สินเงินทอง ตำแหน่ง ชื่อเสียง จะได้มาอย่างไม่ถูกต้องก็ตาม

สมานัตตา การทำให้เข้ากันได้ วางตนเสมอตนเสมอปลาย ให้ความเสมอภาคกัน หลักธรรมนั้นเป็นการกระทำที่ถูกต้อง แต่จากสังคมไทยเป็นสังคมมีระดับชนชั้นมาตั้งแต่เดิม คือ พระมหากษัตริย์ เจ้านาย ข้าราชการ และประชาชนทั่ว ๆ ไป พร้อมทั้งมีความแตกต่างกันในเรื่อง เกียรติยศ อำนาจ ทรัพย์สินเงินทอง จึงเป็นธรรมดาที่ผู้น้อยต้องเคารพผู้ใหญ่ ด้วยความเกรงขามมี และสิ่งนี้เป็นค่านิยมในสังคมไทย ดังนั้น สังคหวัตถุข้อนี้มีอิทธิพลต่อค่านิยมไทยน้อย

- พรหมวิหาร 4 เป็นธรรมสำหรับทุกคนที่จะอยู่ร่วมกับในสังคมหรือธรรมประจำของ คนที่มีจิตใจยิ่งใหญ่ เป็นผู้ประเสริฐ อันแสดงถึงความเป็นบุคคลที่มีการศึกษาได้พัฒนาตนแล้ว 4 ประการ คือ

1. เมตตา คือความเป็นมิตรไมตรี ความมีน้ำใจปรารถนาดี ต้องการให้เขามีความสุข ซึ่งหมายถึงความปรารถนาดีต่อผู้อื่น ตั้งแต่คน ๆ ที่เราเกี่ยวข้อง ขยายออกไปจนความปรารถนาดี ต่อเพื่อนมนุษย์หรือต่อสังคมทั้งหมดทั่วโลก

2. กรุณา คือพลอยรู้สึกไหวตามความทุกข์ ความเดือดร้อน หรือปัญหาของเขา และ ต้องการช่วยเหลือปลดปล่อยให้เขาพ้นจากความทุกข์ความเดือดร้อนนั้น

3. มุทิตา คือ พลอยยินดีด้วย ช่วยสนับสนุน เมื่อเขาเปลี่ยนแปลงไปในทางขึ้นสูง ได้ดี มีความสุข ทำสิ่งที่ถูกต้องดีงาม จนประสบความสำเร็จ

4. อุเบกขา คือรักษาความเป็นกลาง ไม่ลำเอียง เมื่อเขาทำอะไรไม่ถูกต้อง โดยละเมียดธรรม คือละเมียดต่อหลักการ หรือละเมียดต่อความถูกต้อง ทำให้เสียหลัก เสียเกณฑ์ เสียความเป็นธรรม เสียความชอบธรรม ทำลายกติกา เป็นต้น

ดังนั้น เมตตา ได้แก่ความรักความหวังดีที่ปรารถนาให้ผู้อื่นมีความสุข เป็นหลักใหญ่ ทางพระพุทธศาสนา ชาวไทยซึมซับหลักเมตตามาใช้ในชีวิตประจำวัน ซึ่งมีผลทำให้สังคมสงบมาช้านาน จากผลวิจัยกลุ่มผู้มีโอกาสให้ความสำคัญต่อความเมตตาระดับมากที่สุดและระดับมากรวมกัน ร้อยละ 79.50 และกลุ่มผู้ด้อยโอกาสให้ความสำคัญต่อความเมตตาระดับมากที่สุดและระดับมากรวมกัน ร้อยละ 71.50

กรุณา คือความสงสารเห็นใจ ปรารถนาให้ผู้อื่นพ้นทุกข์ เมื่อเขาประสบเคราะห์กรรม คนไทยก็รับหลักธรรมข้อนี้มาปฏิบัติในชีวิตประจำวัน ดังจะเห็นได้ว่า กลุ่มผู้มีโอกาส ทางสังคม ตอบให้ความสำคัญต่อหลักจริยธรรมเกี่ยวกับความเสียสละระดับมากที่สุดและระดับมากรวมกัน ร้อยละ 86.50 และกลุ่มผู้ด้อยโอกาสทางสังคมให้ความสำคัญต่อจริยธรรมเกี่ยวกับความเสียสละ ระดับมากที่สุดและระดับมากรวมกัน 76.00

มุทิตา คือความรู้พลอยขึ้นชมยินดี เมื่อผู้อื่นได้ดีมีสุข จากงานวิจัยพบว่า คนไทยไม่ได้ให้คุณค่ากับหลักธรรมข้อนี้ไม่มากนัก ดังจะเห็นว่าไม่มีค่านิยมของคนไทยทั้ง 2 กลุ่มที่เห็นว่าสำคัญที่อิงอยู่กับหลักธรรมข้อนี้ ถ้ามีอยู่บ้างก็เฉพาะในคณะสงฆ์ เมื่อรับได้พระราชทานสมณศักดิ์แล้วจะมีงานฉลองสัญญาบัตรและพัชยศ จึงมีบรรดาสหธรรมิกและศิษยานุศิษย์ร่วมแสดงความยินดีด้วย ส่วนฝ่ายฆราวาส ใครก็ตามที่ได้รับตำแหน่งหรือเลื่อนตำแหน่ง ก็มีการแสดงความยินดีด้วยการจัดเลี้ยง มอบช่อดอกไม้ แต่ก็ยังเป็นเพียงมารยาททางสังคมของคนที่ยากประจบ ยากยกย่องผู้ที่มีเกียรติยศในสังคมเป็นส่วนใหญ่ ที่ยินดีด้วยความจริงก็เป็นคนกลุ่มเล็ก ๆ หรือรักใคร่ชอบพอกันจริง ๆ

อุเบกขา ความรู้สีกว้างเฉยเป็นกลาง ไม่ลำเอียงเข้าข้างคนใดคนหนึ่งนั้น คือมีความยุติธรรม เป็นที่ทราบว่าจะมีความวางเฉยต่อสถานการณ์ต่าง ๆ โดยจะไม่เข้าเกี่ยวข้องกับสิ่งที่เป็นประโยชน์แก่ตนเอง หรือก่อให้เกิดผลเสียแก่ตนเอง ดังจะพบในวิจัยว่ากลุ่มผู้มีโอกาสและผู้ด้อยโอกาสทางสังคมให้ความสำคัญต่อการรู้จักวางเฉยต่อเหตุการณ์ต่าง ๆ ระดับมากที่สุดร้อยละ 25.00 และ 40.00

5) ค่านิยมของคนไทยในการรับวัฒนธรรมทางวัตถุ

เราอาจได้ยินได้ฟังคนไทยจำนวนมากที่มักกล่าวว่า จริยธรรมเชิงพฤติกรรมของคนไทยเสื่อมลงเพราะรับวัฒนธรรมตะวันตกมา จริง ๆ แล้ววัฒนธรรมตะวันตกมิใช่เป็นวัฒนธรรมหนึ่งเดียว แต่แตกต่างกันไปในหลายประเทศ หลายทวีป สิ่งที่ชัดเจนในการรับวัฒนธรรมตะวันตก คือการรับเอาวัฒนธรรมด้านวัตถุ ซึ่งเป็นรูปแบบของวัฒนธรรมที่เห็นได้ง่ายและชัดเจน ในทางทฤษฎีสังคมวิทยาได้แบ่งองค์ประกอบของวัฒนธรรมออกเป็น 3 องค์ประกอบ คือ

1. องค์ประกอบวัฒนธรรมทางวัตถุ (Material Culture)
2. องค์ประกอบวัฒนธรรมทางกฎระเบียบ (Normative Culture)
3. องค์ประกอบวัฒนธรรมทางความรู้ (Cognitive Culture)

วัฒนธรรมทางวัตถุ เช่น โทรศัพท์ รถยนต์ กล้องถ่ายรูป คอมพิวเตอร์ เป็นต้น เป็นสิ่งที่อำนวยความสะดวกแก่การดำเนินชีวิต และสามารถใช้ได้ง่าย และเมื่อใช้แล้วยังก่อให้เกิดความรู้สึกทันสมัย และความเป็นผู้มีรสนิยมที่ดีแก่ผู้ใช้ หรือผู้ใช้ได้รับความยกย่องจากผู้พบเห็นว่าเป็นบุคคลที่มีฐานะดี เพราะบ่งบอกถึงระดับชั้นของผู้ใช้ ในขณะที่จริยธรรมที่ควบคู่กับวัตถุนั้นเป็นสิ่งที่ไม่อาจเห็นได้เชิงรูปธรรม เช่นวัฒนธรรมทางกฎระเบียบที่มากับรถยนต์ ตัวอย่างเช่น การหยุดรถให้คนข้ามถนน

ที่ทางมาหลาย อาจไม่ได้รับการถือปฏิบัติ เพราะไม่ได้สร้างความโก้หรู และอาจขัดกับวิถีชีวิต การปฏิบัติในชีวิตประจำวันในสังคมเพราะคนไทยชอบทำอะไรตามใจตนเอง ดังนั้น สังคมไทยรับ วัฒนธรรมด้านวัตถุจากต่างประเทศ โดยเฉพาะจากวัฒนธรรมตะวันตกเป็นส่วนใหญ่ อันที่จริงแล้ว วัตถุเทคโนโลยีทุกชนิดถูกสร้างมาก็เพื่ออำนวยความสะดวกแก่มนุษย์ และเครื่องมือเหล่านั้นมีค่าชั่ว ในตัวเอง แต่คนไทยจำนวนไม่น้อยนำมาใช้ในทางไม่สร้างสรรค์ เช่น ใช้ระบบกล้องวีดีโอมาถ่ายทำ สื่อลามก นำคอมพิวเตอร์มาสร้างเกมส์ที่มีความรุนแรง ใช้คุณภาพลามกจากอินเทอร์เน็ต เป็นต้น แทนที่จะใช้ในการส่งเสริมศีลธรรมอันดีงามแก่สังคม

กล่าวโดยสรุปได้ว่า สิ่งที่กลุ่มผู้มีโอกาสและผู้ด้อยโอกาสทางสังคมปรารถนามากที่สุด คือ การมีครอบครัวมีความสุข การมีสุขภาพดีและมีทรัพย์สินเงินทอง สิ่งเป็นคุณค่าของชีวิต คือ การได้ทดแทนพระคุณผู้ให้กำเนิดและผู้มีพระคุณ ทำให้ครอบครัวมีความสุขและได้ทำงานตาม ความต้องการของตน อาชีพที่ผู้มีโอกาสเลือกมากที่สุดคือเจ้าของธุรกิจหรือกิจการส่วนตัว พนักงานรัฐวิสาหกิจและข้าราชการ ที่มีความแตกต่างกันคือกลุ่มผู้ด้อยโอกาสทางสังคมเลือกอาชีพ เจ้าของธุรกิจหรือกิจการส่วนตัว อาชีพแพทย์-พยาบาล และข้าราชการ ส่วนด้านค่านิยมที่ทั้งสอง กลุ่มเห็นว่ามีค่าสำคัญและเหมาะสมกับการดำเนินชีวิตในปัจจุบัน ได้แก่ ความจงรักภักดีต่อ พระมหากษัตริย์ การทำบุญสร้างกุศล ความเคารพต่อผู้อาวุโส เป็นต้น

ในด้านจริยธรรม ทั้งสองกลุ่มมีความเห็นสอดคล้องกันว่าจริยธรรมที่มีความสำคัญมาก ต่อการดำเนินชีวิตในปัจจุบันได้แก่ความอดทน การระเบียบวินัย ความรับผิดชอบ ความเมตตา ความซื่อสัตย์ ความเสียสละ และความยุติธรรม ในด้านพฤติกรรมเชิงจริยธรรมนั้นทั้งสองกลุ่ม ให้ความเห็นสอดคล้องกันว่าพฤติกรรมที่ไม่ควรให้เกิดขึ้นในสังคม คือ การเบียดเบียนทรัพย์สิน ของราชการไปเป็นของตนเอง การรับสินบน เสพยาเสพติด การค้าขายยาเสพติด การลักขโมย การฆ่าคน การบริการทางเพศ การนอกใจคู่สมรส เป็นต้น กล่าวได้ว่า ความคิดของคนไทยใน สังคมในปัจจุบันยังมีความคิดสอดคล้องกับจริยธรรม ทั้งผู้มีโอกาสและผู้ด้อยโอกาสทาง สังคมเป็นผู้อยู่ภายใต้วัฒนธรรมอันเดียวกัน จึงมีค่านิยมแห่งความปรารถนาสอดคล้องคลึง กันคล้ายคลึงกัน เพราะเป้าหมายของชีวิตเป็นสิ่งที่สังคมสร้างหรือกำหนดขึ้นมา สมาชิกในสังคม จึงได้เรียนรู้ผ่านกระบวนการขัดเกลาทางสังคม หรือกระบวนการประภคติ (Socialization) ที่ถูกต้องตามหลักทฤษฎีทางสังคมวิทยาที่กล่าวไว้ว่า ความร่ำรวย ความยากจนเป็นสถานภาพ ทางสังคม ไม่ได้ทำให้คุณค่าของความเป็นคนเปลี่ยนไป ดังนั้น กลุ่มคนจึงมีค่านิยมและความต้องการ ที่คล้ายคลึงกัน

6.3 ข้อเสนอแนะ

6.3.1 ข้อเสนอแนะเพื่อนำผลการวิจัยไปใช้

- 1) รัฐต้องส่งเสริมกิจกรรมการเรียนรู้อย่างจริงจัง เพื่อให้ประชาชนเห็นว่าพฤติกรรมเชิงจริยธรรมมีความเกี่ยวข้องกับคุณค่าของชีวิต
- 2) ต้องสร้างจิตสำนึกให้กลุ่มคนได้ตระหนักถึงคุณค่าที่แท้จริงของชีวิต ด้านจริยธรรมมากกว่าคุณค่าที่เกิดจากวัตถุภายนอก ทั้งนี้เพื่อให้เกิดประโยชน์สุขแก่สังคมอย่างแท้จริง
- 3) ควรรณรงค์ให้ประชาชนไทยมีการยกย่องผู้มีจริยธรรม แม้จะไม่ร่ำรวยแทนที่จะยกย่องเฉพาะคนรวยและผู้มีตำแหน่งในสังคม

6.3.2 ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยต่อไป

- 1) ศึกษาเปรียบเทียบทัศนะคุณค่าของชีวิตของกลุ่มคนที่มีแตกต่างกัน ควรเลือกกลุ่มตัวอย่างในจังหวัดอื่น ๆ ด้วยเพื่อให้ความแตกต่างที่ชัดเจนยิ่งขึ้น
- 2) ควรศึกษาคุณค่าของชีวิตที่มีความสัมพันธ์กับจริยธรรม เพื่อจะไปสู่ภาคปฏิบัติจริง ๆ ว่าบุคคลได้นำไปประพฤติปฏิบัติมากน้อยเพียงใด
- 3) ควรมีการศึกษาว่ากลุ่มคนที่แตกต่างกันในสังคมมีความรู้สึกว่าตนเองมีความขาดสิ่งใดในชีวิต
- 4) ควรมีการศึกษาด้านรสนิยมระหว่างกลุ่มคนที่แตกต่างกันในฐานะทางเศรษฐกิจ

บรรณานุกรม

ภาษาไทย

กระทรวงแรงงานและสวัสดิการสังคม. (2538). รายงานผลการสำรวจการเข้า-ออกงาน และความ
ต้องการแรงงานปี 2538.

กฤษฎา วงษาสันต์และคณะ. (2542). วิถีไทย. กรุงเทพฯ: เวิร์คเวฟ เอ็ดดูเคชั่น.

กานดา ศิลเจริญ. (2545). ความพึงพอใจในการรับสวัสดิการเบี้ยยังชีพคนพิการ :ศึกษาเฉพาะกรณี
ในกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ปริญญาสังคมสงเคราะห์ศาสตรมหาบัณฑิต,
สาขาการบริหารและนโยบายสวัสดิการสังคม คณะสังคมสงเคราะห์ศาสตร์
มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

กรองแก้ว อยู่สุข. (2539). พฤติกรรมองค์การ. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ก่อ สวัสดิ์พานิช. (2518). วัยรุ่นกับค่านิยมและระบบศีลธรรม : ความรู้เกี่ยวกับการศึกษา. กรุงเทพฯ:
กรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ.

กองป้องกันและบำบัดยาเสพติด. สำนักงานอนามัย กรุงเทพมหานคร. (2542). โทษของยาเสพติด.
กรุงเทพฯ: สำนักงานอนามัย.

กীরติ บุญเจือ. จริยศาสตร์สำหรับผู้เริ่มเรียน ชุดพื้นฐานปรัชญา. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช จำกัด.

เกศินี หงสนันท์. (2517). รัฐวิสาหกิจไทย. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.

เกรียงศักดิ์ เจริญวงศ์ศักดิ์. (2540). ปฏิรูปครอบครัว. กรุงเทพฯ : ส.เอเชีย เพรส (1989).

_____. (2541). สังคมน่าอยู่ : ข้อเสนอแนะทางสังคมแห่งความดี. กรุงเทพฯ: ส.เอเชียเพรส (1989).

_____. (2542). สังคมพหุเอกานิยม:เอกภาพในความหลากหลาย. กรุงเทพฯ: ส.เอเชียเพรส (1989).

โกศล วงศ์สวรรค์ และคณะ. (2537). ปัญหาสังคม. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์รวมสาส์น.

คณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ. (2525). คู่มือวิทยาการฝึกอบรมการสร้างเสริมค่านิยม. กรุงเทพฯ.

คณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ. (2539). สังคมไทย 2539. กรุงเทพฯ:
ฝ่ายการศึกษาและวิจัยการพัฒนาสังคม กองศึกษาและเผยแพร่การพัฒนา.

_____. (2540). สังคมไทย 2540. กรุงเทพฯ: ฝ่ายการศึกษาและวิจัยการพัฒนาสังคม กองศึกษาและ
เผยแพร่การพัฒนา.

- คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์. มหาวิทยาลัยมหิดล. (2543). ปริญญานิเทศน์นักศึกษาใหม่ประจำปีการศึกษา 2543. นครปฐม. [เอกสาร].
- คณะกรรมการพัฒนากิจการกรมละบพาทสตร์. สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจสังคม. (2523). สถานภาพปัจจุบันของสตรีไทย. กรุงเทพฯ: อนงค์ศิลป์การพิมพ์.
- โครงการวิชาบรรณการหมวดศึกษาทั่วไป. มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. (2541). มนุษย์กับสังคม. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- ฉวีวรรณ วรรณประเสริฐ. (2522). สังคมไทย. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แพรวพิตยา.
- เฉลิมพล ศรีหงส์. (2531). การบริหารรัฐวิสาหกิจ. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- ไฉน ประกอบผล, พระมหา. (2544). การศึกษาหลักพุทธจริยธรรมเรื่องหน้าที่ของบุตรธิดาต่อบิดามารดา : ศึกษาเฉพาะกรณีนักเรียนโรงเรียนปากเกร็ดจังหวัดนนทบุรี. วิทยานิพนธ์ปริญญาอักษรศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.
- ชัยอนันต์ สมุทวณิช. (2537). การเปลี่ยนแปลงกับความรู้ในยุคโลกาวัตร์. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ตะวันต.
- ชูชาติ ศิวกาญจน์. (2540). ปัญหาสังคม. นครปฐม: กองบังคับการวิชาการ โรงเรียนนายร้อยตำรวจ.
- จิตยา สุวรรณะชญ. (2527). สังคมวิทยา. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช จำกัด.
- ณรงค์ ศรีสวัสดิ์. (2529). สังคมวิทยาชนบท. กรุงเทพฯ: เนติกุลการพิมพ์.
- ณรงค์ เส่งประชา. (2521). สังคมวิทยาเบื้องต้น (สังคม101). นครปฐม: วิทยาลัยครุนครปฐม.
- ดารณี สืบนุการณ. (2544). ความสัมพันธ์ของการฝึกอบรมบุคลากรกับความมั่นคงทางอาชีพ : ศึกษากรณี : บริษัทเวชภัณฑ์ในประเทศไทย. วิทยานิพนธ์ปริญญาสังคมสงเคราะห์ศาสตรมหาบัณฑิต สาขาการบริหารและนโยบายสวัสดิการสังคม คณะสังคมสงเคราะห์ศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- ตุลา มหาพสุธานนท์. (2545). หลักการจัดการหลักการบริหาร. กรุงเทพฯ: บริษัทธนรัชการพิมพ์ จำกัด.
- ทัศนีย์ ทองสว่าง. (2537). สังคมไทย. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์โอเคียนสโตร์.
- ทิพย์พรรณ นพวงศ์ ณ อยุธยา และคณะ. (2542). ประมวลจริยธรรมของสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร. กรุงเทพฯ: สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร.
- ธรรมปิฎก, พระ (ประยุทธ์ ปยุตโต). (2537). ชีวิตที่สมบูรณ์. (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: สหธรรมิก.
- _____. (ประยุทธ์ ปยุตโต). (2540). บทบาทนักศึกษาในการศึกษาพุทธศาสนา. กรุงเทพฯ : ธรรมสภา.
- รัชชัย ชัยจิรฉายากุล. (2529). การศึกษาคุณสมบัติของค่านิยมพื้นฐานทางจริยธรรมของคนไทย. วิทยาลัยนครปฐม: คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล.

- ธำรงค์ อุคตไพจิตรกุล. (2541). สังคมศาสตร์พื้นฐานการศึกษา. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร.
- นงลักษณ์ เทพสวัสดิ์. (2541). วิเคราะห์ปัญหาสังคม. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- นิพนธ์ คันทะเสวี. (2528). มนุษย์สัมพันธ์เพื่อการพัฒนาสังคม. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์โอเคียนสโตร์.
- บุญธรรม กิจปริศนาบริสุทธิ์. (2527). ระเบียบวิธีการวิจัยทางสังคมศาสตร์. กรุงเทพฯ: การพิมพ์พระนคร
- บุญมี แท่นแก้ว. (2539). จริยศาสตร์. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์โอเคียนสโตร์.
- ประชุม สุวดี. (2523). หาบเร่ในกรุงเทพมหานคร : รายงานการวิจัย. คณะสถิติประยุกต์ สถาบันพัฒนาบริหารศาสตร์.
- ประภาเพ็ญ สุวรรณ. (2526). ทัศนคติ : การวัด การเปลี่ยนแปลง และพฤติกรรมอนามัย. (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์โอเคียนสโตร์.
- ประสาธน์ หลักศิลา. (2511). สังคมวิทยา. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์ก้าวหน้า.
- ประสาร มาลากุล ณ อยุธยา. (2521). ค่านิยมและความคาดหวังของเยาวชนไทย. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- ปรัชญา เวสารัชช์. (2528). ปัญหาการพัฒนาชนบทไทย. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- พิชิต พัทธกัญเทพสมบัติ และธีรเวทย์ ประมวลรัฐการ. (2538). โครงสร้างสังคมไทย. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย.
- พินิจ ลาภธนานนท์ และคณะ. (2537). การสำรวจทัศนคติต่อภาวะทางสังคมเมือง : รายงานการสำรวจ. สถาบันวิจัยสังคม จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- พัทธา สายหู. (2516). ความเข้าใจเกี่ยวกับกลไกทางสังคม. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์พิมพ์เนศ.
- _____. (2516). โลกสมมุติ. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์ศึกษาสยาม.
- _____. (2517) ปัญหาสังคมในประชากรกับการอยู่รอด. กรุงเทพฯ: (คณะกรรมการดำเนินงานเนื่องในปีประชากรโลก).
- ไพฑูรย์ เครือแก้ว. (2513). ลักษณะสังคมไทย. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์ธงไทย.
- ไพโรจน์ สิตปรีชา. (2523). การบริหารงานบุคคลในราชการพลเรือนไทย. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช จำกัด.
- ไพศาล วิศาล, พระ และสมควร ฝัองามดี. (2533). เลขอบฟ้าเขียว. กรุงเทพฯ: มูลนิธิโกมลคีมทอง.
- ยศ สันตสมบัติ. (2535). แม่หญิงสีขาวตัว ชุมชนกับการค้าประเวณีในสังคมไทย. กรุงเทพฯ: สถาบันชุมชนท้องถิ่นพัฒนา.
- รัชนิกร เศรษฐ. (2523). สังคมและวัฒนธรรมไทย. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์พิมพ์เนศ.

- รัตนา อัครภูมิสุวรรณ. (2542). สังคมไทยกับการเสริมสร้างคุณภาพชีวิต. กรุงเทพฯ: ศูนย์การพิมพ์
แก่นจันทร์ จำกัด.
- ราชบัณฑิตยสถาน. (2524). พจนานุกรมศัพท์สังคมวิทยา อังกฤษ - ไทย ฉบับราชบัณฑิตยสถาน.
กรุงเทพฯ: บริษัทรุ่งศิลป์การพิมพ์ จำกัด.
- ละเอียด นาวานุเคราะห์. (2532). ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับธุรกิจ. กรุงเทพฯ: สถาบันเทคโนโลยี
ราชมงคลวิทยาเขตอุเทนถวาย.
- ลิขิต ชีรเวทิน. (2535). การวิวัฒนาการเมืองการปกครองไทย. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์
มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- วรชัย จันทร (1 เมษายน 2525). ความจริงบางอย่างเกี่ยวกับโสเภณี. สยามรัฐรายวัน.
- วราคม ที่สุกะ. (2541). สังคมวิทยากับการศึกษา. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ประสานมิตร.
- วารสารพุทธจักร ปีที่ 49 ฉบับที่ 10 ตุลาคม 2538. มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย.
- วิชัยญา บำรุงชล. (2541). การมีส่วนช่วยสนับสนุนชุมชนเมืองของกิจการทางเศรษฐกิจนอกระบบ
ในเขตชั้นในของกรุงเทพมหานคร : กรณีศึกษาหาบเร่ - แผงลอยในปทุมวัน บางรัก
ราชเทวี และพญาไท. วิทยานิพนธ์หลักสูตรสังคมศาสตรมหาบัณฑิต สาขาการวางแผน
ชุมชนเมืองและสภาพแวดล้อม บัณฑิตวิทยาลัย สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณ
ทหารลาดกระบัง.
- วิชาการ, กรม. (2523). แนวทางการพัฒนาจริยธรรมไทย : (เอกประกอบ) การประชุมทางวิชาการ
เกี่ยวกับจริยธรรมไทย. กรุงเทพฯ: กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ.
- วิเชียร ชานูตรบุญจาริก และคณะ. (2542). ความจริงของชีวิต. กรุงเทพฯ: เวิร์คเวฟ เอ็ดดูเคชั่น.
- วิภาพันท์ ก่อเกียรติจิกร, บรรณาธิการ. (2542). สรุปสถานการณ์สังคมไทย 2541. คณะกรรมการเผยแพร่
และส่งเสริมงานพัฒนา(ผสพ).
- ศุภรัตน์ รัตนมุขย์. (2529). คู่มือผู้บริหารด้านสวัสดิการครอบครัวลูกจ้างในสถานที่ประกอบการ.
โครงการประกร สภาองค์การนายจ้างแห่งประเทศไทย. องค์การแรงงานระหว่างประเทศ.
- สมภาร พรหมทา. (2525). พุทธศาสนากับปัญหาจริยธรรม. กรุงเทพฯ: สารมวชน.
- _____. (2538). ปรัชญาสังคมและการเมือง. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สัญญา สัญญาวิวัฒน์. (2536). ทฤษฎีสังคมวิทยา (การสร้าง การประเมินค่าและประโยชน์).
กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สิวลี ศิริโล. (2538). จริยศาสตร์สำหรับพยาบาล. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งมหาจุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย.

- สุจิต บุญบงการ และคณะ. (2521). มนุษย์กับสังคม. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุนทร โคมิน และสมิท สมัตรการ. (2522). รายงานการวิจัยค่านิยมและระบบค่านิยมไทย : เครื่องมือในการสำรวจวัด. สำนักวิจัยสถาบันสถาบันพัฒนาบริหารศาสตร์. [เอกสารอัดสำเนา].
- สุนันทา แส่นประเสริฐ. (2540). วิถีชีวิตของผู้ประกอบการค้าแหล่งจำหน่ายอาหาร ในเขตเทศบาลเมืองลพบุรี. วิทยานิพนธ์ปริญญาพัฒนบริหารศาสตรมหาบัณฑิต (พัฒนาสังคม). คณะพัฒนาสังคม สถาบันพัฒนาบริหารศาสตร์.
- สุพัตรา สุภาพ. (2525). ปัญหาสังคม. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- _____. (2527). สังคมวิทยา. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช จำกัด.
- _____. (2531). สังคมและวัฒนธรรมไทย. (พิมพ์ครั้งที่ 4). กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- สุพัตรา ศรีโลหะสิน. (2544). ความต้องการสวัสดิการของพนักงานธนาคารกรุงเทพ จำกัด (มหาชน) : ศึกษากรณี ภาคนครหลวง 3. สารนิพนธ์ปริญญาสังคมสงเคราะห์ศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาการบริหารและนโยบายสวัสดิการสังคม คณะสังคมสงเคราะห์ศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- สุภาวดี มิตรสมหวัง. (2526). สังคมไทย. กรุงเทพฯ : ศูนย์บริการเอกสารประกอบคำสอนและตำรา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- สุภรธรรม มงคลสวัสดิ์. (2544). แนวทางการส่งเสริมอาชีพคนพิการ. วิทยานิพนธ์ปริญญาสังคมสงเคราะห์ศาสตรมหาบัณฑิต สาขาการจัดการโครงการสวัสดิการสังคม บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ.
- สุรพงษ์ ไสธนะเสถียร. (2531). คุณลักษณะทางสังคมของชาวมุสลิม และการสนองตอบรัฐบาล. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุลักษณ์ ศิวรักษ์. (2522). จริยธรรมในสังคมไทยในทัศนะของฝ่ายศาสนา. (เอกสารประกอบการสัมมนาจริยธรรมในสังคมไทยปัจจุบัน. จัดพิมพ์โดยสำนักงานกรรมการการศึกษาแห่งชาติ สำนักงานนายกรัฐมนตรี). กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์กรมการศาสนา.
- โสภา อ่อนโอภาส. (2544). การพิทักษ์สิทธิประโยชน์ของนักสังคมสงเคราะห์. กรุงเทพฯ: สมาคมนักสังคมสงเคราะห์แห่งประเทศไทย (เอกสารประกอบการอบรมความรู้และการปฏิบัติงานสังคมสงเคราะห์สำหรับบุคคลทั่วไป)
- _____. (2526). สังคมวิทยาปัญหาสังคม. กรุงเทพฯ: เจ้าพระยาการพิมพ์.
- อมรา พงศาพิชญ์. (2524). วัฒนธรรม ศาสนา และชาติพันธุ์. (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- อดุลย์ ดันประยูร. (2526). ปัญหาสังคม. กรุงเทพฯ: พีระพริษา.

- อนเนก เหล่าธรรมทัศน์ และคณะ. (2528). วิพากษ์สังคมไทย. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์อมรินทร์.
- อรรถ อางอ่ำ และจรรยา เศรษฐบุตร. (2537). โสเภณีเด็กในสังคมไทย : ผลการวิเคราะห์เอกสาร และการประมาณการตัวเลขที่ใกล้เคียง. นครปฐม: สถาบันวิจัยประชากร มหาวิทยาลัยมหิดล.
- อัญจวิภา ชาญเจริญ. (2544). แนวคิดการพิทักษ์สิทธิประโยชน์ตนเองของผู้ค้าหาบเร่แผงลอย : ศึกษาเฉพาะกรณีกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ปริญญาสังคมสงเคราะห์ศาสตร มหาบัณฑิต สาขาการจัดการโครงการสวัสดิการสังคม บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ.
- อรรถจักร์ สัตยานุรักษ์. (2528). การเปลี่ยนแปลงโลกทัศน์ชนชั้นผู้นำไทยตั้งแต่ รัชกาลที่ 4 – พ.ศ.2475. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อานนท์ อาภาภิรม. (2517). ลักษณะสังคมและปัญหาสังคมไทย. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช จำกัด. _____ . (2521). ลักษณะสังคมและปัญหาของสังคม. กรุงเทพฯ: พีระพัฒนา.
- อุทัย หิรัญโต. (2519). สังคมวิทยาประยุกต์. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์โอเคียนสโตร์. _____ . (2522). หลักสังคมวิทยา. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์โอเคียนสโตร์.

ภาษาอังกฤษ

- Baier, K & Rescher., N (1969). The Impact of Technological in American Values. New York: Collierb-Macmillan Canada Ltd..
- Clyde Kluckhohn. (1962) Culture and Behavior. New York: The free press of Glencoe.
- Feather, M.T. (1975). Value in Education and Society. New York: A Division of Macmillan
- Gaus, G.F. (1990). Value and Justification : The Foundation of Liberal Theory. New York: Combrige University Press
- Halstead, MJ. & Tayloy, J. (1996). Values in Education and Education in Values. London: Washington. D.C.
- Henry Paratt Fairchild and Others. (1972) Dictionary of Sociology and Related Sciences. Newjersey: Littlefield, Adoms & Co.,Ltd.
- John, H. (1985). The Value of Life. London: Routidoes & Kegen Paul.
- Johnn, R.O. (1976). Freedom and Value. New York: Fordhom University Press.
- Leiser, B. M. (1996) Values in Conflicts : Life , Liberty, and the Rule of Law. New York: Macmillan Publishing Co., Inc.

- Mckee, James B. (1969). Introduction to Sociology. New York: Holt, Rinehart and winston.
- Radnitzky, G. & Bouillon,. H. (1995). Values and the Social Order. USA: Athenaeum Press Ltd.
- Rubington E. and Weiberg Matin S. (ens.). (1971). Study of Social Problems. New York: Oxford University press.
- Thomas Ford Hault. (1969). Dictionary of Modern Sociology. New Jersey: Littlefield, Adoms & Co.,Ltd.
- Titus, H.H. (1966). Ethics for Today. New York: Eurasia Publishing House (Pvt) Ltd.
- Wellman, C. (1988). Morals and Ethics. New York: Prentice-Hall, Inc.

ภาคผนวก

แบบสอบถามเพื่อการวิจัย

เรื่อง ศึกษาคุณค่าของชีวิตในสังคมไทยจากทัศนะของกลุ่มคนที่มีความแตกต่างกันทางสังคม

คำชี้แจง

1. แบบสอบถามฉบับนี้แบ่งออกเป็น 3 ตอน
ตอนที่ 1 เป็นคำถามเกี่ยวกับข้อมูลส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถาม 5 ข้อ
ตอนที่ 2 เป็นคำถามเกี่ยวกับความคิดเห็นเรื่องคุณค่าของชีวิต-จริยธรรม 42 ข้อ
ตอนที่ 3 เป็นคำถามเกี่ยวกับแนวคิดเชิงจริยธรรมเกี่ยวกับพฤติกรรม 24 ข้อ
2. กรุณาตอบแบบสอบถามให้ครบทุกข้อ เพื่อให้เป็นแบบสอบถามที่สมบูรณ์ที่จะนำไปใช้ประโยชน์ได้
3. การตอบแบบสอบถามฉบับนี้ ไม่มีการระบุชื่อผู้ตอบแบบสอบถาม จึงไม่มีผลกระทบกระเทือนใด ๆ ต่อการปฏิบัติงานในหน่วยงานของท่าน แต่คำตอบของท่านจะเป็นประโยชน์ในการศึกษา
4. คำตอบของท่านที่ตอบในแบบสอบถามฉบับนี้จะถูกเก็บรักษาไว้เป็นความลับ ซึ่งผู้วิจัยจะใช้ประโยชน์เฉพาะการวิจัยครั้งนี้เท่านั้น

ขอขอบคุณในความร่วมมือ

พระสมุห์ประทีป อารทวิริโย

นิสิตปริญญาโท วิชาเอกจริยศาสตร์ศึกษา

คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล

ตอนที่ 1
ด้านข้อมูลส่วนตัว

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง ☐ ที่ตรงกับสภาพความเป็นจริงเกี่ยวกับตัวท่านมากที่สุด

1. เพศ

☐

ชาย

☐

หญิง

2. อายุ

☐

ต่ำกว่า 25 ปี

☐

25 – 34 ปี

☐

35 - 44 ปี

☐

45 - 54 ปี

☐

55 ปีขึ้นไป

3. สถานภาพ

☐

โสด

☐

สมรส

☐

หย่า

☐

หม้าย

4. การศึกษา

☐

ประถมศึกษา

☐

มัธยมศึกษาตอนต้น

☐

มัธยมศึกษาตอนปลาย / ปวช.

☐

อนุปริญญา / ปวส. / ปวท.

☐

ปริญญาตรี

☐

ปริญญาโท

☐

ปริญญาเอก

☐

อื่น ๆ (โปรดระบุ).....

5. อาชีพ

☐

รับราชการ

☐

พนักงานรัฐวิสาหกิจ

☐

เจ้าของธุรกิจ/บริษัท

☐

พนักงานบริษัทเอกชน

☐

รับจ้าง

☐

ค้าหาบเร่แผงลอย

☐

ไม่มีงานทำ

☐

อื่น ๆ (โปรดระบุ).....

ตอนที่ 2

ด้านความคิดเห็นเรื่องคุณค่าของชีวิตและจริยธรรม

คำชี้แจง โปรดเลือกข้อคำตอบต่อไปนี้ใส่ตัวเลข 1, 2, และ 3 ในช่อง ☐ โดยเรียงลำดับตามความสำคัญเพียง 3 อันดับ

1. อะไรคือสิ่งที่ท่านคิดว่าสำคัญที่สุดในชีวิตของท่าน (เลือกข้อที่ท่านคิดว่าสำคัญที่สุด 3 อันดับ)

☐ มีครอบครัวที่มีความสุข	☐ มีทรัพย์สินเงินทอง
☐ มีที่อยู่อาศัยงดงามราคาแพง	☐ มีเกียรติยศชื่อเสียง
☐ ได้รับการยอมรับจากสังคม	☐ มีตำแหน่งการงานระดับสูง
☐ มีสุขภาพที่ดี	☐ มีเพื่อนที่ดี
☐ มีการศึกษาดี	☐ อื่น ๆ (โปรดระบุ).....

2. ท่านให้คุณค่ากับอะไรมากที่สุด (เลือกข้อที่ท่านคิดว่าสำคัญที่สุด 3 อันดับ)

☐ การประสบกับความร่ำรวยมหาศาล	☐ การได้ทดแทนบุญคุณบิดามารดา
☐ การมีความสุขกับครอบครัว	☐ การได้ทำประโยชน์ให้แก่สังคม
☐ การได้ปฏิบัติตามหลักธรรมในศาสนา	☐ การมีชื่อเสียงเป็นที่รู้จักอย่างกว้างขวาง
☐ การได้ท่องเที่ยวเพื่อผ่อนคลายความเครียด	
☐ การได้ใช้ชีวิตการทำงานที่เหมาะสมกับความต้องการ	

3. อาชีพที่ท่านพึงประสงค์ที่สุด (เลือกข้อที่ท่านคิดว่าสำคัญที่สุด 3 อันดับ)

☐ เป็นแพทย์-พยาบาล	☐ เป็นวิศวกร-สถาปนิก-มัณฑนากร
☐ เป็นเจ้าของธุรกิจ - กิจการส่วนตัว	☐ เป็นดารา นักแสดง-นักร้อง
☐ เป็นพนักงานรัฐวิสาหกิจ	☐ เป็นพนักงานบริษัทเอกชน
☐ เป็นข้าราชการ	☐ เป็นอัยการ-ผู้พิพากษา
☐ เป็นนักการเมือง	☐ เป็นนักการทูต

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างที่ตรงกับความคิดและความรู้สึกของท่านมากที่สุด

4. ถ้าเลือกได้ท่านจะเลือกเกิดในครอบครัวแบบใด

☐ ครอบครัวที่มีฐานะร่ำรวย	☐ ครอบครัวที่มีความอบอุ่น
☐ ครอบครัวที่มีการศึกษา	☐ ครอบครัวที่มีเกียรติในสังคม
☐ ครอบครัวที่สังคมยอมรับ	☐ ครอบครัวที่มีงานและตำแหน่งที่มั่นคง
☐ อื่น ๆ (โปรดระบุ).....	

5. สิ่งที่คุณคาดหวังในการมีครอบครัวที่สำคัญที่สุด

☐ ให้กำลังใจต่อกัน	☐ ให้ความมั่นใจต่อกัน
☐ เป็นที่พึ่งเมื่อในยามมีทุกข์	☐ เป็นเพื่อนกันทุกสถานการณ์
☐ ช่วยเหลือกันในการสร้างฐานะทางครอบครัว	
☐ อื่น ๆ (โปรดระบุ).....	

6. ครอบครัวที่ท่านปรารถนา มีลักษณะอย่างไร

☐ ครอบครัวอบอุ่นประกอบด้วยตัวท่าน คู่ครอง บุตร พี่น้อง บิดามารดา อยู่ร่วมกัน
☐ ครอบครัวอบอุ่นประกอบด้วยตัวท่าน คู่ครอง บุตร บิดามารดา อยู่ร่วมกัน
☐ ครอบครัวอบอุ่นประกอบด้วยตัวท่าน คู่ครอง บุตร อยู่ร่วมกัน
☐ ครอบครัวอบอุ่นประกอบด้วยตัวท่าน คู่ครอง อยู่ร่วมกัน
☐ พอใจอยู่คนเดียว
☐ อื่น ๆ (โปรดระบุ).....

7. ท่านประสงค์อยากเป็นผู้มีชื่อเสียงในสังคมหรือไม่

☐ ต้องการ	☐ ไม่ต้องการ

8. ท่านอยากมีคูครองแบบใด

- ☐ เป็นคนดี
- ☐ ฐานะร่ำรวย
- ☐ มีความรู้ - ความสามารถ
- ☐ อื่น ๆ (โปรดระบุ).....

- ☐ รูปสวย-หล่อ
- ☐ ชื่อศักดิ์ศรีคู่ครอง
- ☐ มีตำแหน่งหน้าที่การงานดี

9. เมื่อมีคู่ครองแล้วท่านต้องการมีบุตรหรือไม่

- ☐ ต้องการ
- ☐ ไม่ต้องการ

10. ท่านต้องการมีบุตรเพราะเหตุใด

- ☐ เพื่อดูแลในยามเจ็บไข้
- ☐ เพื่อไว้เป็นเพื่อน
- ☐ เพื่อเป็นทายาทสืบวงศ์ตระกูล
- ☐ เพื่อไว้รับมรดก
- ☐ เพื่อความมั่นคงของครอบครัว
- ☐ อื่น ๆ (โปรดระบุ).....

11. ท่านปรารถนาจะมีความรู้ในระดับใด

- ☐ ปริญญาตรี
- ☐ ปริญญาเอก
- ☐ อื่น ๆ (โปรดระบุ).....
- ☐ ปริญญาโท
- ☐ ความรู้ในภูมิปัญญาท้องถิ่น

12. ถ้าท่านเลือกได้ท่านจะเลือกอยู่บ้านแบบไหน

- ☐ เรือนทรงไทย
- ☐ บ้านไม้สมัยใหม่
- ☐ คอนโดมิเนียม
- ☐ คลาสสิกสมัยใหม่
- ☐ บ้านแบบทาวนเฮาส์
- ☐ บ้านเล็กในสวน

13. ท่านอยากมีบุคลิภาพแบบใด

- ☐ มาตรฐาน
- ☐ สุขุม
- ☐ น่าเกรงขาม
- ☐ สุภาพกับทุกคน
- ☐ นุ่มนวลแบบไทย
- ☐ มีอารมณ์ขัน
- ☐ คล่องแคล่ว
- ☐ อื่น ๆ (โปรดระบุ).....

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องทางขวามือที่ตรงกับระดับความคิดและความรู้สึกของท่านมากที่สุด

ข้อความ	ระดับความคิดและความรู้สึก				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
คำนิยมต่อไปนี้มีมีความสำคัญต่อชีวิตของท่านมากน้อยเพียงใด					
1. ความจงรักภักดีต่อพระมหากษัตริย์					
2. การทำบุญทำกุศล					
3. ความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ต่อกัน					
4. ความเคารพต่อผู้อาวุโส					
5. ความกล้าหาญ					
6. การมีเขวามันปัญญาคี					
7. ความสวยงามทางร่างกาย					
8. ขกยงสตรี					
9. การบริโภคนเป็นเรื่องสำคัญ					
10. การรู้จักวางเฉยต่อเหตุการณ์ต่าง ๆ					
11. การมีภาพลักษณ์ที่ดี					
12. การรู้จักเอาตัวรอด					
13. ความกตัญญู					
14. ความอดทน					
15. การ มีระเบียบวินัย					
16. ความรับผิดชอบ					
17. ความเมตตา					
18. ความสามัคคี					
19. ความซื่อสัตย์					
20. ความเสียสละ					
21. ความประหยัด					
22. ความยุติธรรม					

ข้อความ	ระดับความคิดและความรู้สึก				
	ไม่เหมาะสมเลย	ไม่เหมาะสม	เหมาะสมบ้างโอกาส	เหมาะสม	เหมาะสมมาก
คำนิยมต่อไปนี้ เป็นสิ่งที่เหมาะสมกับการดำรงชีวิตในปัจจุบันหรือไม่					
1. การยกย่องคนมีเงิน					
2. การยกย่องคนมีอำนาจ					
3. ความรักสนุก					
4. การทำงานโดยใช้แรงงาน					
5. ส่งเสริมเฉพาะพวกพ้อง					
6. รักความสบาย					
7. ชอบความหรูหรา					

ตอนที่ 3

แนวคิดเชิงจริยธรรมเกี่ยวกับพฤติกรรม

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องทางขวามือที่ตรงกับระดับความคิด และความรู้สึกของท่านมากที่สุด

ข้อความ	ระดับความคิดและความรู้สึก				
	ยอมรับไม่ได้ อย่างยิ่ง	ยอมรับ ไม่ได้	เฉย ๆ	พอยอมรับ ได้	เป็นเรื่องปกติ ในสังคม
ท่านมีความคิดเห็นกับพฤติกรรมเหล่านี้อย่างไร					
1. การเปิดบัญชีทรัพย์สินของทางราชการ ไปเป็นของตน					
2. การรับสินบน					
3. การเล่นการพนัน					
4. การซื้อสื่อลามก					
5. การเสพสุรา/ของมึนเมา					
6. การเสพยาเสพติด					
7. การค้ายาเสพติด					

ข้อความ	ระดับความคิดและความรู้ลึก				
	ยอมรับไม่ได้ อย่างยิ่ง	ยอมรับ ไม่ได้	เฉย ๆ	พอยอมรับ ได้	เป็นเรื่องปกติ ในสังคม
8. การลักขโมย					
9. การใช้สิทธิพลข่มขู่ฝ่ายตรงข้าม					
10. การฆ่าคน					
11. การขายตัว (ขายบริการทางเพศ)					
12. การนอกใจคู่สมรส					
13. การซื้อบริการทางเพศกับหญิงขายบริการ					
14. การมีสัมพันธ์ทางเพศสัมพันธ์กับเด็ก อายุต่ำกว่า 18 ปี					
15. การทุจริตโกง					
16. การทุจริตปิดบังความจริง					
17. การทุจริตส่อเสียด					
18. การทุจริตหาบ					
19. การทุจริตใช้อาวุธ					
20. การกินสมองลิง					
21. การกินช้างตีนหมี่					
22. การกินหูฉลาม					
23. การกินปลาช่อน / ปลาตุก					
24. การกินปูทะเล					

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ- นามสกุล	พระสมุห์ประทีพย์ สังข์สุข
วัน/เดือน/ปีเกิด	30 มกราคม 2514
สถานที่เกิด	จังหวัดตรัง ประเทศไทย
ประวัติการศึกษา	มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย (พ.ศ.2537 - 2540) พุทธศาสตรบัณฑิต สาขาปรัชญา (เกียรตินิยมอันดับ 2) มหาวิทยาลัยมหิดล (พ.ศ. 2542 - 2545) ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาจริยศาสตร์ศึกษา
ทุนวิจัย	ทุนสนับสนุนจากสำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย (สกว.)
ตำแหน่งและสถานที่ทำงาน	พ.ศ. 2541 - ปัจจุบัน สำนักงานเจ้าคณะตำบลเขากอบ วัดน้ำพราย อำเภอห้วยยอด จังหวัดตรัง โรงเรียนสิทธิธรรม พระปริยัติธรรมแผนกสามัญศึกษา วัดประสิทธิชัย อำเภอเมือง จังหวัดตรัง โทร. 0-7521-9864 0-6983-5498 0-4111-0195 ตำแหน่ง เจ้าคณะตำบลเขากอบ เจ้าอาวาสวัดน้ำพราย

EXECUTIVE SUMMARY

A STUDY OF VALUES OF LIFE IN THAI SOCIETY FROM THE OPINIONS OF DIFFERENT SOCIAL GROUPS

1. Background

The value of life implies moral principles and ethics. Buddhism holds that living does not have a value in itself but it will be valuable when living is in good harmony with goodness.

On the contrary, the materialistic persons considered wealth as the highest goal of life, while others preferred high education as their goal of life. Besides, there are those who valued performing their duties for the good of society as their good of life.

The source of social norm is the value. The value is the belief that determines social action and behavior in order to arrive at a goal. Value is the model of the way of life. In other words we can say that value is the model that leads to decision and that determines what should be done and what should be omitted. In the social sciences dictionary of the Royal Society, "value" means anything that responds to human desire or any characteristics that can be of use. A value can be considered as most valuable if it can bring about great benefits. Moreover, the value of the same object can vary according to different persons, then we cannot measure with precision the value of any object. In Sociology, the word "value" means what a person uses as a standard to decide and determine his own action. The word "social value" means the desirable model of behavior, this value can be material or non material and it varies according to social groups.

Thai society in the past put high value to the spiritual way of life than the materialistic way of life. People lived together with sympathy, kindness and they gave much importance to ethical values, duty, orders, cooperation, unselfishness for the good of all. Because the Thai value

of life comes from Buddhist principles which provide models of behavior in order to be happy in their life and to be able to live together in peace. Then religion is the highest source of ideal in life. We can say that Buddhism has been the main developing factor for a better life and a better society.

The Thai value of life originated from culture. Culture tells us what is happiness, culture has been the basis of social development, culture conveys cognitive heritage from one generation to another generation through socialization. The Thai people have some common characteristics such as fun-loving, respect for others, respect for the elderly, peace loving, kindness etc. It was said that these characteristics was nearly synonymous to the Thai way of life.

Another source of the Thai value comes from the values from other cultures especially from the west through social interaction.

As a matter of fact, the Thai people are different in their dwellings, age, sex, marital status, customs and religions. We can divide them into two large categories: the privileged and the under-privileged. The first group is composed of those who are in good health, educated, employed and honored in society. The under privileged group is composed of the crippled, the uneducated, the unemployed and the homeless people. These characteristics can be a sharp criteria to divide these two groups apart.

At present, there are a rapid growth of foreign investment. The Thai people learned new knowledge, new ideas, new technologies to develop their country. There are new western value such as being punctual, well disciplined, hard working. On the contrary, a lot of the Thai people prefer luxury and wealth to morality. There are class divisions by wealth, respect for the wealthy with out questioning how wealth come. Very often, the poor person is looked down. Then what are the choices left for them? First, they can feel humiliated, they may feel without value, second, they may want to die, third, they may turn to drug traffic and other crimes.

The Thai people have known social changes, some of them belong to consumerism but they do not like to work. They are extravagant in collecting luxurious objects and they like to use high technology to show their wealth. These fault values can bring about social problem such as non-performing loans problem, corruption, crimes, exploitations, drug traffic, suicide, conflict, prostitution and all kinds of fraud. The goal of education is for them a way to get more money. The consequences are ineffective work, unfaithful services, laziness, respect for the rich without awareness of their immorality.

With changes coming from consumerism, the good old Thai values seem to be abandoned. This is the main reason for the researcher to find out the differences of values of the privileged group and the under privileged and to find out whether their values are in accordance to morality.

To put clarity to this subject, the concept of values on ethics and goals of life will be studied from the privileged group and the under privileged group.

2. Objectives of The study

2.1 To compare the values of life of different social groups in Thai society.

2.2 To study the values of life of the Thai comparing to morality.

3. Scope of the Research

This research is focussed on the analysis the living values of the Thai. The methods used in the study are documentary and survey research. The Thai are divided into two groups: the under-privileged group in Bangkok such as slum dwellers at Klongteuy the unemployed, the crippled and small vendors; the privileged group living in Bangkok such as civil servants, officers of the state-owned business, employees in private sectors, entrepreneurs.

4. Methodology

This study is both a qualitative and quantitative research separated into 2 parts as follows;

4.1 Research methodology

4.1.1 Documentary Research : information from theses, research papers and relevant documents.

4.1.2 Field Survey : questionnaire on opinions on values of life goals of life and views on morality.

4.2 Population and Samples

4.2.1 Population: the under-privileged living in Bangkok.

4.2.2 Population : who the privileged living in Bangkok.

4.2.3 200 samples of the privileged group and 200 samples from the under- privileged group.

5. Operational Definitions

Opinions : opinions of peoples on anything or any one which can be both positive and negative.

Ethics : principles, norms which are models of behavior.

The privileged : people who have special rights or chances available from society such as education social welfare, profession, good health.

The under-privileged : people who do not have the equal rights of education social welfare, jobs and good health. They feel that they are the second class people in society.

Values of life: standards or norms which lead to decision and behavior in order to get a better life.

6. Anticipated Benefits

6.1 To understand about life value of the Thai who have different social class.

6.2 To understand whether living values of the Thai at present conform with morality.

6.3 To provide information on Thai behavior.

6.4 To provide information for researches in the future

7. Discussion

The study of both document and fieldwork about the values of life of the Thai people can be discussed as follows:

7.1 Important values in life and desirable professions.

From this research, it was found that the two groups, the under-privileged and the privileged groups gave much importance to family's happiness, good health and wealth respectively.

For what we considered the value of life the privileged group chose gratitude to parent have a happy life, desirable condition of work respectively. The under-privileged

group had nearly the same preference but the under-privileged has given the wealth their as second goal as well as happiness with their family. The most desirable occupations of the privileged were business, government service and working in a state owned enterprise. The most desirable occupations of the under-privileged were government service, and working in a state owned enterprise. From this research although both groups have selected the values of life such as happiness good health and gratitude to parents they desired also material goals such as wealth.

7.2 Opinions on goals and expectation in life.

Form this research it was found that both the privileged and under-privileged wanted warm families, good education and honor in society etc...They desired to live together with their spouse, children, brothers sisters and parents. But the purpose of having a family was different. The privileged expected their spouse to be together in every situation. While the under-privileged wanted their spouse to help them in difficulty.

Both the privileged and the under-privileged agreed that spouse should be good, honest to their own family. Both groups want children. Children can continue there family and look after the parents in time of sickness. There are different opinions concerning children. The privileged had children to be their friends while the under-privileged had their children in order to receive their heritage. Both groups did not desire power or fame.

Concerning the desirable level of knowledge, the privileged group aimed at a master degree while the under-privileged aimed at a bachelor degree.

Both group preferred little houses in the garden and the Thai style houses rather than other kinds of houses.

Concerning personality ,both group preferred politeness toward other people.

7.3. Opinion on values, moral principle and behavior.

7.3.1 Appreciate values for life at present.

The opinion of both the privileged and under-privileged group expressed what they considered as their values as follows : respect to the King, merit-making kindness, intelligence , courage, and respect the elderly. Both groups considered as less important the following values physical beauty, womanism, consumerism, equanimity. We should remark that the under- privileged group gave most significance to the “ know-how” to get out of diffidently.

About the questions on appropriate life at the present time, the privileged group considered the material values such as respect power, love for comfort, luxury, fun loving as occasionally appropriate, while the under- privileged group considered inappropriate. Both groups rejected the value of promoting one’s own gang.

7.3.2 Ethical values for life at present.

Both the privileged group and the under-privileged groups agreed that endurance, discipline, kindness, faithfulness, unselfishness, saving and justice were indispensable for life. The privileged gave much importance to gratitude while the under- privileged considered it as secondary importance.

7.3.3 Opinion on ethical behavior

The findings of the research reveal the unwanted behavior for the privileged and the under – privileged group as follows: corruption, drug addiction, drug traffic, theft, violation, killing, prostitution, adultery, rudeness, sexual intercourse with prostitution under 18 year. The privileged group did reject false speech while the under- privileged group did not condemn it. On the contrary’ the privileged tolerate boasting while the under-

privileged could not. Both groups rejected the behavior of eating the monkey's brain the bear's feet as a special nourishment. Both groups did not object eating the shark's fin, and they had the same attitude for eating catfishes, snakeheads, sea crabs.

8. Conclusion

In brief, the most valuable goals for both the privileged and the under-privileged group were happiness in the family, good health, and wealth. Their values for life were gratitude, happy family and working in a desirable condition. The profession chosen by the privileged group were running a private business, working in a state owned enterprise or in a government service. The professions chosen by the under-privileged group were running a private business, being a doctor or a nurse, working in government service. Concerning the appropriate value for life in the present day, both groups chose the respect for the king, merit making and respect for the elderly.

The ethical values that both groups considered important in everyday life in the present time were endurance, discipline, responsibility, kindness, honesty, unselfishness, and justice. Concerning moral behavior, both group rejected corruption, drug addiction, drug traffic, theft, killing, prostitution and adultery. Given these data, the Thai in our actual society had values conforming to morality. Both privileged and under – privileged groups were in the same culture and had consequently quite similar values. This social fact can be explained by the process of socialization which made them have the same goals. Being rich or being poor did not change their inner mind. Their values and goals were then similar as revealed in this research.

9. Suggestions

- 9.1. The relevant government organizations should promote ethical education in order to let the Thai realize that moral behavior is relative to values of life.

9.2. We all should try to let people realize the real values of life which are intrinsic values rather than extrinsic values to lead our society to peace and real happiness.

9.3 We should promote those who are good but poor citizens rather than admire only the rich and powerful persons in our society.